Culoarea norocului

Anca Fusariu

Nemira Damen
tango

NEMIRA
plăcerea lecturii

Anca Fusariu

CULOAREA NOROCULUI

Redactor: Monica ANDRONESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Versiune digitală realizată de Nemira

ISBN 978-606-579-138-1

Anca Fusariu este reporter de televiziune din 1971 şi n-a încercat niciodată o altă profesiune. Nu din comoditate sau din lipsă de fantezie, ci pentru că îndelungata carieră i-a adus un avantaj imens: a întâlnit oameni excepționali, a cunoscut o mulțime de situații de viață, unele exemplare, altele dramatice sau mizere, la care a fost martoră alături de cei care au trecut prin ele. În felul acesta şi-a asumat biografii pe care, altfel, nu le-ar fi aflat niciodată. Unele constituie esența acestui „debut târziu". Mai exact, toate personajele acestei cărți sunt inspirate din realitatea cunoscută de reporter, dar prelucrate cu grijă, tandrețe şi umor, într-o poveste despre dragoste, deznădejde şi speranță.

Dedic această carte tuturor celor care m-au inspirat s-o scriu

„Dumnezeu a creat artiştii
să ne vindece sufletul
şi medicii să ne vindece trupul.“

Jurnalul fericirii, N. Steinhardt

Culoarea norocului

Timp de douăzeci şi cinci de zile, diminețile Anei au început toate la fel... La ora 8 fix, suna ceasul. În prima dimineață din aceste douăzeci şi cinci, s-a trezit buimacă. Seara, luase un calmant slab, să poată dormi. Nu şi-a adus imediat aminte ce s-a-ntâmplat cu ea, nu numai din cauza sedativului, ci mai ales de la mirosul de cafea proaspătă care venea dinspre bucătărie. Asta înseamnă că Mihai se trezise înaintea ei şi, în mod normal, acum ar fi trebuit să fie înapoi în pat, lângă ea. Le plăcea să facă dragoste dimineața, când în apartamentul lor însorit se răspândea aroma primei ceşti de cafea. A întins mâna pofticioasă şi a pipăit patul. Era gol. Brusc şi-a adus aminte ce urmează să i se-ntâmple, s-a ridicat şi s-a dus spre bucătărie strigându-l pe Mihai. Dar spre surpriza ei, plecase mai devreme decât de obicei. În birou, pe măsuța de la computer, a găsit un bilet scris, desigur, în grabă: „Baftă, vorbim diseară”...

La ora 9 ieşea din bloc şi peste câteva clipe se urca în primul taxi, fără să se uite măcar la prețul afişat pe uşa maşinii. A dat scurt comanda: la Institut! Nu era om în Bucureşti care să nu ştie adresa Institutului, aşa că nu s-a mai obosit s-o comunice. Era foarte departe şi Ana se gândea că până acolo va muri de emoție şi de panică, doar cu gândurile ei, lângă un om străin, căruia nu-i putea spune nimic despre ea. Mihai n-avea cum s-o conducă, pentru că începea programul la 9, iar ea trebuia să intre în Buncăr la 10... Timp de douăzeci şi cinci de zile, în fiecare dimineață, la ora 10! Taximetristul era un bărbat încă tânăr, să fi avut vreo 45 de ani, robust spre gras, dar cu nişte ochi atât de albaştri, încât Ana şi-a imaginat un număr

considerabil de victime feminine care s-au petrecut prin biografia lui sentimentală. Mirosea bine, semn bun pentru el, şi purta pe inelarul de la mâna stângă o verighetă lată, din aur alb şi galben. N-arătau deloc rău, nici el, nici verigheta. La un moment dat, prin zona Oborului, a întrebat-o:

— Mergeţi să vizitaţi pe cineva?

— Nu.

— Staţi mult?

— Habar n-am.

— Să vă aştept sau luaţi un alt taxi? Să ştiţi că acolo nu vin prea des. E distanţă mare...

— Atunci, aşteptaţi-mă.

A coborât din maşină, bucuroasă că la plecare o va aştepta cineva. Holul Institutului era luminos, foarte mare şi plin de lume. La standul de ziare şi reviste, aflat în vecinătatea aparatului de cafea şi sendvişuri, se îmbulzeau femei de toate vârstele care purtau pe cap baticuri sau peruci, ceea ce dovedea absenţa părului, bărbaţi, şi ei de toate vârstele cu şepci sau căciuli. Cumpărau câte ceva de citit, semn că timpul pe care urmau să-l petreacă acolo nu era prea scurt. Un afiş mare a îndrumat-o spre Accelerator, la subsolul clădirii. Coborând treptele, observa cum lumina zilei devenea tot mai palidă, lăsându-i loc celei artificiale, slabă şi tristă. Se insinua cu perfidie o culoare cenuşie pe holuri, dar mai ales în sala de aşteptare, plină ochi de pacienţi. Cu greu şi-a găsit un scaun gol. S-a uitat în jur cu teama de a nu recunoaşte pe cineva. I se părea că privirile celorlalţi, aţintite asupra ei, trădau satisfacţia întâlnirii cu cineva nou, cu încă unul „de-al nostru". Se afla în „anticamera morţii" cum zicea Soljeniţîn, acolo unde nu te trimite nimeni altcineva decât propriul trup. De ce i-o fi venit în minte citatul ăsta, doar ea nu era bolnavă. Nu accepta ideea că trece printr-o întâmplare, care poate însemna apropierea de moarte. Respingea realitatea cu care cei aflaţi acum în faţa ei se

obişnuiseră, poate. A început să privească atent chipurile oamenilor şi ele verzui-cenuşii, ca şi culoarea pereților. Şi-a oprit privirea, mai mult decât ar fi fost cuviincios, pe cel al unei tinere frumoase-foc, care n-avea mai mult de 30 de ani. Peruca blondă, destul de bine lucrată, era semn că trecuse deja prin supliciul chimioterapiei. Şi ea se uita zâmbind la Ana. Asta i-a dat curaj, dar tocmai când se hotărâse să meargă spre ea, uşa Acceleratorului s-a deschis şi un bărbat foarte înalt, cu alură de fost sportiv de performanță, a rostit cu voce puternică:

— Am terminat sânii, să intre uterele!

Ana s-a dus repede spre el:

— Am şi eu o programare la dvs. de la doctorul Dimitroff. Mă numesc Ana Cerna, am 45 de ani şi lucrez la...

— Ştiu cine sunteți, vă rog intrați şi aşteptați să schimb programul.

— Mă scuzați că am sărit peste rând, în fond am venit ultima, dar trebuie să ajung la timp la Studio. Numai că aşa va fi şi mâine, şi poimâine... Pot să întârzii până la 11.30, dar nu mai mult. M-ați putea ajuta şi în săptămânile următoare, adică încă douăzeci şi patru de zile?

— Bineînțeles. Nu cred c-o să se revolte pacienții, la dvs. durează puțin. Numai că vă cer o plată substanțială.

— Cât trebuie să vă dau? a şoptit Ana, scotocind în geantă după portofel.

— Să-mi dați?! Stați că nu ne-am înțeles. Problema e că-mi plac emisiunile la care lucrați, aşa că de ce nu m-ați invita şi pe mine în public? Da' nu să fiu aplaudac, ci ca să-mi dau şi eu cu presupusul, ca un demn cetățean al republicii ce sunt! Şi a izbucnit în râs, după care a dispărut în spatele unor uşi uriaşe, căptuşite, ca întregul Buncăr de altfel, cu plumb...

„Ce caut eu aici?” se întreba Ana în aşteptarea iradierii. Acum era înăuntru, nu mai avea scăpare, deşi cel mai tare şi-ar fi dorit în clipa aia să aibă puterea, acea putere teribilă, despre care se zice că-i guvernează doar pe nebuni, şi să fugă din încăperea plină de monitoare, pe care rulau cifre de neînțeles. Şi-a alungat frica îngrozitoare, care o stăpânise tot drumul, imaginându-şi că se afla aici în prospecție, pentru realizarea unei emisiuni despre cele mai moderne tratamente de vindecare a bolii, pe care Ana nici nu putea s-o numească. De-asta se afla în Buncăr. Pentru că altfel era perfect sănătoasă. Nu luase în viața ei nici măcar un antinevralgic, doar câte un algocalmin, în acele zile ale lunii, când femeile nu sunt în forma lor cea mai bună. Fusese la doctori numai dacă cineva avea nevoie de ajutor. Pe ea, o dată pe an, analizele obligatorii o trimiteau în cabinetul clinicii particulare din cartierul unde locuia. Plătea mai mult, dar nu aştepta cu orele pentru o consultație... Până într-o după-amiază de la începutul primăverii, când în urma unei vizite de rutină M. H., singura doctoriță de care nu-i era teamă, a rostit pe un ton prietenos, dar ferm, la sfârşitul ecografiei:

— Nu-mi place o zonă din uterul dvs.! Trebuie să facem o mică intervenție chirurgicală. Nu doare. Veți dormi zece minute. Dăm la analiză ce găsim dubios şi pe urmă vorbim.

Nu făcuse până la 45 de ani nici măcar un chiuretaj. Îşi dorise foarte mult copii, dar... n-a fost să fie. Mihai nu suferea din pricina asta, pentru că el avea un băiat mare, din prima căsătorie, aşa că nu-i reproşase niciodată infertilitatea. Ba din contră, pasiunea lui se putea desfăşura fără oprelişti, în nopțile şi zilele lor de dragoste.

A fost de acord cu propunerea doctoriței, mai ales că nu avea niciun semn care să-i prevestească vreo boală, s-a supus chiuretajului şi, după trei săptămâni, iat-o din nou în cabinetul medical, în fața aceleiaşi femei, înaltă, subțire, blondă, cu privirea

nesfârşit de caldă, care-i făcea întotdeauna impresia că nu poate transmite decât un diagnostic lipsit de pericol.

— Analizele nu sunt tocmai bune, aşa că vă sfătuiesc să-l consultați pe dr. Radu Mateescu sau să plecați în străinătate, la o clinică de specialitate, aşa cum a procedat prietena dvs. Alina D. Nu-l cunosc pe chirurg, dar în lumea medicală se zice despre el că nu vorbeşte, dar nici nu prea greşeşte. I se mai spune, nu ştiu de ce, Şublerul.

În momentul acela, nu s-a gândit deloc la verdictul care, în mod firesc, ar fi trebuit s-o cutremure sau s-o paralizeze. Brusc, i-a apărut imaginea doctorului Mateescu, aşa cum îl întâlnise cu o lună în urmă, într-un club bucureştean... .

S-a-ntâmplat (oare întâmplare să fi fost?!) să fie invitată acolo – ca şi doctorul de altfel – de Sonia şi George Bratu, prietenii ei. În urmă cu doi ani, acelaşi medic o operase pe Sonia şi-i extirpase o tumoră la sân, iar apoi rămăseseră în relații apropiate. Cei doi îi povestiseră multe despre el, mai ales despre ce chirurg nemaipomenit era, iar Sonia arăta astăzi, ca şi când n-ar fi avut niciodată nimic, ba mai mult, uitase până şi suferința prin care trecuse.

Localul unde se întâlniseră era foarte aglomerat şi în drum spre masa, la care erau adunați mai mulți prieteni din grupul Soniei, Anei i-a atras privirea un bărbat încă tânăr, cu părul atât de argintiu, încât nu putea trece neobservat, nici chiar în semiîntunericul încăperii. Nu aplauda, nu râdea, nu se bâțâia în ritmul muzicii, ca toți ceilalți, nu se uita nici la dreapta, nici la stânga. Părea străin de muzica deloc rea de altfel, dar atât de tare, încât simțeai decibelii direct în diafragmă. Părea străin de toată lumea din jur, chiar şi de mai tânăra lui soție. În clipa în care s-au făcut prezentările, Anei i-a trecut prin cap un gând: „Dacă voi avea vreodată ceva rău, la tine vin, doctore”. Nu l-a rostit, evident, pentru că la ora aceea, în ziua aceea, era sănătoasă tun. Aşa credea ea...

— Deci puteți ajunge la chirurgul Mateescu? repetă întrebarea doctorița cu chip diafan.

— Bineînțeles că pot, răspunse Ana. Cât de repede?

— Foarte repede!

— E aşa de grav?

— Nu. Dar tocmai de aceea, trebuie să câştigăm timp. O să fie bine, vă asigur!

S-a ridicat de pe scaun, fără să-şi simtă greutatea corpului. Paşii îi erau bâlbâiți şi mintea perfect goală. Nu simțea nimic. Nici panică, nici furie, nici autocompătimire. În stradă, au trezit-o zgomotele maşinilor, acea vâjâială continuă, pe care altă dată n-ar fi băgat-o în seamă. Aproape mecanic a căutat mobilul în geanta ei uriaşă, plină de cărți, farduri şi scenarii de emisiuni. Nu-l găsea şi asta a iritat-o. În sfârşit, o reacție! Când a dat de el, a buşit-o râsul, pentru că mereu îşi promitea să facă ordine în papornița asta stupidă şi niciodată nu reuşea. Lasă că nu era presată de timp! Acum se grăbea. Unde? Acasă? Da! Să stea de vorbă cu Mihai. Ar trebui să-l sune, să vadă dacă a ajuns. Nu, nu pe el! Pe Alina. Alina era colegă şi prietenă cu Ana de mulți ani. De curând, trecuse printr-o experiență cu efecte devastatoare asupra întregii ei ființe: intervenție chirurgicală, chimioterapie, radioterapie, hormonoterapie, toate desfăşurate în străinătate. În pauzele dintre tratamente, venea în țară şi lucra cot la cot cu ceilalți, fără să-şi poată ascunde însă durerea. Pe Ana o afectase teribil suferința Alinei, ca şi a Soniei, de altfel. Acum erau amândouă în afara oricărui pericol, deci un motiv în plus să le telefoneze. A format numărul după ce s-a oprit la intrarea ferită de zgomot a unui bloc:

— Alina! E rău cu mine. Am ceva ce-ai avut şi tu, ce să fac? Şi-a dat seama cât de stupidă era întrebarea, a cuprins-o din nou amețeala şi n-a mai auzit nimic din răspunsul Alinei. A închis telefonul şi automat a format un alt număr:

— Sonia? Sunteți foarte ocupați în seara asta?

— N-are importanță, s-a-ntâmplat ceva?

— Nu mare lucru, dar ar trebui să vorbesc urgent cu voi.

— Bine, la 9 suntem la tine!

A respirat uşurată... Sonia are aproape 50 de ani, dar arată de 35. Blondă şi cu ochi albaştri, etalează un chip de adolescentă veşnic mirată şi o siluetă râvnită de multe femei. E preocupată în permanență de soarta mapamondului, aşa că dacă află că cineva e în dificultate, se implică pe loc în rezolvarea cazului, cum se spune. Cam la fel procedează şi George, doar că el acționează mai calm, dar inginereşte, adică eficient. De câte ori se gândea la George, Ana zâmbea. Păstrează despre el o imagine care-i stârneşte întotdeauna buna dispoziție, pentru că, atunci când se duc toți trei să înoate, la clubul unde au abonament, George, după câteva ture făcute-n forță, rămâne proptit într-un colț al bazinului, cu brațele sprijinite de cele două laturi şi se uită amuzat cum cele două fete înoată vorbind întruna. Are ochi rotunzi, nas rotund, gura rotundă, burtica asemenea, dar e generos şi bun, pe cât e de rotund. Ana-i prețuia pe amândoi, aşa că e de înțeles de ce a avut pentru moment senzația că întâlnirea cu ei îi va alunga până şi boala... Se înserase şi brusc şi-a dat seama că ultimele zile fuseseră atât de aglomerate la televiziunea comercială la care lucra, încât n-apucase să gătească nici măcar o supă. Mihai o să fie nervos, ca orice bărbat hămesit care nu găseşte nimic de mâncare în frigiderul conjugal... Aproape a alergat până la pizzeria de la colțul străzii ei, de unde a cumpărat o capriciosa extra large şi foarte fierbinte, cu gândul să calmeze „fiara”. Liftul blocului, care nu era niciodată stricat, intrase în revizie. A urcat într-un suflet cele trei etaje şi l-a găsit pe Mihai ungându-şi o felie de pâine cu unt. Nu i-a reproşat nimic, evident, doar că abandonând sendvişul s-a repezit încântat asupra plăcintei italieneşti:

— În sfârşit o mâncare caldă!

— Mihai... am primit rezultatul analizelor. Se pare că trebuie să fac o operație, i-a spus Ana direct, fără nicio pregătire. Am ceva... ceva care e cel mai rău dintre toate relele...

— Ceee? Mai spune o dată!

— Nu există altă soluție. I-am rugat pe Sonia şi pe George să treacă pe la noi, să vedem cum ajung la doctorul care a operat-o pe ea.

— Nu cred nimic. Refuz să accept orice boală, când e vorba de tine.

— Da' iată că boala nu ți-a cerut ție acceptul. S-a instalat şi pleacă doar cu bisturiul.

— Ana, nu glumi cu mine! Ştii că nu suport să te văd suferind. Şi când te doare o măsea mi se răstoarnă viața. Sunt sigur că e o greşeală, că idioții ăştia de doctori nu ştiu să pună un diagnostic corect. Nu te las să faci nicio operație! Ce? Tu eşti, Sonia?

— Sonia e vindecată.

— Cancerul nu se vindecă. Probabil că n-a avut. Tot o greşeală medicală.

— Vreau s-o rog să meargă cu mine la doctorul Mateescu.

— Te priveşte. Eu nu voi putea suporta tot ce bănuiesc că urmează... Suferința ta e prea mult pentru mine.

— Dar pentru mine?

— Tu nu-nțelegi că n-ai nimic? Trebuie să repeți analizele, asta-i tot.

S-a ridicat şi s-a dus la calculator, în biroul lui. Aşa făcea întotdeauna când îl deranja ceva. Se retrăgea, se ascundea în lumea lui de softist fanatic. Ana s-a gândit că aşa va trece peste şocul provocat de diagnosticul ei, dar când au venit Sonia şi George Bratu s-a scuzat că are de predat urgent o lucrare şi n-a mai apărut până la plecarea lor.

Celor doi li s-a părut nefirească purtarea lui Mihai, dar, după ce Ana le-a spus despre ce era vorba, au interpretat-o ca pe o nevoie bărbătească de a-şi consuma de unul singur disperarea şi panica, în care cu siguranță intrase din plin. Pentru ei nu mai era nicio dramă, erau deja vaccinați... Sonia a sunat la doctorul Radu Mateescu şi l-a rugat s-o primească pe Ana. Fără nicio altă întrebare el a răspuns:

— O aştept mâine-seară, la mine acasă. Şi pe voi, bineînțeles.

Ana nu ținea minte cum trecuse acea primă noapte. Îşi amintea doar că luase un somnifer uşor şi că Mihai adormise pe canapeaua din birou. Era supărat pe ea. Supărat pe ea, pentru ce i se-ntâmplase ei. Era ceva care-i tulbura echilibrul, starea lui de bine. De asta se îndrăgostise de ea în urmă cu mulți ani. Îi asigura o caldă şi confortabilă stare de bine, pe care acum, tot ea, îndrăznea să i-o tulbure... Se cunoscuseră într-o seară, la începutul anilor '90, la ziua unei vedete din televiziunea națională. Era lume multă, staruri şi starlete postrevoluționare, tinere speranțe, cu dosar curat, fără suspiciuni de colaborare cu poliția politică, intelectuali din diverse specialități, mai ales din acelea disprețuite de regimul comunist: matematicieni, fizicieni, computerişti, ziarişti. Se discuta cu patimă despre revoluție, mitingul golanilor de la Universitate, mineriadă, FSN, alegeri, presă, Televiziunea aservită lui Iliescu şi despre multe alte întâmplări care inflamau opinia publică şi cercurile elitiste ale momentului. S-ar zice că cel în care nimerise Ana, în seara despre care vorbim, era unul elitist. Fusese invitată acolo de gazda sărbătorită, o femeie de aproape 60 de ani, foarte inteligentă, care înțelegea exact cine dintre cei care făceau parte din tânăra generație merita să fie cultivat şi promovat de cei ajunşi aproape de „expirare". Ana, de-abia intrată în echipa doamnei, din singura televiziune din România în timpurile acelea, s-a simțit onorată de invitație, s-a îmbrăcat cu ce avea mai bun din modesta ei garderobă

şi s-a prezentat la petrecere, punându-şi în valoare superbele ei picioare. Doar că nimeni nu le-a băgat în seamă. Cine se uita în anii aceia la frumuseţe, cine discuta despre silicoane şi botox, cine era preocupat de sex?! La petrecerea din seara despre care e vorba, altele erau priorităţile. Numai că, la un moment dat, în încăperea ticsită de lume, în care politica era primadonă, a intrat o pereche care i-a atras imediat atenţia: ea, blondă şi fragilă, îmbrăcată de sus până jos în negru, el, brunet, cu părul aproape albăstrui de negru ce era, înalt şi atletic, purtând cu o dezinvoltură bine educată un costum Armani, cum nu se prea vedea încă în cercurile înstărite din Bucureşti, pe vremea aceea. Cu gesturi ample, aproape teatrale, o îmbrăţişă pe gazdă:

— Tot frumoasă, draga mea, tot frumoasă te găsesc şi tot frumoasă vei rămâne până la o sută de ani!

— Şi tu tot mincinos şi ipocrit, până la moarte.

Au râs, s-au sărutat şi s-au îndreptat înlănţuiţi spre locul în care se aflau băuturile. Îi urma absentă, ea, soţia, doamna cea blondă şi fragilă, cu părul tuns băieţeşte, îmbrăcată în negru, care părea din alt film, adică din altă lume. El şi-a luat o băutură şi atunci, pentru că se afla în preajmă, privirile Anei şi ale bărbatului cu chip seducător s-au întâlnit pentru o clipă şi ea a ştiut că e pierdută. Că, dacă el se va apropia, nu va putea rezista farmecului său copleşitor şi că, dacă ar întreba-o atunci, în momentul acela, „fetiţo, vrei să pleci cu mine-n lume?”, ea i-ar răspunde imediat „da, oricând şi oriunde”. Nu s-a-ntâmplat chiar aşa, dar când a început dansul, el a invitat-o primul şi, strângând-o discret, i-a şoptit:

— Tu de unde-ai apărut aici? Cine te-a adus? A cui eşti?

— A nimănui, a răspuns Ana, m-a adus vântul, sau umbra lui...

Când a lipit-o de el, i-a simţit trupul viguros, pregătit pentru dragoste şi s-a trezit spunând:

— Tu cine eşti?

— Bărbatul vieții tale! i-a răspuns, glumind, desigur.

Dar a strâns-o atât de tare în brațe, încât Ana a rămas agățată de el, fără să se gândească la lumea din jur, la femeia blondă şi fragilă, şi a rămas în brațele lui, ca într-o secvență erotică dintr-un film imaginat doar de ea, cu Brad Pitt şi Julia Roberts, în tinerețe. A rămas aşa timp de 17 ani. După 17 ani, era prima noapte când dormea singură...

În seara următoare, ploua urât, cu rafale puternice de vânt. Nu s-ar fi mişcat din apartamentul ei cald şi prietenos, dacă n-ar fi avut o întâlnire atât de importantă. A sunat-o pe Carmenuța, prietena şi vecina lor, i-a povestit despre situația aberantă prin care urma să treacă, iar Carmenuța i-a spus direct: „Nu cred nimic, tu n-ai cum să fii bolnavă. Sunt de acord cu Mihai, trebuie să repeți analizele. N-am să cred niciodată că o persoană cu hazul şi cu psihicul tău robust se poate îmbolnăvi de cancer."

— Dar se pare că despre boala asta e vorba!

— O fi, dar eu nu cred. Mai încearcă şi la alt medic, a conchis doct, Carmenuța.

Mihai i-a comunicat la telefon că mai are de lucru, aşa că nu va merge cu ea la doctor şi că, oricum, are cine s-o însoțească. George şi Sonia au venit s-o ia. Cumpărase încă de la prânz un carton de prăjituri pentru fetița doctorului, prăjiturici mici pentru o fetiță mică... Şi mai luase un cadou pentru chirurg, o carte care-i plăcea ei enorm: „Insuportabila uşurătate a ființei" de Milan Kundera. Pe drum, George i-a făcut pregătirea „psihologică" pentru întâlnirea cu Radu Mateescu:

— Să nu te-aştepți că vei cunoaşte un „personaj" bun pentru reportajele tale. Radu nu-i simpatic şi nici vorbăreț, e mai degrabă morocănos şi cinic.

— Bine, dar sunt cu voi, iar cu voi e prieten...

— Da, e prieten mai ales cu Sonia, că i-a fost pacientă, dar când vrea el şi cum vrea el. Pe tipul ăsta nu-l interesează decât bisturiul, vânătoarea şi pescuitul.

— Absolut normal pentru un chirurg, aşa că nu mă mai speria. Ce-o să-mi facă?

— Nimic, evident, dar o să fie acru şi după ce-ți spune ce are de spus o să plecăm repede să bem şi noi o bere undeva.

— Mulțumesc, George, am deja inima-n gât, aşa că lasă-mă-n durerea mea şi nu mai pune şi tu paie peste foc.

Pentru că Sonia nu scosese nicio vorbă tot drumul, Anei i s-a făcut şi mai teamă. Îi tremurau picioarele şi glasul:

— Sonia, mor de frică. E chiar aşa?

— Cu mine n-a fost, dar să vedem.

A deschis „măria sa" doctorul. Sonia şi George au intrat primii. Pupături şi „bine ați venit pe vâjgălăul ăsta". Intră şi ea, îi sărută mâna „poftiți doamnă şi dați-mi buletinul de analize". Până s-au dezbrăcat cei doi şi s-au salutat cu Ela, stăpâna casei, Ana de-abia apucase să zică „bună seara". Doctorul a citit atent rezultatul analizelor, timp în care Ana nici n-a respirat, şi i-a spus cu o voce aspră şi foarte puternică, de bariton fumător:

— Da, faceți douăzeci şi cinci de şedințe de raze la doctorul Dimitroff, două aplicații interne, tot iradieri, şi pe urmă vă operez. Asta-i tot. Ce beți?

— Apă. Şi v-aş ruga să-mi spuneți când trebuie să-ncep.

— Mâine vorbesc cu Bulgarul, aşa i se spune lui Dimitroff, pentru că-i bulgar, şi e printre cei mai tari în radioterapie, poimâine vă duceți la el şi asta-i treaba. Ela, frumoasa lumii, ia dă-ne tu un pahar din vinul de la Traian de la moşie, că uită-te la ei ce plouați sunt!

După reacția doctorului, ai fi zis că e vorba despre o plombă la un premolar. „Probabil că nu e chiar atât de complicată situația mea",

şi-a spus ea, eliminând o parte din tensiunea care o ținuse „arc" până în acel moment...

Sonia, care se dă în vânt după vinul roşu, a aprobat cu entuziasm propunerea lui Radu. George conducea şi maşina, şi pe fete, aşa că a cerut ca şi Ana, tot apă. Urmărind mişcările Elei, Ana a recunoscut că era teribil de atrăgătoare, mai ales când zâmbea. Zâmbea mai mult cu ochii şi, pentru că erau al naibii de verzi, părea că ascund un mister numai de ea ştiut. Se iscase nițică vânzoleală în apartamentul de bloc vechi, socialist, cu trei camere, bine şi cu gust mobilat, timp în care Ana a încercat să-l privească atent pe doctor, ca pe un bărbat, nu ca pe cel de care depindea viața ei. Şi i-a plăcut. Mult. Să fi avut 55 de ani, era înalt şi masiv, fără să fie gras, mergea uşor adus de spate, clătinându-se alintat, în stilul jucătorilor de tenis când intră pe teren. Părul alb îi sporea distincția şi, culmea!, nu-l îmbătrânea deloc. A pus paharele pe masă şi s-a aşezat pe fotoliul din fața Anei. Atunci i-a văzut mâinile: mari, puternice, ca de vâslaş. I-a dispărut pe loc frica şi s-a trezit întrebându-l:

— Doctore, de ce vi se spune Şublerul?

A izbucnit în râs şi din momentul acela Ana a priceput că nu mai e o străină pentru el şi nici el pentru ea, ceea ce însemna primul pas spre vindecare.

— De unde ştii, că doar nu eşti reporter şi când eşti bolnavă?

— În primul rând că nu sunt bolnavă. Trec doar printr-o întâmplare nefericită. Şi în al doilea rând, mi-a povestit despre Şubler doctorița care m-a trimis la dumneavoastră, dar care nu v-a văzut niciodată.

— Gata cu „dumneavoastră", pot să te tai şi dacă ne spunem „tu", de acord?

— De acord, a răspuns Ana, care şi-a dat seama în momentul acela cât de mult şi-ar fi dorit să fie şi Mihai lângă ea. Ar fi ştiut şi el cum arăta cel care urma să-i răscolească măruntaiele şi cât de bine îi

era ei acum, în casa asta în care în urmă cu jumătate de oră intrase stăpânită de o spaimă cumplită. Dar Mihai avea dreptate. Nu putea renunța la proiectele lui, aducătoare de bani frumoşi, tocmai acum, când sigur vor avea nevoie de ei mai mult ca oricând.

— Spune-ne care-i povestea cu şublerul, nu vrei? l-a rugat Sonia.

— Mi se trage de la profesorul Trestioreanu, la care am fost mâna a doua în multe operații. Mare om şi chirurg a fost Trestioreanu! Eram foarte tânăr când am dat concurs la Institut şi când am intrat în echipa lui. Atunci m-a învățat aşa: „Orice chirurg trebuie să aibă în buzunar un şubler. Când ai scos tumora, o măsori obligatoriu. Şi cu ce s-o măsori? Cu un şubler!"

— De tâmplărie? a întrebat George.

— De tâmplărie. Eu m-am conformat, pentru că aveam mare admirație pentru profesor, aşa că port de-atunci şublerul la mine. Şi măsor fiecare bucățică defectă pe care o scot din pacient. De-asta m-au poreclit Şublerul, dar mie-mi place.

— Ai măsurat-o şi pe-a mea? l-a chestionat Sonia, curioasă.

— Bineînțeles.

— Câți centimetri avea?

— Nu mai ştiu, a fost de mult, dacă nu m-ai întrebat atunci...

— Păi cine ştia atunci de colaborarea ta cu tâmplăria? A trebuit să ți-o aducem pe Ana, ca să mai aflăm şi noi câte ceva despre tine. Ela, tu ştiai de figura asta?

— Habar n-aveam. Voi credeți că am un regim preferențial? Nici vorbă! Ana, nu mai ai şi alte nelămuriri? Poate-mi cunosc şi eu bărbatul mai bine.

S-au amuzat copios de răspunsul Elei şi atunci Ana a prins curaj:

— Dar cu profesorul Sedlacek, ați lucrat?

— Mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat cu profesorul Sedlacek. N-am ştiut niciodată de ce m-a rejectat, ca să spun mai exact, această

somitate a chirurgiei oncologice. Pur şi simplu nu m-a vrut în preajma lui. Mi-a spus că nu e nimic de capul meu şi că pot pleca unde vreau în lumea largă. Am plecat la Spitalul de Urgență, unde lucrasem în timpul stagiaturii, că pentru „lumea largă” n-aveam paşaport. Dar, nu după mult timp, mă trezesc cu o doamnă, verişoara unui scriitor în mare vogă, pe care de altfel îl prețuiam şi eu, trimisă de profesorul Sedlacek. Prietenia dintre scriitor şi doctor era de notorietate în Bucureştiul din vremea aceea. Era clar că nu ar fi sacrificat o rudă a prietenului, dând-o pe mâna unui chirurg prost. Atunci, de ce a vrut să scape de mine?

— Vreo bârfă, ceva... a intervenit Ana.

— Posibil, dar eu n-am avut timp să cercetez problema, aşa că a trecut ceva timp până m-am întors la Institut. De-ale vieții, ce dracu să faci?!

— Nouă de ce nu ne-ai povestit niciodată?

— Păi m-ați întrebat? Şi iar a izbucnit în râs. Râdea frumos, molipsitor şi-şi sfârşea hohotul într-o vârtoasă tuse tabagică.

— Of, tutunul ăsta... dacă m-aş putea lăsa...

— E prea mare stresul unui chirurg, aşa-i? l-a întrebat Ana, ştiind că-i o întrebare redundantă.

Admonestarea a venit pe loc.

— Pe naiba! Ai vrut să-mi justifici năravul, printr-o banalitate tipică de ziarist, dar nu ține. Crezi că atunci când m-am apucat de chirurgie nu ştiam că m-am însurat pe viață cu stresul? Ăsta-i chirurgul: un om care trăieşte permanent la... cum îi zicea cărții ăleia comuniste... aha, da, „La cea mai înaltă tensiune”! Şi iar un hohot de râs, autoironic, de data asta.

— Cel mai greu pentru chirurg, a continuat el, e bolnavul care urmează. Fiecare operație trebuie făcută cu randament maxim şi o singură dată, cu soluția cea mai corectă. Nu lucrăm în etape... scoatem azi o bucățică de tumoră, ne mai sfătuim pe caz şi mâine

mai tăiem restul. Îți trebuie creier mult, putere de decizie rapidă şi nesimțire, nu compasiune, nu milă!

— Cum nesimțire? s-a mirat Sonia.

— Insensibilitate, dragă, nu te speria, că nu puțim... Când eşti în operație nu te gândeşti la suferința bolnavului, ci doar că trebuie să lucrezi perfect, că altfel moare.

În momentul acela, Ana şi-a adus aminte de cartea pe care i-o adusese, a scotocit în geanta-papornință, a găsit-o şi dăruindu-i-o l-a întrebat:

— Ați citit-o?

— Nu, a venit prompt răspunsul.

— Atunci vă rog s-o deschideți la pagina 209 şi să-mi spuneți dacă are sau nu dreptate Kundera.

— Auzi, doamnă, tu ai venit aici să-mi iei un interviu sau să-ți dau eu o consultație?

— Zău că mă interesează ce părere aveți, nu glumesc.

Sonia îi luă cartea din mână, o deschise şi începu să citească.

„E de presupus că Dumnezeu n-a prevăzut chirurgia, nebănuind, fireşte, că cineva o să îndrăznească vreodată să-şi vâre mâna înăuntrul mecanismului pe care El l-a inventat, l-a împachetat cu grijă în învelitoarea pielii, l-a sigilat şi l-a ascuns vederii omului. Chirurgia e în stare să înalțe imperativul fundamental al profesiunii până la limita extremă, unde umanul atinge divinul”.

— Superb sună, a zis Sonia.

— Superb pe naiba! Uite din ce cauză ajungem unii dintre noi paranoici. Se găsesc scriitori ca ăsta, sau ziarişti ca Ana, care să ne bage-n cap tot felul de tâmpenii. Să-mi împrumuți şi mie cartea, că ți-l fac praf pe tip.

— Cartea e a ttta, se bâlbâi Ana, îndrăznind cu greu să-l tutuiască. Ți-am adus-o cadou, pentru că mie mi se pare că e un

scriitor foarte important...

— Ştiu foarte bine cine e, am citit „Ignoranța” şi mi-a plăcut, dar asta nu înseamnă că nu mi se pare patetic când scrie despre chirurgi. Probabil că l-a operat unul bine şi l-a scăpat de domnişoara cu coasa.

— Te contrazic, bărbate, trebuie să ai un curaj nebun să „pătrunzi sub învelitoarea pielii, perfect sigilată de El.

— Curaj da, poate chiar şi aroganță, dar de aici până la a te socoti egalul Lui, cum sugerează domnul Kundera, distanța e uriaşă. Ştiți ce ni se-ntâmplă uneori, când bolnavul țipă de durere, la vreo procedură care nu are nevoie de anestezie, pentru că durează puțin, dar trebuie obligatoriu făcută, nu mă refer la operații... Țipăm noi mai tare ca el „gata, trece, mai e o clipă, vă rog să stați liniştit”! Păi, dac-am fi aşa grozavi, am mai avea nevoie de circul ăsta? Şi iar un hohot de râs, de-a dreptul sarcastic de data asta.

— Eşti cinic rău, doctore, a zis Sonia uşor agitată, iar dragul de George:

— Ai luat şi tu modelul ăsta?

— Bineînțeles că nu, dar după ore de operații, detensionarea nu e chiar ortodoxă.

— Câte operații ai făcut astăzi? continuă George.

— Cinci. Grele tare.

— Tot la capitolul detensionare intră şi sexul cu asistentele? a trântit-o Ana.

— Dacă sunt la îndemână...

— Dacă te prind, bag cuțitu-n tine şi o hăcui şi pe ea! sare ca o panteră Ela.

— Stai, femeie, că lucrurile sunt mai complexe. După şapte sau opt ore de operație, eşti epuizat. O femeie este şi un factor de destindere pentru chirurgi. De-aia sunt cunoscuți drept mari curvari.

Numai că... mai apar şi legende. Unii le iau în serios şi cred că nu eşti suficient de bun, dacă nu eşti şi curvar. Şi aşa ni s-a dus buhul.

— Lasă poveştile, că ştii ce te-aşteaptă, numai să încerci să te destinzi...

— Ela, tu chiar eşti geloasă, s-a mirat Sonia.

— Sunt şi nici nu mă ascund, el ştie ce păţeşte, numai să-ndrăznească.

— Ce să mai îndrăznească, drăguţo, interveni rapid George. I-ai făcut-o pe Oana, tu eşti tânără şi dată naibii... ce asistente să mai vrea? Gata, şi-a făcut plinul, adio aventuri, adio petreceri, adio zburdălnicii extraconjugale! S-a făcut şi el băiat de casă.

— Asta-i spun şi eu, replică doctorul, şi-i aduc mereu aminte că în acelaşi an – au trecut doi deja – am făcut-o şi doamnă, şi mamă. Cine-a mai avut norocul ăsta?!

— Lasă c-ai avut şi tu noroc, a continuat Sonia uşor arţăgoasă. Câţi bărbaţi de vârsta ta capătă de la viaţă aşa un cadou?! „Cadoul”, adică Oana, nu se afla de faţă. Era la ţară la părinţii Elei, aşa că prăjiturile aduse pentru ea fuseseră de mult înghiţite mai ales de cei doi bărbaţi. Vinul, în schimb, rămăsese pe mâna fetelor. Până la urmă, băuse chiar şi Ana din licoarea uşor alcoolizată, uleioasă şi parfumată şi nu le venea să creadă că topiseră sticla.

— Corect! a răspuns doctorul la replica Soniei, mângâindu-şi tandru nevasta, ghemuită între timp în braţele lui.

— Hai să eliberăm ringul, s-a încins atmosfera, a hotărât George râzând, moment numai bun ca să se retragă.

Se făcuse aproape 12 noaptea, dar era vineri, aşa că doctorul nu opera a doua zi, deci n-aveau remuşcări gândindu-se la posibilii pacienţi. La uşă, după ce i-a îmbrăţişat pe cei doi, a sărutat-o şi pe Ana şi i-a spus:

— O să fie bine, fetiţo, ai să vezi, o să fie bine şi ai să uiţi tot.

Afară se oprise furtuna, ba chiar apăruseră stelele... ciudățenii de primăvară...

Pe drum, în maşină, Sonia a deschis discuția:

— Fraților, dar despre Ana n-am vorbit deloc, nu pentru asta ne-am dus la el?

— Voi n-ați înțeles. A văzut-o cât e de pierită şi înfricoşată şi a evitat orice discuție despre boală. Mare psiholog e şi băiatul ăsta! Bravo lui!

— E clar că asta a urmărit, a intervenit Ana. Sunt liniştită de parcă a dispărut şi răul dinăuntrul meu. Dar am să-l rog să mă mai primească până la operație. Trebuie să ştiu mai exact ce-i cu mine.

— Ce să fie cu tine, s-a repezit Sonia. Ce-a fost şi cu mine. O suferință ca oricare alta, o trăieşti şi se duce de unde a venit!

Când a intrat în casă, luminile erau stinse peste tot. Mihai dormea, sforăind uşor, dar nu pe canapeaua din birou, ci în dormitorul lor. Îi trecuse supărarea, s-a gândit Ana, strecurându-se încet lângă el...

— Doamna Cerna, e rândul dvs. Veniți după mine!

Vocea calmă, dar autoritară, a asistentului şef Virgil Dănescu, a adus-o în realitatea Buncărului. Nu era o metaforă, ci un buncăr adevărat, izolat cu plumb. A mers pe un culoar destul de larg, până a ajuns în fața Acceleratorului, un aparat uriaş, sub care se afla un pat, pe care Virgil a învățat-o cum să se aşeze. I-a dezgolit pântecele şi i-a admirat desenele de pe burtă şi de pe coapse.

— Se vede că Bulgarul v-a calculat tratamentul. E teribil omul, atât de serios şi devotat pacienților, încât trasează cu maximă exactitate locul pe care trebuie să-l iradiez. Nimeni nu mai face asta, nici în străinătate, nici la noi. De obicei, se stabileşte pe piele, la un

aparat anume, punctul sub care se află tumora, şi noi ştim cu precizie să-l atacăm.

— Poate că-i place pictura, a încercat Ana să glumească, aşa cum făcuse şi în ziua precedentă, cu doctorul Dimitroff, când îi mâzgălise bazinul. Azi, Virgil a râs la aşa-zisa ei poantă, dar ieri, la aceeaşi tentativă de a-şi masca teama, doctorul o repezise, zicând că asta-i treabă grea, nu sursă de umor. Nu-i prea plăcuse Bulgarul, pentru că nu-i spusese nimic din ce urma să se petreacă la raze. În schimb, pe Virgil, iată-l explicându-i cu răbdare:

— Acum eu am să plec, în față, la computere. Din această clipă, nu vă mai mişcați. Aşteptați aşa, până mă întorc. Nu doare, nu ustură, nu înțeapă. Nimic!

Aşa a şi făcut şi, după scurt timp, a coborât aproape de ea brațul uriaş al Acceleratorului, s-a fixat deasupra ei şi a început să se audă un zgomot monoton, ca şi când în încăperea slab luminată, cu pereții la fel de cenuşii ca şi cei ai culoarelor, un roi de albine îşi căuta ieşirea. Uşile ermetic închise nu-i lăsau nici lui, nici Anei, nicio speranță de scăpare. După câteva secunde, zgomotul s-a oprit, dar brațul uriaş a plecat, într-o mişcare greoaie, spre spatele Anei, fix în locul care corespundea desenului principal. Acelaşi zumzet, alte câteva secunde, după care... linişte. S-au auzit uşile deschizându-se şi glasul lui Virgil înaintând pe culoar:

— Gata, asta a fost tot. Ne vedem mâine.

În timp ce Ana cobora de pe patul de tratament, s-a apropiat o altă pacientă. La uşă aştepta alta şi altele şi alții... Tânăra pe care o văzuse în sala de aşteptare era tot acolo:

— Când îți vine rândul? a întrebat-o Ana.

— Puteam să intru chiar înaintea dvs., dar îl aştept pe logodnicul meu să vină să mă ia. Nu vreau să-l fac să stea prea mult aici, afară, să nu se sperie mai rău decât este. Fiecare dintre oamenii ăştia îşi

povesteşte boala cu lux de amănunte şi n-ai altă soluție decât să te încarci de jalea lor. Eu sunt imună. Vin aici pentru a doua oară.

— Eu aş vrea să stăm de vorbă, mă interesează fiecare experiență. Putem să ne mai întâlnim?

— Vă dau telefonul şi poate stăm de vorbă la o cafea.

— Excelent! Te sun.

După aproape o oră a ieşit din nou afară, la soare, căci era un soare atât de cald şi bun, cum nu i se părea să mai fi fost vreodată. Nu mai spera s-o aştepte taximetristul şi a rămas surprinsă când l-a văzut acolo. Adormise, iar aparatul de taxat era oprit. Ce om, îşi zise Ana, să vezi ce bani o să-mi ceră la sfârşitul cursei.

— Mă scuzați, n-am crezut că durează aşa mult.

— Nu-i nimic, am ațipit şi eu nițel, că lucrez de la 6 dimineața. Unde vă duc?

I-a dat adresa platoului unde se pregătea programul la care lucra. Era în direcția opusă Institutului şi foarte departe. Pe drum îşi luă inima-n dinți şi-i spuse străinului de lângă ea:

— Domnu' şef...

— Nicu mă cheamă.

— Domnu' Nicu, aş vrea să facem o afacere. Eu trebuie să ajung, încă douăzeci şi patru de zile, în fiecare dimineață la Institut. Puteți să veniți în toate diminețile astea să mă luați de-acasă, să mă aşteptați şi să mă duceți la Studio? Cu autobuzul nu mă pot descurca, pierd prea mult timp.

— N-aveți soț? N-aveți maşină?

— Ba da, dar el trebuie să fie la 9 la serviciu, iar eu la 9 trebuie să plec de-acasă. Şi avem o singură maşină. Ce ziceți?

— S-a făcut, nu vă taxez aşteptarea şi vă costă 50 de lei cursa întreagă. E bine?

— Mulțumesc, domnu' Nicu. Atunci pe mâine-dimineață. Vă aştept în fața blocului de unde m-ați luat azi. Mai țineți minte sau vă dau adresa?

— Auzi, duduie, că a doamnă nu prea arăți, i-a zis el sub formă de compliment taximetristic, eu sunt şofer vechi, ştiu tot, văd tot şi mă pricep la oameni. Să fiți sănătoasă şi voioasă, până mâine. Sărut mâna!

A coborât din maşină, puțin amețită, şi tot aşa a urcat scările spre redacția deja plină. Era o încăpere mare, în care erau aliniate pe două laturi nişte birouri vechi, suport pentru computere şi o canapea mohorâtă, destinată invitaților. Mai era o măsuță meschină, cu picioarele decojite de atâta folosință, pe care stătea, mereu plină, cafetiera. N-avea nimic special, nimic prietenos locul ăsta, o încropeală de redacție, în care se muncea de dimineață până seara. Poate doar ferestrele mari care dădeau într-o curte uriaşă, asfaltată, dar mărginită de câțiva arbori firavi, care promiteau că într-o zi vor deveni copaci adevărați. Jos, în platou, se finisa decorul, iar Ana mai avea de pus la punct amănunte de ultimă oră din scenariu. Emisiunea era pregătită de o echipă care-i plăcea tare mult. Se-nțelegea bine cu reporterii tineri, care abia aşteptau afirmarea, cu regizorul şi producătorii de ediție, cu cele două documentariste, una blondă şi rubicondă, cealaltă slabă aşchie, dar cu cel mai spectaculos păr cârlionțat şi negru din câte s-au văzut, dar... căci există şi un dar: moderatorul! El nu sosise încă, era vedetă, nu? Vedetele care se respectă îşi fac apariția cu câteva minute înainte de start, îşi pun casca în ureche şi... „dați-i drumul băieți, eu ştiu ce-am de făcut!” În cazul de față, lucrurile erau ceva mai complicate. Emisiunea era grea. Investiga cazuri reale, situații grave din viața socială a țărişoarei noastre nefericite. Ediția princeps trebuia să fie beton. De ea depindea ratingul întregii serii, iar succesul, mai ales în cazul de față, trebuia asigurat şi de moderator. De fapt, mai ales de moderator,

pentru că, de obicei, publicul habar n-are cine gândeşte un program de televiziune, cât de chinuit sau de uşor se naşte el, câte zile de filmare pândeşte un reporter fragmentul acela de realitate care să confere credibilitate ideii. Telespectatorii îl văd pe cel de pe ecran şi spun, de exemplu: „Ai văzut aseară emisiunea lui A.M.?”

A.M. era „la vedere”, deci era clar că e cel mai tare şi că el e cel mai bun... Chestiunea n-o deranja deloc pe Ana. Asta era regula. Până de curând, fusese şi ea pe ecran aici, la Super TV, numai că ea lucra cot la cot cu echipa şi în spatele sticlei. De când cu boala, renunțase la programele ei şi le coordona pe ale altora. N-ar fi fost în stare să renunțe la tot şi să-şi plângă de milă până la vindecare. Cu atât mai mult, cu cât nici nu bătuse toba despre ce se petrece cu ea... Nu socotise niciodată că televiziunea ar fi o muncă în adevăratul sens al cuvântului, ci mai mult un hobby. N-avusese niciodată sentimentul că trebuie să meargă la serviciu. Nici nu se exprima aşa, ci spunea doar „mâine am la studio, sau în platou ceva de filmat”. Alegea cu uşurință cele mai atrăgătoare subiecte de emisiune, pentru că era „posesoarea” unui simț al ineditului, al spectaculosului, cu care zicea că venise pe lume. Nu se văita niciodată că petrece prea multe ore în platou, i se părea întotdeauna că ar mai fi loc de încă o repetiție înainte de aprinderea becului roşu de la camera care-i anunța intrarea în direct. Şi, când se termina emisiunea, îi părea rău că se termină, ca atunci când se apropia de finalul unei cărți care-i plăcea foarte mult. I s-a părut de la început că viața i-a dat o mare şansă: să muncească fără efort, fără să obosească. La orice oră din zi şi din noapte era pregătită să „dea motor”. Şi uite, începuse razele şi, în afară de amețeala care n-o părăsea deloc, nu simțea nici acum un alt disconfort... Uşa redacției se dădu de perete şi cu un „salut guys” îşi făcu intrarea... marele Bonifacius, moderatorul de succes național, care până de curând tronase pe ecranul unei televiziuni autointitulate a „Neamului Românesc”. Era înalt şi filiform, îmbrăcat

întotdeauna în pantaloni lucioşi negri, foarte strâmți, cu cămaşa şi ea neagră, şi mocasini de lac negru încălțați pe piciorul gol, sau cu aceleaşi piese de vestimentație, dar în varianta albă. Astăzi era ziua de negru. Părul destul de bogat era tuns la modă, cu smocuri în vârful capului, lipite cu gel. Nu-i plăcuse niciodată. E adevărat că-l văzuse rar pe ecranul televiziunii mai sus amintite, dar de fiecare dată îl suspectase de impostură. Nu cu mult timp în urmă, Ina, prietena şi şefa ei, o întrebase :

— Ana, tu crezi că un program moderat de Bonifacius ar avea succes la postul nostru?

— Nu, i-a răspuns Ana atât de repede, încât au rămas amândouă surprinse.

— De ce eşti aşa categorică, tu nu respingi niciodată o idee din prima. Ce ți-a venit?

— Habar n-am. Mi-a venit pur şi simplu.

— Fii atentă, vreau să facem o emisiune de investigații cu Bonifacius pe post de justițiar, ce zici?

— Nu zic decât că are față de impostor, că e capabil să plece de la o premisă reală şi s-o transforme într-o aberație isteroidă şi că nu trece ecranul. Asta-i tot. În rest, faci ce vrei, nu mă opun.

— Mi-ai tăiat tot elanul, mai ales că voiam să te ocupi tu de emisiune.

— Bineînțeles că mă ocup, dar aş vrea să ştiu a cui a fost propunerea?

— A Bossului.

— Hmmm!

— Nu face mutre, hai să-ncercăm. Eu zic că ne iese.

Ana nu credea nici acum, după două săptămâni de pregătire, că „va ieşi ceva”, dar se încăpățâna să nu renunțe sau să ceară un alt program. Dacă aveau ei dreptate, Ina şi Bossul?!

Basil Bonifacius! S-a apropiat ţanţoş şi plin de el de biroul Anei. În clipa aceea, o trăsni un miros de parfum greu, aproape greţos.

— Cu ce parfum ţi-ai dat?

— Versace special, cu feromoni.

— De ce?

— Uite ce e, draga mea, e special pentru targetul meu, adică pentru persoane feminine între 19 şi 23 de ani. Cad ca muştele când simt mirosul. Excitaţie maximă!

Şi râse libidinos, întorcându-se spre Diana, o puştoaică superbă, ce-i drept, căreia-i dădea târcoale de când venise în echipă.

Diana s-a-nroşit toată, iar ceilalţi au izbucnit în râs. Andrei, cel mai obraznic dintre toţi, i-a retezat-o scurt:

— Ascultă, boierule, da' cu multe proaste ai mai avut de-a face. Şi mai deschideţi geamul, că nici mie nu-mi cade bine la ficat mirosul ăsta!

— Am o idee, sări şi Marius. Ori îţi pregătim o trupă de asistente de 20 de ani, toate numai fiţe, care să te primească în biroul tău, ori, dacă vrei să vorbeşti cu noi, arunci dracului feromonii ăştia la chiuvetă.

— Dar dumneavoastră, dl Basil, n-aveţi feromonii dumneavoastră personali şi naturali? a întrebat timidă Diana.

— Gata, hai să lăsăm conversaţia, că oricum n-am cu cine vorbi. Ce facem pentru diseară, Ana?

— Cum ce facem?! Coborâm imediat în platou să repetăm cadrele pentru intrarea ta, pe urmă pleci acasă să înveţi pe dinafară scenariul, să te odihneşti, şi diseară la 9 te prezinţi la machiaj şi apoi intri să spui publicului „Bună seara şi bine v-am găsit, stimaţi telespectatori..." Vei avea totul pregătit.

— Pentru tine o fi simplu, dar eu nu ştiu încă ce subiect avem diseară.

— Cum nu ştii? Două săptămâni am lucrat la sumare şi am programat pentru premieră „Copii dispăruţi”. Ai fost de acord. Clipul de promovare merge pe post de trei zile, au fost anunţaţi şi invitaţii, despre care am discutat împreună. Ce-i cu tine, Basil?

— Chestiunea e că am un alt subiect. Bombă! Dacă nu vreţi să-l facem astă-seară, nu intru.

— Ce subiect?

— Video-chatul. Femei goale, sex pe Internet...

— Am stabilit că-l vom face mai târziu, e nevoie de o perioadă mai lungă de prospecţie şi filmare, aşa că...

— Niciun aşa că! Ori ăsta, ori niciunul.

— Măi băiete, e ora două la prânz, când vrei să-l filmezi?

— Acum trimiţi două echipe la adresa de pe hârtia asta, să năvălească în casele escrocilor, care uite cum ne educă tinerii. Îţi dai seama că fiică-mea se poate juca în faţa blocului cu o fată de 17 ani care, fără să ştie nimeni, se dezbracă într-un apartament din acelaşi bloc, în faţa unei camere video? E bine?

Era incoerent şi confuz. Ana i-a telefonat Inei, i-a explicat nebunia, Ina a respins propunerea lui Basil, iar Basil, justiţiarul planetei, a sunat la Boss, şi Bossul, culmea!, a aprobat schimbarea de sumar. Emisiunea, făcută-n pripă, fără sprijinul poliţiei, a ieşit bineînţeles prost, adică nu tu descinderi, nu tu fete goale... Bineînţeles că toţi au fost vinovaţi, în afară de Basil şi de cele două asistente, din „targetul lui” cu care intrase în direct (asistente = fete frumoase, cu zâmbet inexpresiv şi vocabular redus).

Când a ieşit din emisie, la 12 noaptea, Ana era epuizată. Nu înţelegea de ce, doar toată viaţa ei de televiziune lucrase în tensiune ore-n şir. Sigur, ce s-a întâmplat astăzi, cu Basil, n-a intrat într-un regim de muncă profesionist. Trăise un coşmar, dar oboseala ei era nefirească chiar şi pentru o asemenea situaţie aberantă. În drum spre casă, Ina a întrebat-o:

— Cum te simți, fetițo?

Ina era singura din televiziune care ştia adevărul despre ce se întâmpla cu ea.

— Mi-e rău, Ina, sunt sfârşită, dar abia acum, că m-ai întrebat tu, înțeleg de ce. Razele, ele m-au obosit, dar am uitat. Atât de mare a fost isteria lui Basil, că am uitat de mine. Ce meserie împuțită avem şi cât de rezistent e microbul ei!

— Figura asta nu se va repeta, sunt sigură. Mâine dimineață, până ajungi tu de la Institut, mă duc eu să fac şedința de sumar şi-i bag mințile-n cap megastarului, a rostit Ina cu ton de şefă.

— Îți doresc succes. Te sărut şi noapte bună!

Când a intrat în apartament, a surprins-o plăcut mirosul de friptură de pui la cuptor. Gătise Mihai! Nu-i venea să creadă.

— Iubita mea, a întâmpinat-o el, ridicându-se de la calculator, m-am uitat şi eu la emisiune şi n-am înțeles nimic. O stupizenie fără cap şi coadă! De ce-ți pierzi tu timpul cu asemenea subiecte groteşti, cine se uită la aşa ceva?

— Publicul postului nostru.

— Exclus, nu se va uita nimeni, decât cinci minute, de curiozitate. Nu înțeleg, de ce se acceptă asemenea programe, cui folosesc şi cât de imbecili îi credeți voi pe români?!

— Eşti supărat că a trebuit să bagi tu puiul la cuptor?

— Sunt supărat că ai stat până în toiul nopții, pentru un rateu absolut. Hai să mâncăm, să nu mi se răcească preparatul!

Au mâncat pe fondul sonor al cârcotelilor lui Mihai. Dar despre ea, despre vizita în Buncăr, n-a întrebat-o absolut nimic, de unde Ana a înțeles că el refuza în continuare diagnosticul ei. Asta o făcea să spere că, odată ajunşi în dormitor, vor face dragoste. Îl dorea atât de tare, încât, dacă lucrurile s-ar fi petrecut aşa, ar fi putut să uite pentru moment că a doua zi la 9 dimineața trebuia s-o ia de la capăt.

Dar când s-au întins în pat, Mihai a luat-o în brațe, a mângâiat-o fără nicio poftă pe obraz şi i-a spus:

— Sunt rupt, Ană, sunt rupt de oboseală.

L-a înțeles, doar pusese puiul în cuptor... şi oricum, o ținea strâns lipită de el. N-avea curaj nici să respire, ca nu cumva să se răzgândească şi la cea mai mică mişcare pe care ar face-o să se îndepărteze de ea, în patul care ei i se păruse întotdeauna mult prea larg... Până să-l întâlnească pe Mihai, Ana trăise câteva amoruri firave, care se risipiseră fără nicio urmă de regret, în clipa când el îi pătrunsese în viață atât de năvalnic şi definitiv. De unul singur îşi mai aducea aminte, cu strângere de inimă, pentru că nu se potrivea în niciun fel cu comportamentul ei erotic, cuminte şi rezervat, ca al unei fete educate de profesori de provincie ce era. Se petrecuse în vara lui '89, în ultima vacanță din studenție, când doi dintre colegii ei, camarazi de nădejde, o invitaseră pentru o săptămână, în Bucovina, locul lor de baştină. Unul dintre ei, care avea şi o soră mai mică, urma s-o găzduiască în apartamentul părinților din capitala de județ. După o noapte de moțăială, dar şi de amuzament, printre coşurile cu găini şi curcani, transportate de pasagerii clasei a doua a trenului Bucureşti-Suceava, au ajuns rupți de oboseală la destinație. Ana a dormit până la prânz în patul confortabil din camera Noricăi, sora cea mică a colegului ei Lorin. A urmat un prânz prelungit şi îmbelşugat cu bunătăți cum numai în zona aia se gătesc şi pe înserat au plecat să se întâlnească pentru o seară de vacanță cu alți prieteni ai celor care o duseseră acolo. S-au adunat mai mulți, vreo şapte, opt tineri, în fața teatrului sucevean şi au hotărât să meargă cu toții la Liviu, cel mai înstărit dintre ei, pentru că el lucra deja de doi ani, ca inginer, la o fabrică de mobilă din oraş. Locuia într-o garsonieră din cartierul de blocuri noi, nu departe de centru. Au pus mână de la mână şi au cumpărat pe drum două sticle de vin şi ceva dulciuri, că aşa se cade să mergi în vizită... Liviu fusese avertizat că va avea

oaspeți, dar, când le-a deschis ușa, Anei i s-a părut că e surprins de compoziția grupului: atâția băieți și o singură fată! Numai că fără aer a rămas ea, Ana... Se afla în fața unui bărbat înalt, blond, cu părul mai lung decât era moda frizurilor masculine, cu ochi albastru-violet și cu o gură de o senzualitate cotropitoare. Nu s-a putut stăpâni și s-a auzit vorbind:

— Cum poți să fii atât de frumos?! Un bărbat n-are dreptul să fie așa.

Nu i-a răspuns, dar o roșeață ușoară i-a năvălit chipul. Nu i-a adresat niciun cuvânt toată seara, doar că modesta lui garsonieră începuse să miroasă a dragoste. Corpul Anei se încărcase erotic pe întreaga lui suprafață. Emitea prin toți porii o nevoie violentă de trupul superb al bărbatului. Făcea eforturi disperate să nu arate cât de puternică era atracția față de masculul ăla. Era în stare să se repeadă în brațele lui fără să-i pese de cei din jur. Nu se recunoștea pe sine și nici nu înțelegea exact ce i se-ntâmplă. Încerca să ascundă față de ceilalți reacția aproape animalică, pe care i-o stârnea inginerul tânăr și teribil de atrăgător, în casa căruia abia intrase. Nu reușea pe de-a-ntregul și pofta ei cu greu stăpânită se răspândise și asupra celorlalți. Vedea cum conversațiile băieților alunecă în zone nepermise de față cu o femeie. Râdea amuzată și în felul ăsta îi ațâța și pe ei. Atmosfera era aceea a unui viol virtual, la care în afară de Liviu participau toți. El n-o privea, părea netulburat de agresivitatea ei, asemănătoare cu cea a unei profesioniste îndelung exersate în tainele seducției. Când au isprăvit petrecerea și s-au pregătit de plecare, a fost prima oară când i-a vorbit șoptit, să n-audă ceilalți:

— Tu mergi cu mine!

— Unde?

— Știu eu unde.

Au ieșit cu toții din garsoniera inginerului și s-au răspândit fiecare pe la casele lor. Lorin, singurul care înțelesese câte ceva din

comportamentul Anei, s-a retras pretextând că mai are de făcut o vizită:

— O conduci tu acasă la noi, Liviule, da?

— Fii fără grijă! Vreau să-i mai arăt Cetatea pe timp de noapte, bine?

— De acord, ne vedem mâine.

După ce s-au despărțit de Lorin, s-au întors, ca la comandă, în camera plină de pahare goale şi mucuri de țigări. S-au îmbrățişat fără să-şi spună un cuvânt, şi-au aruncat hainele fiecare în parte, au făcut dragoste brutal, fără emoție, ca o eliberare a atracției fizice spontane, dar peste măsură de intensă, declanşată de cuvintele arogante rostite de Ana: „Cum poți să fii atât de frumos"? Nu s-au sărutat, nu s-au mângâiat, nu şi-au descoperit trupurile înfierbântate de dorință: doar o mişcare mecanică fără plăcere primită sau dăruită. Orgasmul a venit rapid, dar a fost scurt şi sărăcăcios. El, cel atât de râvnit, nici nu contase de fapt. Fusese doar un instrument pentru fantasma ei de moment, pentru pasiunea violent carnală față de un bărbat despre care nu ştia nimic, dar pe care-l dorise atât de puternic. Şi-au desprins trupurile din înlănțuirea precară, amândoi cu aceeaşi grabă. S-au îmbrăcat în viteză, ca şi când ar fi vrut să evite o nouă partidă de amor, un nou rateu, pentru că, de fapt, în afară de o descărcare masivă de endorfine, nu se petrecuse nimic, pentru niciunul dintre ei.

Liviu a condus-o apoi la gazdele ei din oraş. La despărțire Ana l-a întrebat:

— O să ne mai vedem cât stau pe-aici?

— Nu, mâine plec la Cluj, dar te caut în Bucureşti.

— Dacă-ți dau telefonul...

— Poți să nici nu mi-l dai, am să te găsesc după miros.

N-a găsit-o, dar nici n-a căutat-o, deşi ar fi putut, de vreme ce era prieten cu Lorin, colegul Anei. A aflat mai târziu despre bărbatul care-i răvăşise instinctele timp de câteva ore că s-a însurat cu o colegă de la fabrică, cu care era logodit de doi ani. Nici Ana nu i-a dus dorul. S-a întrebat însă adesea cum de i s-a putut întâmpla ei o asemenea aventură, unică de altfel. Poate de aceea n-a uitat-o, nici măcar când Mihai devenise stăpân pe sufletul şi pe trupul ei. Era singura întâmplare din modesta ei viață erotică, de până la întâlnirea cu el, pe care nu i-o mărturisise... Îi era ruşine, se purtase ca o târfă agresivă, propria feminitate se dezlănțuise vulgar, suprimând sensibilitatea. Lui Mihai nu i-ar fi plăcut mărturisirea aventurii, pentru că n-ar fi acceptat această ipostază a femeii lui. Ar fi socotit-o pe Ana prea puternică, prea directă, chiar masculină în comportamentul erotic, manifestat liber, cu frenezie, în garsoniera unui bărbat pe care-l vedea pentru prima şi ultima dată. După mintea lui, agresorul şi proprietarul – Ana mea, aşa le spunea despre ea celorlalți – nu putea fi decât el. Acum 17 ani, chiar aşa fusese, agresor, dar după 17 ani, devenise doar proprietar... Privindu-l cum doarme, la capătul celălalt al patului, fără s-o mai țină-n brațe, i-a venit un gând revanşard: „Există ceva în viața mea pe care n-ai să fii stăpân niciodată, iubitul meu! Şi nici n-ai cum să afli cât de nebună am fost, odată, demult, la 20 de ani”...

La 9 fix, nea Nicu, taximetristul, aştepta în fața blocului. După schimbul obişnuit de saluturi, a trecut la atac:

— Ce maşină aveți?

— Toyota.

— Nu conduceți?

— Ba da, dar are nevoie soțul meu de ea. Ți-am mai spus că n-avem două maşini, cum ar fi normal.

— Păi acum nu v-o poate lăsa dumneavoastră, că aveți de bătut tot oraşul? Mie-mi convine, eu câştig bani frumoşi şi siguri, dar mă gândesc că v-ar fi mai uşor, nu?

— Cred că nu. Îmi convine situația de client. Nu trebuie să fiu atentă la circulație şi nici la trecerile de pietoni. Mi-e bine aşa.

— Auziți, doamnă, azi vă spun „doamnă", eu ştiu cine sunteți, v-am văzut de multe ori la Super TV, spuneți-mi şi mie, ce-a fost emisiunea aia de aseară? Şi ce căuta Bonifacius acolo?

— Nu v-a plăcut?

— Ce să-mi placă? Mai bine rămânea la Televiziunea Neamului, dar am citit că s-a certat cu şeful de-acolo, e adevărat?

— Habar n-am, domnu' Nicu, tot ce ştiu e că emisiunea a fost proastă. Dar mai aşteptăm, poate se dă pe brazdă.

— Da, da, la anu' şi la mulți ani...

Înarmată cu două opinii identice de la două persoane diferite, din toate punctele de vedere, se gândea că-l va convinge pe megastar să abordeze o atitudine mai puțin narcisisto-dictatorială față de echipă şi de conținutul programului pe care-l modera. Dar deocamdată avea altceva de făcut... A intrat în anticamera Buncărului, fără să se uite la stânga sau la dreapta. Cu un sentiment acut de vinovăție a trecut peste rând şi s-a oprit lângă Virgil, aflat într-o scurtă pauză, dar prins într-o conversație entuziastă cu un coleg, despre nişte încălțări speciale pentru fotbal, de care ar fi avut nevoie fiul său de zece ani. Îi făcea tare bine această discuție despre copii şi fotbal, purtată acolo unde s-ar fi aşteptat mai puțin, numai că pauza s-a terminat şi Ana s-a aşezat sub aparatul menit s-o vindece. Cât timp se afla acolo, întinsă pe patul de la Accelerator, rostea fără glas: o să fie bine, o să fie bine... ca pe o mantră cu rost magic... Când s-a terminat şedința, a mai rămas puțin lângă Virgil, care dădea comenzi computerului, pentru tratamentul următorului pacient.

— Cam câte ore lucrați pe zi?

— Vreți să faceți un reportaj?

— Poate, dar nu acum, după ce termin...

— Nu e important cât lucrăm noi. Lucrăm corect, şase ore câte trei ture. Cât lucrează aparatul e incorect. Ar trebui să iradieze şaizeci de câmpuri pe zi, şi el face în jur de trei sute.

— De ce? Sunt atât de mulți bolnavi?

— În 1992 am avut 5 000 de fişe noi, iar în 2008, 11 000 de cazuri noi, din toată țara.

— Înspăimântător... a bâiguit Ana. De ce aşa de multe?

— Dumnezeu ştie, am şi eu o explicație, dar v-o dau altă dată, acum fug să schimb pacientul. Pe mâine.

La ieşire, Ana a rămas puțin în sala de aşteptare. Îi era teamă că o vor admonesta cei înaintea cărora intrase, dar nu s-a putut opri să nu-i privească. Erau mulți şi astăzi, ca şi ieri, ca în toate zilele, dar parcă erau alții. N-o văzuse până acum pe mama tânără cu un copil de câțiva ani în brațe, nici pe doamna bătrână adusă de fiica ei în cărucior, nici pe bărbatul elegant, foarte atrăgător, care se uita şi el spre Ana. Oare cât de bolnavi erau? Cât mai aveau de trăit? A invadat-o sentimentul că împarte cu ei nenorocirea, spaima, o copleşea compasiunea pentru ei, ca şi când ea n-ar fi făcut parte din rândurile lor. În ierarhia sentimentelor, citise undeva, dar nu mai ştia unde, că sentimentul suprem este compasiunea. Asta înseamnă că el te protejează de autocompătimire. Dacă te doare pentru alții, se presupune că nu mai ai timp să suferi şi pentru tine, că tu nu faci parte din categoria condamnaților la nefericire.

Nu ştia dacă nu cumva se apăra astfel, dacă nu se mințea, dacă nu era atât de slabă, încât nu-şi putea accepta boala. Şi mai era ceva: în drum spre platoul de filmare, începea să înțeleagă, deşi nu-i prea convenea, cât de puternică era preocuparea ei pentru succesul unei emisiuni, sortită dintru început pieirii. Ca să uite de ea însăşi, se

agăța oare de orice ar fi făcut parte din profesia pe care o prețuia atât, chiar dacă era un ştift, un rateu? O mai ajuta şi nea Nicu:

— Iar vă duceți la țipțăruşul ăla?

— Ce-i ăla un țipțăruş, nea Nicule?

— Unul care vorbeşte mult şi nu face nimic. Aşa zicea bunica mea, fie-i țărâna uşoară.

Când a ajuns, era agitație mare în redacție. Cifrele de audiență le dădeau dreptate şi lui Mihai, şi lui nea Nicu, adică erau mizere. Ina încerca să explice cu autoritatea directorului, dar şi a profesionistului, cum trebuie realizată emisiunea din seara aceea. Bonifacius avea o mutră plouată, dar era total absent. La câtva timp după plecarea Inei, Basil, ca şi când ar fi fost trezit atunci din somn, puse întrebarea lui favorită:

— Şi, totuşi, cu ce subiect intrăm astă-seară?

A explodat un hohot de râs. Cel mai tare însă râdea Ana. Râdea de replica tocmai rostită, râdea de certitudinile Inei, cum că lucrurile „se pot aşeza", dar mai ales râdea de ea însăşi, mai degrabă de neputința profesionistului de a se opune acestui fiasco. Oboseala a pus din nou stăpânire pe trupul ei, care nu arăta nimic din ceea ce se petrecea înăuntrul lui. S-ar fi întins pe canapeaua din redacție, dar asta ar fi însemnat să dea explicații. Aşa că strânse din dinți şi-l întrebă, calm, aproape drăgăstos pe Bonifacius:

— Tu ce temă ai dori, iubitule?

Megastarul venise cu altă bombă, probabil inventată pe loc, din moment ce nu spusese nimic de față cu Ina. Şi iar a început bâlciul. Ana a respins subiectul, mai ales că aveau unul foarte bine pregătit şi abandonat cu o zi înainte, Ina la fel, iar Bossul... ei bine, Bossul a descins din limuzina lui elegantă, direct de la sediu la ei în redacție. Bossul era un bărbat încă tânăr, arăta de 40 de ani, dar se poate să fi avut puțin mai mult, mărunțel de statură, cu ochi verzi-albaştri, niciodată limpezi. Se îmbrăca foarte bine, numai cu haine de firmă,

dar potrivite ca stil şi culoare unui bărbat de 60 de ani. Fusese şcolit la Paris şi vorbea fluent trei limbi străine. În mare, deci, se prezenta bine. În mic însă... În mic însă era un nimeni, un tip cu pretenții total neacoperite de propria-i valoare. Habar n-avea despre cum se construieşte o emisiune, dar pretindea că ştie ce şi cum să faci ca să ai succes, habar n-avea cum trebuie să arate şi să acționeze un moderator, dar susținea că Basil Bonifacius este acela şi, chiar dacă-ar fi bănuit destinul dezastruos al programului, tot nu şi-ar fi recunoscut greşeala. Făcea parte dintre marii vanitoşi, care nu acceptă să piardă nici chiar atunci când văd că n-au dreptate.

Bonifacius s-a repezit să-i turuie despre echipa cu care nu se înțelege şi care-i pregăteşte subiecte banale, fără succes la public.

— Telespectatorii au nevoie de scandal, de violență şi sex, nu de copii dispăruți şi de trafic de organe. Ce vreți să moderez, dulcegăriile lor?

— Are perfectă dreptate, a răspuns Bossul, vă rog să-l sprijiniți să-şi facă emisiunea cum vrea el, doar el apare pe ecran, nu voi. Nu-i aşa, Ana?

— Aşa-i, numai că ce vrea el e prost, n-are substanță şi nici argumente, s-a văzut şi după audiență, sau asta n-are importanță la un post comercial?

— Audiența va creşte, sunt sigur, aşa că din această clipă, dl Bonifacius conduce jocurile. Nu tu, nu Ina! Ea e director, are altceva de făcut. Sper că m-am făcut bine înțeles.

— Adică ce vrei să spui, că noi toți trebuie să ne supunem megastarului? Că trebuie să înghițim stupizeniile lui, numai pentru că aşa vrei tu? a continuat Ana pe ton ferm.

— Bineînțeles! Eu ştiu ce e mai bine şi ce ne aduce bani, nu tu, care te ții drept profesionistă, fără să înțelegi gustul publicului.

— Aseară, gustul publicului s-a dovedit a fi 0,2%, cu tot chatul lui, fără substanță. De ce nu vrei să lucrăm ca la carte, pe subiecte de

interes general, pregătite şi argumentate?

— Vreau ce vrea el. M-ați înțeles?

— Eu nu, poate ceilalți. Sunt mai tineri şi poate îi sperie autoritatea ta.

— Ai să înțelegi şi tu, că n-ai încotro. Ai coborât de pe ecran la dorința ta, aşa că acum trebuie să-i slujeşti pe alții. E clar, Ana?

— Nu e clar deloc. Tu nu-nțelegi că tot ce-mi doresc e o emisiune de succes?

— Ba da, dar aşa cum o vrem Basil şi cu mine. De ideile tale n-avem nevoie.

Cei tineri l-au înțeles perfect şi din momentul acela s-au comportat cu toții potrivit voinței şi dorinței celor doi. Reporterii tineri erau angajați pe contract, deci câştigau un salariu atât timp cât dura emisiunea, firma care o producea în colaborare cu Super TV, la fel. Ce putea să facă? Să se revolte? Rămâneau fără bani şi criza se zicea că e în toi. Singura care ar fi putut să renunțe era Ana. N-ar fi fost prima dată când pleca dintr-un loc de muncă. Să renunțe şi ce să facă? Să stea acasă până după operație şi să-şi plângă de milă? Nu, asta nu era o soluție pentru ea, aşa că au rămas cu toții să ia parte, încercând să mai dea şi idei, la realizarea unei emisiuni fără nicio şansă de izbândă. Ei îi rămânea însă convingerea că trebuie să câştige partida, nu atât cu Bonifacius, cât cu şeful cel mare.

Se întâlnea des cu Ina şi căutau formule pentru înviorarea programului, pe care, evident, nu le lua nimeni în seamă. Bossul le evita pe amândouă, pentru că nu dorea să le asculte propunerile, parcă o făcea special să piardă partida. Într-o zi, Ana n-a mai rezistat şi a intrat ca o vijelie în biroul lui, spre disperarea secretarei, care n-a avut timp să riposteze:

— Te rog să mă asculți, i-a zis. N-am venit să-l torn pe favoritul tău, dar nu mai ştiu ce să cred. Accepți toate subiectele lui fâsâite, ca

şi cum tu, personal, ți-ai dori să n-aibă succes. Ce-ai de gând, ce vrei de la emisiunea asta?

— Mie-mi place. Aştept să câştige public, iar dacă nu-ți convine, n-ai decât să pleci la altă televiziune, că doar n-ar fi prima oară când îți dai demisia dintr-un loc de muncă.

— N-am să mi-o dau deloc, aştept s-o faci tu. Şi a ieşit la fel de „energic" precum intrase, dar fără să trântească uşa, cum ar fi avut chef.

Discuția n-a avut însă niciun efect, nici asupra Bossului, nici asupra megastarului. La inițiativa lui Basil, căruia şeful îi comunicase probabil reacția necontrolată a Anei, emisiunea îşi sporise „dinamica" doar prin introducerea unor băieți cât uşa, de la un serviciu de pază şi protecție. Prin prezența lor în video trebuia să-i țină la distanță pe cei care se presupune că l-ar fi atacat pe Justițiar din cauza subiectelor incendiare puse în dezbatere. Numai că ce se petrecea pe ecran nu avea niciun impact, nici asupra telespectatorilor, nici asupra presei, nici asupra celor vizați de Bonifacius. Erau cazuri periferice, fără conflict, şi nici măcar atât de abjecte, încât să poată concura cu celelalte, gen reality, care se difuzau din abundență pe canalele rivale. Era un mare fâsss! cum se zice în limbajul de televiziune. Bossul era supărat borş, pe toată lumea, în afară de megastar. Îi susținea fiecare ediție, convins fiind că va da lovitura. Numai că zilele treceau, banii se cheltuiau şi el nu voia să priceapă cu niciun chip că postul pe care-l conducea devenise tribuna de la care Bonifacius se duela cu fostul lui prieten, directorul Televiziunii Neamului Românesc. Era un război personal, plin de murdării, aruncate dintr-o parte în alta. Iar ratingul... ratingul moțăia apatic între 22 şi 24 noaptea.

Sfârşitul de săptămână care se apropia era pentru Ana o binecuvântare. Bonifacius avea zile libere, la fel şi Acceleratorul. Se

odihneau şi megastarul, şi aparatul, şi pacienții. I se făcuse un dor nebun de părinții ei, deşi se văzuseră ultima oară de Paşti, adică la sfârşitul lui aprilie.

Erau profesori, acum pensionari, într-un orăşel de pe malul Dunării, acolo unde se născuse şi copilărise şi Ana. Când ea a venit la Facultatea de Filologie din Bucureşti şi mai apoi a intrat să lucreze în Televiziune, ei au preferat să o sprijine cu tot ce avea nevoie, dar să rămână în casa lor, cu grădina cea mai frumoasă din oraş, care se termina chiar la malul apei. În ultimul timp, îşi aducea aminte din ce în ce mai des de diminețile vacanțelor ei de vară, când ieşea din casă, în halat, cu o pătură în brațe şi, trecând printre flori, se oprea pe plaja micuță de la capătul grădinii. Avea mare nevoie de drumul ăla. Îi era teamă că dacă n-o să-l facă din nou acum, repede, se va sufoca în realitatea hărțuită a ultimelor zile. Părinților nu le povestise încă nimic despre ea şi nici nu credea că le va spune prea curând. Se temea că nu vor reuşi să treacă, fără consecințe, prin suferința singurei lor fiice. Deşi erau foarte apropiați, Ana încerca să-i menajeze. De aceea nu le spusese tot adevărul nici despre iubirea ei pătimaşă pentru Mihai, le ascunsese faptul că el era însurat când se cunoscuseră şi că avea un băiețel. Nu le spusese că divorțul lui s-a produs la două luni după prima lor întâlnire, când Matei avea trei ani. Nu le-a mărturisit niciodată că şi în ziua de azi o măcina o durere surdă în capul pieptului, de câte ori se gândea la Adela, soția lui, femeia blondă şi fragilă, îmbrăcată-n negru, aşa cum o văzuse, în acea primă noapte, când se îmbolnăvise pe viață, de boala cu nume de om – Mihai. Poate de asta îl iubea pe Matei, ca şi când ar fi fost al ei. Dar poate că şi pentru Adela, Mihai fusese dragostea cea mare, pentru că altfel nu-şi imagina cum de nu se recăsătorise, cum de n-o ura, cum de Matei pendula între cele două familii ca şi când ar fi fost una singură. Acum avea 20 de ani, era student la Arhitectură, mai arătos ca tatăl lui, mai tandru, mai sincer şi, intuia Ana, precis mai

statornic... Când i-a spus lui Mihai că ar vrea să plece la părinții ei cele două zile libere, el i-a propus un program total diferit:

— Mergem la Snagov. Toată trupa.

— Când s-a hotărât? Ai vorbit cu Matei?

— Bineînțeles. Toată lumea e pregătită.

Sonia şi George, mai mult de dragul ei, era sigură de asta, au dat strigarea către întregul şi supradimensionatul lor grup, să închirieze pentru weekend o vilă la Snagov. Erau mulți şi veneau toți cu copiii, aşa că nu putea lipsi tocmai Matei.

— Aş fi avut mult de lucru zilele astea două, dar m-am gândit la tine şi la Matei şi am renunțat. Recuperez eu, nu-mi fac griji.

— Sunt mai mult decât fericită, nici nu ştii cât de mult.

Şi Ana i-a sărit în brațe şi s-a încolăcit de trupul lui.

Mihai o răsturnă pe sofaua generoasă din living, în timp ce aproape-i smulse de pe ea halatul cu care ieşise din duş. I-a răspuns cu un sărut pătimaş şi adânc răscolitor, dar care, în timp ce se consuma se şi transforma într-unul duios, prietenesc. Ana n-a observat imediat, a înfierbântat îmbrățişarea, apropiind-o de momentul acela în care, de atâtea şi atâtea ori, timpul rămânea suspendat, lăsându-i să intre într-unul numai de ei ştiut, supus intensității ireale a plăcerii, a dorinței. Acum însă nu-şi mai regăsea iubitul... A înțeles că lui Mihai trupul ei îi devenise străin. Grijă, milă sau silă? Care dintre aceste sentimente l-a făcut să rostească, desprinzându-se jenat din îmbrățişarea ratată:

— Iartă-mă, Ana, nu pot! Am senzația că te rănesc, că-ți fac mai rău chiar decât radiațiile alea care pătrund zilnic în tine, ca un bisturiu nevăzut. De ce a trebuit să se-ntâmple nenorocirea asta? De ce mie?

S-a întors cu spatele la Ana şi şi-a înfundat capul în pernă, ca şi cum ar fi înăbuşit un hohot de plâns. În momentul acela, pe

neaşteptate, s-a declanşat ca un mecanism spontan, provocat de stângăcia bărbatului, amintirea primei lor întâlniri... Mihai închiriase pentru câteva ore o garsonieră ieftină şi întunecoasă, undeva lângă Cişmigiu. Ana s-a dus acolo ştiind că ceea ce face se cheamă adulter, dar nu s-a putut împotrivi pornirii de a fi cu cel care o subjugase deja. Când a culcat-o în patul vechi şi urât, de culoarea ierbii putrezite, care cunoscuse probabil până la ei zeci de partide de sex, mai mult sau mai puțin profesionist, a uitat de orice remuşcare şi s-a abandonat îmbrățişărilor şi mângâierilor care-i înfiorau întreaga ființă, fără să-şi mai poată controla reacțiile. S-a pierdut pe sine în sexul lui, viguros şi tandru, ca într-un leşin provocator de senzații intense şi neştiute încă. Era ca şi când trupurile lor s-ar fi aşteptat de mult şi acum se recunoşteau, se bucurau nespus unul de altul, rămânea din ele doar o imensă, îndelungă şi nemaiîntâlnită plăcere, o complicitate extatică, din care nu mai există scăpare... S-au iubit mult, până la epuizare, descoperind alte şi alte atingeri provocatoare de plăcere. Pentru Ana unele erau total necunoscute, aşa că atunci când şi-a revenit din primul vertij s-a întrebat dacă bărbatul în brațele căruia îşi pierduse mințile cu totul era un performer lucid şi perfect controlat, care aplica rețete experimentate în arta iubirii, sau poseda un talent erotic neobosit, mereu în explorarea trupului iubitei, fără să-şi stăpânească bucuria de a-i oferi ei, femeii încolăcite de trupul lui, cunoaşterea propriei sexualități. N-a apucat să-şi răspundă, pentru că el a mărturisit primul: „N-am să mai pot face dragoste cu altă femeie, eşti făcută pentru mine, trupul tău răspunde pornirilor mele fără să-i cer, eşti liberă şi nesfârşit de dulce, Ana", rosti el şi hotărî divorțul, după această primă cunoaştere, care-l tulburase neaşteptat de mult... Acum, în seara asta, se întâmplase prima oară după şaptesprezece ani să lipsească miraculoasa întâlnire dintre cele două ființe pereche, care nu s-au mai topit într-una singură, copleşită de aceeaşi pătimaşă iubire... Ana a rămas nemişcată, cu brațele sub cap şi cu privirea fixată pe o porțiune mică

din tavan, care se umflase, semn că trebuia să zugrăvească în vara aia toată casa...

Dimineața, la 9 fix, a sunat la interfon Matei, punctual ca de obicei. N-a mai urcat, pentru că şi ei erau aproape gata de plecare. În fața blocului, după ce a sărutat-o pe Ana, l-a întrebat pe taică-său:

— Mihăiță – aşa-l învățaseră de mic să le spună celor mari, inclusiv părinților, pe nume, că aşa era la modă în lumea bună –, mă laşi pe mine să conduc până la Snagov?

— Să vedem cum e drumul. Dacă e aglomerat, nu.

— Păi tu crezi că eu umblu numai pe şosele goale şi-n oraşe pustii, stimate domn? îl luă peste picior Matei.

— Eu nu ştiu pe ce drumuri mergi tu, când eşti singur sau cu vreo fufiță, dar când eşti cu mine facem cum zic eu.

Conducea bine puştiul, atent şi fără fițe, dar sigur că era mai bine să-l asculte din când în când pe Mihai. De obicei, deşi se iubeau necondiționat, Matei nu prea ținea seama de sfaturile tatălui său. Ce-i drept, Mihai era cam pisălog. Avea impresia că experiența lui de viață îl îndreptățeşte să ştie tot şi că doar el poate găsi cele mai bune soluții pentru ceilalți. Dac-ar fi stat numai cu ei, probabil că ar fi ieşit de multe ori scântei, dar aşa, locuind de fapt cu Adela, Matei îşi permitea să-l trateze de la egal la egal, ştiind că Mihai îl acceptă. De fapt, semănau mult unul cu altul şi amândoi se mândreau cu asta. Pe DN1, era agitație mare şi a condus Mihai tot timpul. Aşa că Matei s-a văzut lipsit de plăcerea de a-şi face o intrare spectaculoasă în curtea vilei unde era adunată aproape toată gaşca. Erau şi unele „noutăți" pentru Ana şi Mihai. Dar n-au fost surprinşi, pentru că la fiecare întâlnire pregătită de Sonia şi George apăreau figuri noi, persoane cunoscute doar de ei, verificate conştiincios, înainte de a căpăta permisul de intrare în grup. Părea o strategie anume aplicată pentru împrospătarea permanentă a petrecerilor organizate de ei. Anei i-a

atras atenția o pereche încă tânără. Ea era de-a dreptul frumoasă, cu un chip făcut parcă pentru reclamele la cosmetice de lux, iar el avea o înfățișare de playboy, cu figură de intelectual. Se numeau Ioana şi Valentin Preda, doctori amândoi. Când s-au făcut prezentările, el le-a spus:

— De fapt, ştim o mulțime unii despre alții, doar că nu ne-am văzut până acum. Eu am fost cam ocupat în ultima vreme, a râs, dezvelind o dantură perfectă.

Îi cunoşteau de mult pe George şi pe Sonia. Ana ştia că lipsiseră o perioadă destul de lungă din trupă, pentru că el se tratase la Paris de aceeaşi boală prin care trecuseră Alina, Sonia şi Lumi, cele trei prietene, care deveniseră „grupul de suport" al Anei, cum zic americanii. Acum, în curtea imensă a vilei de la Snagov, cele trei doamne discutau aprins, aşezate pe scaunele de răchită, meşteşugit împletite, sorbindu-şi cafelele. Ana n-a rămas lângă ele cum făcea de obicei, avea destul timp pentru asta. Şi nici nu s-a oprit lângă vreunul dintre bine-cunoscuții grupului. Acum o interesa în mod special perechea cea nouă. Nu prea ştia cum să facă să intre în vorbă cu ei. Ideea a venit de la Matei:

— Tu vezi ce bronzat e doctorul Preda? Cred că i se trage de la tenis. A venit şi cu rachetele, poate joc şi eu o partidă, ce zici?

— Zic bravo, hai să vorbim cu el.

I-a întâmpinat râzând:

— Sunt sigur că puştiul vrea să mă provoace la un meci, greşesc?

— Deloc, doctore, te-aş bate dacă m-ai lăsa, i-a răspuns obraznic Matei.

— Să vedem care pe care, bărbate!

Au plecat spre terenul de tenis şi Ana a rămas pe scaunul ocupat până atunci de doctor, alături de Ioana.

— Nu ştiu cât mai poate el să alerge lângă un băiat atât de tânăr. Încă nu e în forma cea mai bună. Dar i-a făcut mare plăcere provocarea. Fetele noastre sunt mici şi nu pot ține racheta-n mânuțe, dar Valentin ar fi în stare să le antreneze de pe acum.

— Arată de parcă n-ar fi suferit în viața lui nici măcar de o gripă.

— De gripă nu, de 20 de ani de când îl cunosc, dar de cancer, da.

Vorbele Ioanei, atât de sincere şi directe, au tulburat-o pe Ana aşa de tare, încât s-a trezit mărturisind:

— Şi eu am boala asta, dar... n-am prea spus nimănui. Mi-e frică de reacția oamenilor, mi-e teamă să nu mă izoleze, să nu mă respingă...

— Fii liniştită. Dintre cei de aici n-ar fi nimeni capabil să te îndepărteze. Poți să vorbeşti şi cu Valentin, îți va spune acelaşi lucru. El n-a avut suspiciuni, nu s-a ferit de nimeni şi nimeni de el, doar e chirurg, nu? Să-l fi văzut cum mai opera în perioadele de pauză ale tratamentului! Asta l-a ținut întreg. A fost o formă perversă a bolii, o tumoră care nu putea fi operată şi nici iradiată în România. Dar nici el nu s-a lăsat. Uneori îmi vine să cred că a fost doar un coşmar care a durat aproape un an, dar, când m-am trezit din el, totul era perfect.

— Şi tu cum ai trecut prin toate astea? a întrebat Ana renunțând la protocol.

— Prost, mizerabil, am fost disperată că-l pierd, nu arătam nimic în fața lui sau a fetelor, dar am slăbit zece kilograme. Pe mine, cei pe care-i vezi aici m-au încurajat tot timpul cât a durat calvarul.

Cei pe care îi vedea acolo erau adunați acum în jurul lui Mihai care povestea, colorându-şi discursul cu exemple, despre cât de inteligenți şi talentați sunt copiii din ziua de azi datorită calculatoarelor. Era de un farmec nebun, când vorbea în public, mai bine se făcea moderator de televiziune! Avea un magnetism fără egal, pe care şi-l cam risipea în fața computerului, îşi spunea Ana privindu-l cu o adorație nedisimulată.

— Spargeți gaşca! îşi făcu intrarea Valentin, urmat de Matei.

— M-a bătut măr domnul arhitect. Am rezistat două jocuri, dar să ştii, maestre, că mă voi antrena toată vara şi te rup la toamnă. Îți promit cu martori.

— Vezi să nu, doctore, sunt campion pe facultate la simplu, aşa că...

— Aşa că mor de foame, interveni George în aplauzele adunării.

Bărbații au plecat să pregătească grătarul, în locul special amenajat, aproape de lac, iar fetele, brusc mobilizate, s-au dus să aranjeze aperitivele şi masa pe terasa încăpătoare şi umbrită de un tei bătrân cu coroană atât de generoasă, încât o acoperea aproape în întregime.

Ana a rămas pe scaunul ei şi l-a rugat pe Matei să vină lângă ea.

— Ți-a plăcut doctorul?

— E formidabil. Ştii ce mi-a spus?

— Ştiu. Şi vreau să-ți spun şi eu ceva, n-am avut curaj până acum. Trebuie să fac o operație, pentru că am aceeaşi boală.

— Şi trebuie să pleci şi tu din țară? Vin cu tine, rosti băiatul pe nerăsuflate.

— Nu, Matei, eu mă pot vindeca aici, lângă voi.

— Când va fi operația?

— Nu ştiu prea exact, trebuie să termin radioterapia.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Să te necăjesc?

— Pe mine? Dar ce, eu sunt tata?! Sunt sigur că el e supărat şi furios, ca şi când i s-ar fi întâmplat lui.

— Nu fi rău, Matei!

— Nu sunt rău, sunt lucid. Mă duc să vorbesc cu el.

— Te rog, nu acum, e lume multă, mie mi-e bine şi nu vreau să ne stricăm buna dispoziție. Mai bine hai să le ajutăm pe fete!

S-au ridicat, Matei a îmbrăţişat-o şi i-a spus încet:

— Eşti cea mai minunată mamă vitregă din lume, dacă n-ai fi soţia lui Mihai, te-aş cere de nevastă.

Orele au trecut repede în acea zi de sâmbătă. Toată lumea avea mare chef de distracţie, de parcă ar fi străbătut cu toţii o perioadă de efort maxim. Pentru unii aşa şi era. Nu moştenise niciunul vreo avere fabuloasă, pe care să o recupereze după Revoluţie. Nu intraseră în vreun partid, în vreun grup de interese financiar, care ar fi putut să-i transforme din ingineri conştiincioşi ai Epocii de Aur în miliardari sofisticaţi. Îşi făcuseră firme proprii, dar munceau de dimineaţă până seara, ca să-şi poată permite o vacanţă în străinătate, o toaletă elegantă, un abonament la un club sportiv pentru „jos burtica”, într-un cuvânt o viaţă normală, decentă. Şi mai aveau plăcerea asta a întâlnirilor, cu grătare peste grătare, cu dans până-n zori şi cu nelipsitul concurs de bancuri. Nici seara aceea nu făcuse abstracţie de la regulă. Matei invitase la dans toată suflarea feminină, chiar şi pe fetiţele doctorului Preda, ceea ce stârnise admiraţia doamnelor şi „gelozia” bărbaţilor.

— Îmi închipui ce succes are băiatul tău în grupul lui de prieteni, aprecie George rock-ul drăcesc în care Matei o antrenase pe Alina.

— De unde-o fi moştenit el ritmul ăsta, măi Mihai? Nu cumva de la tine?

— Nu, în niciun caz, doar ştii că piesa mea de rezistenţă este blues-ul.

— Bineînţeles că ştiu, mai ales dacă o ai în braţe pe Ana.

Ana şi Mihai erau recunoscuţi drept cea mai inventivă pereche în materie de dans, numai că, în seara aia, Mihai nu se urnise încă din fotoliul în care stătea răsturnat, afişând o figură plictisită. Ana a auzit conversaţia celor doi şi, la prima melodie de pe CD-ul cu Joe Cocker, l-a invitat ea:

— Hai, Mihai, să facem o demonstrație sau vrei să le arăți că ai îmbătrânit?

Atât îi trebuia lui Mihai, să foloseşti în preajma lui cuvântul „bătrân”. S-a ridicat rapid şi din aceeaşi mişcare a înlănțuit-o şi pe Ana, lipind-o strâns de el, ca la primul dans din viața lor. S-au învârtit de câteva ori, a lăsat-o apoi uşor pe spate şi i-a spus:

— Dansezi de parcă ai face dragoste, Ana, şi vremea dragostei a cam trecut...

Ea n-a răspuns nimic. Pentru că n-a înțeles nimic. Sau pentru că n-a vrut să înțeleagă nimic. Nici n-ar mai fi avut timp să se gândească la ceva, pentru că Matei a luat-o din brațele tatălui său şi au terminat dansul cu mişcări elegante, dar mai sportive şi mai tinereşti.

— La „Dansez pentru tine” cu voi, a strigat Alina şi toată lumea a aprobat cu aplauze şi fluierături, ca la concertele de pe stadion.

Momentul odată consumat, le-a stârnit şi mai tare pofta de petrecere, care i-a molipsit pe toți. Profitând de ocazie, Ana s-a îndepărtat puțin, încercând să-şi găsească un loc ceva mai liniştit. S-a oprit pe una din treptele scării care ducea din salonul ocupat acum de dansatori spre dormitoare. Încerca să-şi ordoneze cât de cât gândurile. Oare ce-a vrut să-i spună Mihai? Pentru cine a trecut vremea dragostei? Pentru el? Pentru ea? Sau pentru ei doi împreună? A rememorat seara trecută, cu rateul ei sexual şi a înțeles. Dar nu pe de-a-ntregul, pentru că, iată, George era lângă Sonia, Ioana lângă Valentin... Oare şi pentru ei vremea dragostei trecuse? Trăiau împreună, doar din milă, din devoțiune, fără niciun fluture-n stomac? Tare-i mai plăcea expresia asta, despre pasiunea erotică. O ştia de la Lucia, prietena ei din tinerețea foarte tânără. „Când te îndrăgosteşti trebuie să simți fluturi în stomac” zicea. „Dacă nu se-ntâmplă aşa, se cheamă că e doar o aventură!” Da, pe Lucia trebuie s-o caute neapărat. Precis îi va deslui sensul „adânc” al cuvintelor

lui Mihai... A mai zăbovit puțin, pe treapta de unde putea să admire în voie frenezia dansului, care se desfăşura în fața ei. A privit-o mai întâi pe Lumi, durdulie şi dulce, care se mişca cu uşurința negreselor grăsuțe. Şi-a amintit-o în urmă cu cinci ani, când se dusese s-o vadă după operație. Era slabă şi palidă, dar convinsă că trebuie să trăiască. „Am doi copii pe care trebuie să-i cresc, n-am încotro, trebuie să mă vindec." Bărbatul ei murise şi rămăsese să ducă şi bune, şi rele de una singură. Şi-a amintit cât de ridicolă fusese ea, Ana, în ziua aceea. Se prefăcea că nu crede în diagnosticul lui Lumi, că ea nu simte că ar fi ceva grav, într-un cuvânt vorbea vrute şi nevrute, în general banalități, numai ca să le abată atenția copiilor şi prietenei ei de la o realitate evidentă. Lumi râdea la poveştile Anei, copiii la fel, pentru că ea îşi pigmenta narațiunea cu tot felul de exemple despre care auzise sau citise prin cărți, dar uite că un pic avusese dreptate: Lumi se luase la trântă cu boala şi câştigase partida! Apoi a panoramat cu privirea, până a găsit-o pe Alina, dansând languros cu Lucian, cel mai mucalit membru al grupului. A revăzut ziua în care prietena ei apăruse la înregistrarea unei emisiuni cu perucă. Atunci îi mărturisise Anei: „Ştii care este pentru o femeie cel mai cumplit moment al bolii ăsteia? Dimineața, după chimioterapie, când te trezeşti cu părul pe pernă. Sigur, ți se spune, va creşte la loc, dar şocul rămâne chinuitor, pentru mult timp." Acum, pletele ei blonde erau mai bogate decât înainte. Ritmul muzicii se schimbase, făcuseră cu toții un cerc şi în mijloc evoluau, în chip de vedete consacrate pentru care se inventase o coregrafie specială, Sonia şi Dana, cea mai bună prietenă a ei. Anei nu-i venea să creadă, privindu-le, că în urmă cu aproape doi ani Sonia îi povestea exercițiul ei mintal din fiecare noapte de insomnie: îşi imagina un excavator care scotea cu atenție mare, bucățică după bucățică, tumora cuibărită în sânul ei drept. L-a dirijat conştiincios până la operație... Şi-a aprins o țigară, a fumat-o fără poftă, până la jumătate, apoi s-a ridicat de pe treapta care o găzduise şi, neobservată, s-a dus în dormitor. A luat din nou

somniferul acela care o făcea să adoarmă fără gânduri şi s-a băgat în pat. Gălăgia petrecerii îi făcea bine. S-a trezit pentru o clipă, când s-a făcut linişte şi Mihai a intrat în cameră. Aproape se luminase. A tras draperiile şi a venit în pat lângă ea. Ana n-a deschis ochii, aşa că Mihai a adormit liniştit.

Duminică, trupa s-a trezit pe la prânz. Energiile se descătuşaseră deja, aşa că au mai făcut doar grătarul de adio şi, până să înceapă aglomerația pe DN1, au plecat spre Bucureşti. Mihai era obosit, iar Matei grăbit să ajungă acasă. O lăsase singură pe Adela, aproape două zile. Nu era deloc „băiatul mamei", dar se simțea răspunzător pentru ea. De şaptesprezece ani erau numai ei doi.

Venise din nou o zi de luni... Ceasornic, nea Nicu o aştepta în fața blocului.

— Cam câte curse mai avem de făcut?

— Destule, nea Nicule, de ce întrebi, te-ai plictisit?

— De dumneavoastră? Niciodată! Dar aş avea de mers cu un client mai vechi până la Russe, pentru nişte cumpărături.

— Nicio grijă, mă descurc eu. În ce zi vrei să pleci?

— Joi, cred.

— Bine că mi-ai spus, am să-ți duc dorul, glumi Ana.

— E o cursă tare bine plătită şi adun şi eu bani, că vreau să-mi termin casa în vara asta.

— Grozav, unde ți-ai făcut-o? În Pipera? continuă Ana pe un ton glumeț.

— În Chiajna. Habar n-aveți ce cartier de vile s-a făcut acolo. A mea e modestă, dar suficient de încăpătoare pentru familionul meu. Poate vă duc odată s-o vedeți.

— Mi-ar face mare plăcere, nea Nicule.

Începuse să plouă, mărunt şi des ca-n noiembrie. În sala de aşteptare de la Accelerator era şi mai cenuşiu. Lumina slabă şi tristă topea contururile fețelor, adunându-le parcă într-un singur chip pământiu, unul uriaş, deformat, o singură suferință care o cuprindea şi pe ea. A trecut printre oameni, în mare viteză, de parcă cineva ar fi putut să observe panica teribilă care pusese stăpânire pe ea. Avea impresia că de data asta nu mai scapă. Că e ultima oară. Acum şi aici se va sfârşi totul... Înăuntru, într-una din cabinele care precedau intrarea în Buncăr, aştepta bărbatul acela elegant şi arătos, pe care-l mai văzuse o dată. A salutat-o şi i-a spus zâmbind:

— Şi eu mă grăbesc, să ştiți, dar nu sunt vedetă, aşa că aştept, ce să fac?

— Vă rog să mă scuzați, n-am încotro, la 11.30 trebuie să fiu la redacție.

— Vă iert cu o singură condiție: să-mi acceptați invitația la un ceai, după-amiază, la „Satima".

— Îmi cereți o întâlnire? aruncă Ana întrebarea, uşor iritată.

— Cam aşa ceva. Dar între oameni ca noi „întâlnirile" au altă culoare. Sunt mai inofensive, mai blânde. De acord?

— De acord, dar nu pot după-masă. Am mult de lucru.

— Atunci, aşteptați-mă acum. Termin şi eu razele şi chiulim amândoi de la serviciu câteva ore.

— Bine. Vă aştept afară, în ploaie, râse Ana şi intră în Buncăr.

S-a întins mai repede ca în alte dăți pe masa de sub aparatul emițător de radiații, care-i ardeau zona bolnavă din cea mai delicată parte a trupului ei. Cât timp a durat „zumzetul roiului speriat de albine" nu s-a gândit decât la promisiunea făcută necunoscutului, care urma să se aşeze în acelaşi loc peste doar câteva minute. Oare ce voia de la ea? De ce-i făcuse invitația? Şi ea, ea de ce-i acceptase propunerea? Îi apreciase prezența elegantă, doar pentru că nu se potrivea cu aglomerarea umană din sala de aşteptare. Acum, în

timpul scurtei lor discuții, mai remarcase la el o privire specială, scormonitoare, dar plină de tandrețe. Ce culoare or fi având ochii lui, se întrebă Ana, când brațul Acceleratorului îi îmbrățișă spatele. Nu observase. Nu-i nimic, o să-i vadă afară. S-au petrecut la intrarea în Buncăr şi Ana l-a întrebat:

— Să dau drumul şoferului cu care am venit?

— Bineînțeles.

Afară, se oprise ploaia. Şi-a aprins o țigară şi s-a îndreptat spre taxiul lui nea Nicu.

— Să vă plătesc domnu' Nicu. Astăzi nu mă întorc cu dvs. Mai am de stat încă. Ne vedem mâine-dimineață.

Nea Nicu i-a aruncat o privire suspicioasă şi i-a răspuns pe un ton de victimă:

— Şi eu plec fără client de-aici, de la capătul lumii?

— Ce vorbeşti, domnul meu, ia te uită câtă lume caută o maşină.

Ceea ce s-a şi întâmplat rapid. Mulțumit că-şi găsise clienți, nea Nicu i-a zis, pornind maşina:

— Tare-aş fi curios să văd pentru cine mă trădați...

Ana i-a făcut semn de rămas-bun şi s-a apropiat de intrarea principală a Institutului. N-a aşteptat mult şi bărbatul elegant şi-a făcut apariția.

— Ar trebui să ne prezentăm. Eu sunt Ana Cerna.

— Răzvan Georgescu.

— Acum ce facem?

— Ne urcăm în maşina mea şi mergem la „Satima".

Ana habar n-avea unde era ceainăria asta şi nici de ceai n-avea chef la 11 dimineața. I se făcea tare foame după fiecare şedință de raze şi ar fi avut chef de un sendviş cu şuncă şi caşcaval mult, asezonat cu salată din belşug.

— Este obligatoriu să mergem la ceainărie?

— Nu e obligatoriu nimic. Nu mi-a venit altă idee. Să înțeleg că nu-ți place ceaiul?

— Ba da, dar acum mi-e poftă de ceva mai consistent şi mai sărat.

— Perfect. Ştiu eu pe Moşilor un restaurant cochet şi cu mâncare foarte bună. Acolo te duc.

Ajunseseră deja pe Colentina şi atmosfera din BMW-ul domnului Georgescu devenise atât de relaxantă şi destinsă, încât se pulverizase chiar şi protocolul dintre ei. Îşi spuneau pe nume în mod firesc, de parcă nu s-ar fi cunoscut doar de jumătate de oră. Ana îl privea fără jenă, ca un jurnalist obraznic, ceea ce n-o împiedica să-i admire calitatea cămăşii şi a costumului de firmă, pe care le purta cu naturalețe. Regreta că nu se îmbrăcase mai cu grijă în dimineața asta. Purta jeanşi şi un tricou frumuşel, dar era departe de ținuta unei doamne de 45 de ani. De fapt nici nu-i prea venea bine stilul coconos. Era potrivit de înaltă, cu trup armonios, dar sportiv, fără moliciunile atrăgătoare ale maturității feminine. Părul castaniu, încă nevopsit, în care de-abia acum apăruseră câteva fire albe, era tăiat sub ureche şi îi dădea Anei bătaie de cap. Era ondulat de la natură, dar ea şi-l dorea drept, ca în reclamele pentru şamponul de întins părul, pe care-l folosea de altfel, doar că efectul ținea două zile, aşa că era mereu ciufulită. Şi mai avea privirea vie, scormonitoare şi veselă pe care o moştenise de la bunica ei, al cărei nume îl purta. („Mama Ana" se prăpădise la 94 de ani, după ce trăsese un hohot de râs.) Ei, cum să se îmbrace ea ca o doamnă?! Tatăl ei adora moda Coco Chanel şi ar fi vrut s-o vadă măcar o dată elegantă, rafinat îmbrăcată. Numai că ea îşi dorea să poarte doar ce i se părea şic. Nu era o femeie frumoasă în sensul strict al cuvântului, dar avea mult farmec şi se baza pe el. De exemplu, acum, dacă n-ar fi ştiut că bărbatul de lângă ea, care arăta atât de bine, este bolnav ca şi ea, ar fi pus această escapadă pe seama puterii ei de seducție. Dacă s-ar fi cunoscut în altă parte, şi nu în „anticamera morții", ar fi crezut că-i

face curte. De când îl întâlnise pe Mihai, avansurile bărbaților o lăsau rece, dar paradoxal, îi făceau şi plăcere. Era doar un joc, o verificare a farmecului feminității ei. În ultimul timp, aproape că uitase regulile jocului. Ştia doar că nu peste multă vreme feminitatea îi va fi mutilată de bisturiul care-i va aduce în schimb un „supliment de viață”.

— La ce te gândeşti? a întrebat-o Răzvan.

— La Oleg din Pavilionul Canceroşilor. Ai citit-o?

— Da. Crezi că vom avea şansa lui?

— Trebuie. Pe tine cine te operează?

— Mircea Ionescu. Pe tine?

— Radu Mateescu. Am auzit că sunt foarte tari amândoi.

— Când?

— La sfârşitul lui iunie probabil.

— Şi eu la fel. Culmea ar fi să ne întâlnim şi în spital.

Au intrat în restaurant şi discuția despre boală s-a-ncheiat. Cât timp au mâncat, niciunul n-a mai adus vorba despre suferința care le tulbura mințile şi sufletele. Ana a dat frâu liber curiozității ei proverbiale, că doar de asta se făcuse ziaristă, şi a aflat că în fața ei, în cârciuma cea cochetă şi răcoroasă, se afla unul dintre cei mai importanți directori de bancă din țară, că, pe lângă BMV-ul de-afară, mai avea o maşină sport, o vilă spațioasă la Otopeni, un teren la malul mării, un divorț de curând încheiat şi o tumoră la stomac.

— Şi de ce m-ai invitat la restaurant? l-a întrebat Ana, uitându-se fix în ochii lui a căror culoare în sfârşit o vedea. Erau de un verde atât de închis, încât păreau, uneori, în funcție de lumină, aproape negri.

— Ca să văd dacă eşti la fel de disperată şi în afara culoarelor Institutului. Acolo, aşa pari.

— Şi cum sunt acum?

— Perfect relaxată.

— Când intru la radioterapie, mă gândesc doar la mine şi mă cuprinde panica. Afară, am munca mea, care, ce-i drept, în clipa de faţă nu mă solicită pozitiv, dar mă solicită, am familia mea, pe care nu pot s-o sufoc cu suferinţa care m-a trăsnit din senin şi mai am şi necazurile altora. Îmi face bine să mă ocup de alţii, mai ales în situaţia asta!

— Te ascunzi de tine, te prefaci, vasăzică.

— Poate, dar în curând n-o să mai pot. Încep să mă lase puterile, mă cuprinde slăbiciunea provocată de raze. Aş vrea să dorm şi trebuie să mă duc la studio. Ţie nu ţi-e rău?

— Puţin, dar nu mă iau în seamă. Te duc eu unde ai treabă, dar înainte vreau să te întreb ceva. Ce mai face Mihai?

— Mihai, bărbatul meu? Îl cunoşti?

— Am fost colegi de liceu, dar de când v-aţi căsătorit nu l-am văzut prea des, doar la întâlnirile de absolvire, unde toată lumea îl lăuda pentru nevasta lui, vedetă de televiziune...

— M-am liniştit. Credeam că-mi faci curte, dar dacă-l cunoşti pe Mihai, sunt sigură că nu.

— Nu ăsta e motivul. Numai că nu ştiu cât va dura „suplimentul meu de viaţă", deci n-am voie să leg pe nimeni de mine, altfel nu sunt sigur că n-aş fi îndrăznit... De fapt, chiar şi aşa s-ar putea să-ndrăznesc, ce zici?

— Mulţumesc pentru compliment, spuse Ana râzând. Mi-a trecut şi răul. De-abia aştept să-i spun lui Mihai despre tine.

— Apropo, de ce nu te aduce niciodată la Institut?

— Are treabă multă, i-a tăiat-o scurt Ana, ridicându-se de la masă. Nu mă conduce, te rog, am să iau un taxi. Pe mâine!

În taxi, slăbiciunea, răul o cuprinse din nou. Simţea că i se scurge toată energia pe pernele maşinii. De-abia a urcat în redacţie, unde a

trezit-o o voce feminină de o agresivitate neaşteptată, având în vedere că era un monolog... Era înaltă, grasă, violent oxigenată, o femeie bărbătoasă şi, mai presus de orice, vulgară. A recunoscut-o pe Rozita. O mai zărise întâmplător, pe la alte posturi de televiziune, în chip de vedetă, invitată în diverse emisiuni pentru exprimarea ei derizorie, de mahala, care aducea însă audiență. Bonifacius o asculta povestind despre fantasticul ei conflict, soldat cu o bătaie la propriu, cu Rozela, o dansatoare din buric, despre care se zicea că a ajuns vedetă, datorită relației amoroase cu directorul Televiziunii Neamului Românesc, pe scurt TNR. Pe Ana n-a băgat-o nimeni în seamă, dar când Rozita şi-a încheiat pateticul şi agramatul ei rechizitoriu, Basil, în loc de bună ziua, i-a spus:

— Acesta va fi, stimată doamnă, subiectul pentru emisiunea din seara asta. Audiență maximă, succes nebun!

— Unde s-a petrecut bătaia? întrebă, cu timiditate jucată, Ana.

— În stradă, ziua în amiaza-mare, n-ai văzut ziarele de azi? răspunse cu ton arțăgos Basil.

–Tabloidele, vrei să spui. Nu, nu le-am văzut, dar mă gândesc dacă n-ar trebui s-o inviți şi pe Rozela, poate reconstituim bătaia şi ai dat lovitura.

— Păi, ce crezi, cucoană, că o să vină rapandula aia? sări la ea Rozita.

— Noi o invităm, dacă nu vine, avem martorii, interveni Basil şi enumeră o serie de persoane, din aceeaşi lume dubioasă, despre care Ana nu auzise niciodată.

Nu era nici snoabă, nici infatuată, nici cu preocupări habotnic culturale, dar emisiunile pe care le realizase ea avuseseră, până în acest moment, o miză de interes general: relatau despre oameni cu biografii speciale care ieşeau din banalul cotidian. Încercase să ofere modele cu implicare socială benefică. Deşi era departe de elitismul prețios al unor colegi, se ferise de subiecte derizorii şi grosolane.

— Şi ce vrem să demonstrăm cu întâmplarea asta?

— Că pe Rozela a făcut-o vedetă amantul ei, duşmanul meu de moarte, a concluzionat cu aplomb Bonifacius.

— Şi pe cine interesează?

— Pe mine în primul rând şi pe publicul care mă susține.

— Măi, să fie! Faci ce vrei, mă duc la sediu să vorbesc cu Ina. Va trebui să accepte din nou modificarea de sumar.

— De ce vă mai băgați, fetelor, nu v-a spus Bossul că e emisiunea mea şi că eu decid?

— Ba da, maestre, succes major deseară!

La sediu, a găsit-o pe Ina fără chef de vorbă. Informațiile Anei au lăsat-o fără reacție: „Dă-l încolo, să facă ce vrea." Avusese o discuție urâtă cu Bossul, pe marginea unei noi emisiuni sortite şi ea eşecului, după intuiția Inei. Doar că de data asta era vorba de şi mai mulți bani şi de refuzul lui de a testa printr-un studiu de piață gustul publicului fidel Super TV, aşa cum propusese ea. Bossul tocmai pleca din sediu, dar văzându-le prin geamul uriaş, care despărțea biroul Inei de culoar, a intrat şi le-a aruncat ironic:

— Ce faceți, fetelor, iar mă bârfiți?

— Deloc, doar că am înțeles că azi ai pus postul la dispoziția lui Bonifacius, ca să-şi spele rufele murdare, în ochii publicului, cu directorul televiziunii din care a fost dat afară. Greşesc? întrebă Ana pe un ton echilibrat de data asta.

— Mi-e indiferent cu cine se bălăcăreşte Basil pe postul meu. E sigur că scandalul ăsta va aduce audiență şi altceva nu mă interesează.

— Dar o emisiune dură pe tema drogurilor sub formă de ceaiuri inofensive, care se găsesc în magazine specializate şi legale, n-ar aduce audiență?

— Puțin îmi pasă de idioții care se droghează în România. Eu vreau să aduc bani pentru televiziunea asta, nu să fac acte de caritate.

— Detest cinismul tău gregar, dar, te rog, spune-i măcar să accepte şi un subiect pe care-l propun eu, sau Ina, sau echipa. Să vedem ce se-ntâmplă, prinde sau nu la public?!

— Dacă îți schimbi atitudinea față de mine şi nu mă mai ataci, poate negociem, râse el libidinos, în timp ce ochii îi rămăseseră la fel de opaci, ochi de peşte mort, cum spuneau băieții din echipă, şi continuă pe acelaşi ton:

— Ina, tu nu zici nimic, nici tu nu poți s-o potoleşti pe nebuna asta?

— Am să-ncerc, Boss, dar cred că n-am nicio şansă.

— Explică-i tu că celelalte televiziuni au început reduceri de personal şi probabil vom acționa şi noi în acelaşi fel. Asta-i criza, fetelor!

— Mă ameninți, înțeleg! a ridicat Ana tonul.

— Nu te ameninț, te informez, şi ieşi fără să spună „bună ziua".

Fetele s-au uitat una la alta fără să comenteze reacția şi cuvintele lui. De fapt, nici n-aveau ce comenta, omul se exprimase limpede: nu te supui, eşti în pericol să rămâi pe drumuri. Ana însă nu l-a luat prea tare-n seamă, pentru că, de la amenințare până la aplicarea ei, mai era timp, pe care trebuia să-l folosească în favoarea emisiunii. Nu ştia exact cum, dar era sigură că-i va veni o idee. Ina nu mai avea chef de nimic, pentru că, pe lângă conflictele de la Super TV, mai avea şi frământările ei personale, pe care Ana le cunoştea foarte bine. Cea mai acută dintre ele era legată de Tudor, băiețelul ei, care tocmai împlinise 5 ani şi o întreba din ce în ce mai des când vine acasă tata. Andrei, soțul ei, plecase în urmă cu un an la o specializare în Statele Unite. În mod normal, ar fi trebuit să se întoarcă deja, dar el îşi prelungise de curând cursul şi Ina bănuia că nu vrea să mai vină în

România. Nu discutaseră la telefon despre vreo strategie anume. Între ei plutea incertitudinea unei opțiuni care să implice toată familia, dar lui Tudor îi era dor de tata şi ea nu mai ştia cum să-i explice că întârzierea lui e în avantajul tuturor. Monica, fetița cea mare, încerca s-o învețe cum să-l liniştească pe Tudor: „Spune-i şi tu, mami, că n-a adunat destui bani să-i cumpere cadoul pe care i l-a cerut când a plecat." Adică o colecție de Gormiti, nişte monştri în chip de jucărie, pe care puştiul îi adora.

— Mai ai puțină răbdare, Ina, poate anul viitor vin să vă văd la New York...

— Asta-ar fi culmea. Mă faci să râd.

Şi chiar izbucni într-un hohot de râs sănătos şi uşor ironic. Avea 40 de ani şi, deşi era foarte înaltă şi subțire, purta mai tot timpul tocuri între cinci şi zece centimetri, aşa încât părea un manechin coborât de pe podium. Cu părul foarte bogat şi negru, cu pielea albă şi o gură frumos senzuală, arăta atât de bine, încât se-ntorcea lumea după ea când trecea pe stradă. Numai că trecea rar. Mergea doar cu maşina, de acasă la serviciu şi seara, târziu, din nou acasă. Muncea mult, mai mult decât era cazul, pentru că avea impresia, greşită după opinia Anei, că, unde nu pune ea mâna, nu iese treaba. Iubea luxul şi banii, dar, mai presus de orice, era profund devotată familiei. Ei, cum să rămână un bărbat departe de o asemenea femeie, chiar dacă oferta Americii era seducătoare?!

Ana a ajuns acasă destul de devreme, în după-amiaza aceea. Deabia era ora 7 şi Mihai nu venise încă. A pornit tare radioul din bucătărie care se auzea în toată casa. Se difuza un concert pentru pian de Mozart. „Cred că e concertul nr. 21" şi-a zis şi s-a bucurat că l-a nimerit pe Mozart. Oricum avea toate CD-urile cu muzica lui, care i se păruse întotdeauna confirmarea unei complicități cu Dumnezeu... S-a plimbat prin apartamentul lor spațios, din care pe

ferestrele celor trei camere se vedeau adeseori fastuoase apusuri de soare. Tocmai se petrecea unul, care nu semăna deloc cu cel de ieri sau de alaltăieri, aşa că a rămas să-l admire din balcon. Era pictat în roşu aprins, violet şi galben ca într-un tablou nebun, semnat de Max Ernst pe timpul când trăia la Sedona. Când cumpăraseră apartamentul, îl aleseseră tocmai pentru uimitorul spectacol al luminii. Ca să-i creeze şi mai mult spaţiu să se desfăşoare în voie, Ana, împreună cu un specialist, a hotărât să dărâme toate zidurile de umplutură, toate uşile inutile şi l-a transformat într-un loc aerisit, mereu însorit şi foarte confortabil pentru ei doi. Era atât de prietenos, încât cei care intrau pentru prima oară declarau fără excepţie „parcă nu-i apartament de bloc vechi comunist, ci unul nou-nouţ din astea rezidenţiale”... Nu era chiar aşa, dar tot îi plăcea să-l admire de fiecare dată când era singură. Mihai nu se amestecase în planurile ei de design interior, aşa că apartamentul semăna cu ea: simplu, cu mobilă puţină şi cu pereţii acoperiţi de cărţi. Dacă n-ar fi fost boala ei, probabil că în vara asta ar fi trebuit să-l zugrăvească, doar văzuse pata scorojită de pe tavan, şi să mai construiască un raft, două pentru cărţi, deasupra sofalei, lângă grafica lui Ion Ţiţoiu, care-i plăcea lui Mihai atât de mult. Se numea „Septembrie” şi reprezenta o femeie la malul mării, aşezată pe o scoică gigantică. Zicea că seamănă cu Ana... S-a întins pe canapeaua din birou să-şi tragă sufletul după ziua nu prea uşoară prin care trecuse. Raze, restaurant, Bonifacius, Bossul şi conflictele permanente cu el. Din cauza oboselii, a aţipit şi din moţăiala aproape plăcută a trezit-o telefonul lui Mihai, care o anunţa că are o întâlnire de afaceri în oraş şi că avea să întârzie: „Tu culcă-te, nu mă aştepta, odihneşte-te, iubita mea.” Nu era o noutate. În ultima perioadă, venea tot mai târziu, pentru că lucra de două ori mai mult, zicea el: „Avem nevoie de bani, Ana, acuşi vine operaţia ta şi trebuie să fim pregătiţi.” Oare cât o costa operaţia ei, se gândea adesea, câtă şpagă trebuie să dea doctorilor, asistentelor, infirmierelor, brancardierilor, portarilor... şi mai cui? Nu

şi-l închipuia pe Şubler cerându-i bani şi nici pe ea dându-i. Poate un cadou mai consistent, cu care va merge în vizită la el acasă, aşa cum a făcut când i-a stabilit tratamentul. Atunci îi dusese o carte, acum o să fie altceva, oricum nu era deocamdată o prioritate... A sunat din nou telefonul. Era Matei. Voia să-i vadă, să iasă toți trei la o bere. Când a auzit că Ana e singură a decis:

— Vin eu la voi, avem de vorbit ceva important. Până ajunge Mihai, analizăm noi doi problema.

— Vă aştept, domnu' arhitect.

„Problema" era că Matei îşi dorea teribil o vacanță la Barcelona. Era curios să-l vadă pe Gaudí la el acasă. Se săturase de imaginile care abundau pe Internet. Voia să-şi dea seama dacă-i place cu adevărat sau nu. Între ei, arhitecții cei foarte tineri, ca să nu mai vorbim de studenți, celebritatea lui Gaudí era destul de controversată. Matei nu se pronunțase, voia mai întâi să vadă cu ochii lui „Sagrada Familia" şi pe urmă să-şi spună părerea. Ana a aprobat din prima clipă şi cu mare entuziasm propunerea băiatului:

— Şi mâine-dimineață aş merge cu tine, dar nu cred că pot. Mihai însă... ai putea să te duci cu Mihai sau cu Adela. Noi te sponsorizăm, fii fără grijă.

— Nici pomeneală! Mama vrea să plece în concediu, la soră-sa în America, iar eu, fără tine, în Spania sau Italia nu mă duc. Cu cine vrei să mă cert când e vorba de artă?

— Tu ai uitat ce program am eu pentru vara asta?

— N-am uitat nimic. Tocmai asta vreau să stabilim: plecăm la sfârşitul lui septembrie. Nici nu mai e aşa de cald la Mediterană, iar tu vei fi refăcută total. Ce zici?

— Minunat, Matei, am la ce să mă gândesc în perioada asta, care parcă nu e cea mai fericită din viața mea.

— Ai văzut ce simplu se rezolvă lucrurile? De fapt, ştiam că tu de-abia aştepți să pleci undeva, oriunde, şi la Russe, numai să pleci.

Să vedem cum o scoatem la capăt cu tata...

Tata n-a ajuns acasă decât peste două ore. Se făcuse aproape 12 noaptea. Matei era puțin contrariat de întârzierea lui, deşi datorită ei avusese timp destul să caute pe Internet, împreună cu Ana, locuri de cazare convenabile şi bilete de avion cu prețuri accesibile. Se hotărâseră să închirieze un apartament cu două dormitoare, în care vor încăpea perfect toți trei în această atât de dorită escapadă. Când în sfârşit a intrat în casă, Mihai a rămas nedumerit când l-a găsit acolo, la ora aia târzie, pe fiul lui.

— Maică-ta ştie că eşti la noi?

— Normal. Am vorbit cu ea de trei ori de când te aşteptăm.

— Dar ce e aşa urgent de nu suportă amânare?

Matei i-a povestit într-un suflet tot, dar Mihai nu s-a arătat tocmai încântat, invocând din nou operația Anei, care avea să le afecteze bugetul pentru o eventuală călătorie în străinătate.

— Nu mai tot da vina pe ea, dacă tu nu vrei să mergi, ne ducem singuri. Merită şi Ana un cadou după toate astea, nu crezi?

— Măi, da' isteț mai eşti! Vom vedea. E încă prea devreme să-ți batem în cui proiectul, nu-i aşa, Ana?

— Nu-i deloc aşa. Dar sigur că aşteptăm decizia ta. Şi nu uita că şi eu câştig bani în casa asta, deci nu vom lăsa greutățile vieții numai pe umerii tăi delicați, iubitule...

După ce a plecat Matei, Mihai s-a aşezat la computer, spunându-i Anei că mai are ceva de lucru. Ea a rămas pe canapea, privindu-l în timp ce mâinile lui alergau pe tastatură. Îi plăcea tare mult cum arăta bărbatul ei care în iarnă împlinise 48 de ani. Avea o frunte înaltă, un nas puternic uşor acvilin şi o gură care rămânea senzuală chiar şi când buzele se arcuiau în zâmbetul lui de cele mai multe ori batjocoritor. Căci aşa se raporta Mihai la cei care nu făceau parte din tagma computeriştilor. Se aşeza adesea lângă el, în acelaşi loc, în serile când lucra acasă, şi, parcă simțindu-i gândurile vinovate,

Mihai abandona tastatura, venea lângă ea, îngenunchea la marginea canapelei înguste şi pornea ritualul sărutărilor caste la început, din ce în ce mai pasionale apoi, explorându-i pătimaş trupul, căutându-i febril intimitatea umedă şi alunecoasă, care vibra sub respirația lui fierbinte. Era mereu pregătită pentru el, mereu în aşteptarea momentului aceluia de plăcere supremă, răvăşitoare şi profundă. Rămâneau îndelung prinşi unul în altul, în îmbrățişarea finală, rostind vorbe de dragoste şi făcându-şi jurăminte de iubire, până când, fără să se desprindă, un nou val de pasiune îi arunca într-o nouă incursiune amoroasă, consumată într-o tensiune şi mai puternică, şi mai tulburătoare, un act pur de dăruire reciprocă şi totală... În seara aia însă, Mihai nu s-a mişcat de pe scaun. A cuprins-o din nou aceeaşi emoție, care pornea din adâncurile ființei ei şi pe care o numea iubire de nevindecat. Roiul ei de „fluturi din stomac" nu va obosi niciodată? Oare după mutilarea chirurgicală la care va fi supusă, valurile astea de pasiune vor continua? E condamnată oare să-l dorească toată viața?

— L-am cunoscut astăzi pe colegul tău de liceu, Răzvan Georgescu.

— Bancherul milionar? Unde?

— La Institut.

— Ce făcea acolo?

— Radioterapie.

S-a întors brusc spre ea şi a întrebat-o :

— E bolnav şi el? Nu pot să cred că se prinde şi de bogătaşi boala asta.

— Nu fi cinic, Mihai! Înțeleg că nu-ți prea place tipul.

— Nu mi-a plăcut nici la şcoală. E genul ăla de om care iese pe locul întâi, chiar dacă are calități de locul patru. Şi când te gândeşti că nu face nimic pentru asta!

— Ai cunoscut-o, la întâlnirile voastre de la liceu, şi pe fosta lui nevastă?

— Banală. Nimic interesant, nici nu mi-o aduc bine aminte. Habar n-aveam c-au divorţat. Când te mai întâlneşti cu el, spune-i să nu îndrăznească să te curteze, tu eşti a mea!

— Nu-mi face curte, fii fără grijă, dar mie mi-a plăcut omul. Dacă vrei să-l revezi, vino cu mine joi dimineaţă, că taximetristul meu personal e ocupat cu o cursă mai bănoasă, puse Ana la bătaie o parte din arsenalul ei de seducţie.

— Nu vin. Ştii că n-aş putea suporta locul ăla, în care sunt adunaţi atâţia oameni nefericiţi. Sunt atât de disperat de ce se întâmplă cu tine, încât nu mai vreau să văd şi să aud nimic în plus. Hai, iubita mea, fugi la culcare, e foarte târziu şi eu mai am treabă. Noapte bună!

De fapt a expediat-o. Trupul ei, în care se cuibărise o boală atât de gravă, nu mai stârnea nici măcar mental pofta bărbatului pentru femeia din cauza căreia părăsise o altă femeie. Nici sentimentul acela de tandreţe consfinţit de anii de viaţă împreună nu-şi mai găsea locul între ei. Şi-ar fi dorit s-o ţină în braţe, s-o alinte, s-o mângâie cast, s-o facă să priceapă că este lângă ea, pentru ea, iubita lui... Trebuia să înveţe şi lecţia asta. Noroc cu somniferul miraculos, care o făcea să doarmă fără gânduri, dar şi fără vise.

A doua zi, Acceleratorul a cedat nervos, cum s-a exprimat Virgil Dănescu, asistentul şef. În burta aparatului scotoceau câţiva specialişti după piesa defectă. În sala de aşteptare nu era nimeni. Probabil că pacienţii veniseră mai devreme şi aflaseră despre defecţiune. Ana s-a aşezat în camera computerelor, lângă Virgil, imaginându-şi că se va repara destul de repede şi nu va pierde şedinţa.

— Nicio speranţă, doamna Cerna, nicio speranţă pentru dimineaţa de azi. De ce credeţi că nu aşteaptă nimeni afară, am contramandat tratamentele şi am rugat să revină, cine poate, după-amiază.

— Ce i s-a-ntâmplat?

— Nu v-am spus? A cedat nervos, a spus râzând.

— Bietul de el! E de vină sărăcia?

— E de vină sistemul de sănătate publică dezastruos. Mai sunt încă două aparate în Bucureşti, stricate de mult timp. Nu se aprobă banii pentru repararea lor şi atunci toţi pacienţii vin la Institut. Şi uite că a dat şi ăsta în primire, numai că deocamdată nu e ceva prea grav. Acum se repară, dar data viitoare nu garantez. O să păţească la fel ca Primusul şi o să se odihnească două săptămâni.

Primusul era un aparat asemănător cu Acceleratorul, la care, de când începuse Ana razele, nu aştepta niciun bolnav, aşa că nu s-a gândit că ar fi vreo rudă a celui stricat astăzi.

— Şi ce facem dacă nu se repară niciunul?

— Stăm şi ne enervăm, ce să facem... Şi aşa ne macină frustrarea că nu-i putem vindeca pe toţi pacienţii... Ne mai trebuie să clacheze şi instrumentele de lucru, din cauza indolenţei şi a indiferenţei celor care cred că vor moşteni pământul sănătoşi tun. Ştiţi la cine mă refer, nu?

Unul dintre fizicienii responsabili cu sănătatea aparatului de care aparţinea Ana a ieşit din Buncăr şi, văzându-i pe cei doi, puşi pe şuetă, a anunţat pe un ton sever:

— La ora 3 se vor putea relua şedinţele.

— Mă voi întoarce după-masă, alţi bani, altă distracţie, dar n-am încotro, nu-i aşa?

— Aşa e. Va fi un alt coleg şi-am să-i transmit înţelegerea cu dvs. ca să nu aşteptaţi, e bine?

— Mulțumesc. Şi mai vreau să întreb ceva... Care e rata de recidivă pe an, ştiți?

— Sub 10%. Fiți liniştită, nu veți face parte din ea!

— Dar pantofi de fotbal i-ați găsit băiețelului?

— N-ați uitat! Mă agitam pentru ei în prima zi când ați venit aici. Am găsit după ceva alergătură. Are talent puştiul, poate-l fac un Mutu sau un Chivu, n-ar fi bine?

— Super bine! răspunse Ana amuzată.

— Acum am o altă problemă de organizare în familie: ne pregătim de concediu. Plecăm în Grecia tot familionul, dar după ce terminați dvs. razele.

Când s-a urcat în taxiul lui nea Nicu, a primit un telefon de la redacție, care o anunța că emisiunea Justițiarului va fi înlocuită în seara aceea de un meci de fotbal super important pentru națiune. Jumătate din supliciul unei zile obişnuite din viața ei se spulberase. Avea de pierdut ore bune până după-masă, când trebuia să revină la Institut. Dar de ce să le piardă, de ce să nu le câştige? L-a rugat pe nea Nicu s-o lase la Universitate, s-a plimbat pe Magheru şi a intrat la librăria de la Dalles. Nu era lume prea multă, aşa că a umblat nestingherită printre rafturile şi mesele pline de cărți: decorul ei preferat. Mereu avea impresia că nu cumpără destule, că nu citeşte destul, pentru că de fapt era dependentă de ele, ca un drogat de praful lui. Mai demult, intrase tot la Dalles, având în geantă echivalentul a 50 de lei de azi. Pe atunci Mihai nu exista în viața ei, iar până la salariu mai erau trei zile. Nu s-a putut stăpâni şi i-a cheltuit pe toți. Se gândise adesea că, dacă n-ar fi fost atât de acaparată de „mirajul" televiziunii, i-ar fi plăcut să lucreze într-o librărie, asemenea Emmei din cartea Paolei Calvetti. „Cărțile sunt viața mea paralelă", se confesează Emma, „când citesc uit cine sunt, cititul e ca fumatul, avantajul fiind însă acela că nu-ți cere nimeni să te laşi". În ultimul timp, însă, nu-şi mai putea administra drogul.

Când rămânea singură cu cartea, se trezea că întoarce pagina fără să ştie ce-a citit... o copleşeau gândurile legate de boală. Ca să fie iertată pentru acest abandon, a cumpărat toate broşurile turistice despre Barcelona şi Spania. Avea un motiv serios: trebuia cineva să se ocupe de „documentarea" pentru viitoarea călătorie!... Îşi schimbase complet starea de spirit. Avea o senzație sprințară de chiul studențesc. Era chiar veselă şi mergea pe bulevardul ei favorit, privindu-se în oglinda vitrinelor. N-arăta rău deloc. Se putea întoarce la „prietenul" ei Acceleratorul până la ora 7 seara, aşa că şi-a făcut rapid un top al preferințelor şi pe locul întâi a ieşit Lucia. Editura la care lucra prietena ei era aproape, aşa că, ajunsă în Piața Romană, a intrat în cafeneaua de vizavi de Coloane şi a sunat-o.

— Tu ai vreodată pauză de masă?

— Unde-ai dispărut atâta timp?

— Sunt la Turist şi, dacă ai chef, vino!

— Acum vin...

În aşteptarea Luciei, Ana a comandat două salate cu pui şi două cafele. Localul nu era foarte plin, aşa că a găsit o masă de două persoane chiar la geamul dinspre Magheru, de unde putea să privească nestingherită bulevardul cu vânzoleala lui cu tot. Era tare bucuroasă că o să stea de vorbă cu Lucia: îi va povesti despre Mihai şi despre boala ei fără nicio reținere. De față cu Lucia nu trebuia să ascundă niciun amănunt, pentru că, oricum, s-ar fi prins imediat. Era al naibii de deşteaptă.

A intrat ca o furtună în cafenea, o furtună mărunțică, rotunjoară şi ochioasă şi a dat drumul unui şuvoi de vorbe, în mare viteză, ca şi când ar fi vrut să suplinească în felul ăsta timpul în care nu se văzuseră:

— M-ai sunat exact când aveam mai mare nevoie de tine. Astăzi am aflat că Andra se simte foarte rău. De-abia merge, nu poate mânca, e slabă, are dureri mari, e obligatoriu să primească aprobarea

Casei de Asigurări pentru un medicament foarte scump. Dacă nu, moare, înțelegi, Ana, moare! Recidivele ei la sân nu mai pot fi operate. Numai acest medicament străin îi mai poate prelungi viața. O comisie medicală analizează dosarul şi-i dă sau nu aprobarea. Nişte doctori, nişte oameni, deci, nu-i aşa? semnează dreptul la viață sau la moarte pentru alt om. Sunt disperată, că eu nu cunosc niciun nume din comisie. Tu, chiar dacă nu-i cunoşti, poți să afli cine sunt, să-i cauți, să spui că eşti Ana Cerna şi că nu intervii pentru tine, ci pentru o femeie care n-are altă speranță. Te rog, promite-mi că te zbați pentru ea!

— Îți promit, sigur că-ți promit, dar cum să aflu numele celor care fac parte din comisie?

— Te sun deseară, după ce vorbesc cu ea, şi ți-i spun. Acum iartă-mă că nu mai pot rămâne cu tine, am de terminat un referat, dar vorbim mai pe-ndelete la telefon. Te sărut, iubito, am fugit.

A ieşit ca un vârtej, cum a şi venit. Grija Luciei pentru Andra, colega lor de facultate, pe care o prețuia necondiționat, era perfect motivată. Timp de nouă ani, se încrâncenase de viață, învinsese, dar acum boala apăruse din nou şi era gata s-o doboare. Ana a înțeles că a procedat bine: ar fi fost ridicol să-i povestească despre necazurile ei, care i se păreau departe de a fi la fel de dramatice ca ale Andrei. Îi rămânea să încerce s-o ajute şi ea, cât va putea de repede. Se gândea la toate astea, copleşită de acelaşi sentiment de compasiune pe care-l trăia pentru oricine, în afară de ea însăşi. La un moment dat, prin fața geamului, a văzut trecând trei bărbați grăbiți, care gesticulau puternic, ca şi cum ar fi discutat în contradictoriu. Unul dintre ei era Mihai. Pe ceilalți doi nu-i cunoştea. În spatele lor, dar făcând parte evident din grup, doar că nu mai încăpea pe trotuar, mergea în acelaşi ritm, o femeie tânără, înaltă, foarte subțire, care purta un costum taior de culoarea pietrei, perfect croit. Probabil că mergeau la o întâlnire de afaceri, s-a gândit Ana. Ar fi putut să iasă din cafenea

şi să-l strige. A oprit-o prezenţa femeii. De ce? Nici nu-i reţinuse chipul. Doar silueta impecabilă şi un aer special, de stăpână...

S-a întors acasă înainte de înserare. Nimeni. Era deja obişnuită. A sunat Lucia, cum îi promisese, şi au stat de vorbă la telefon aproape o oră. N-a mai fost nevoie de numele doctorilor. Era prea târziu. Comisia care analiza dosarul Andrei se întâlnea a doua zi. Nu mai aveau timp de nicio intervenţie. Situaţia fiind atât de gravă, le era greu să creadă că rezultatul va fi negativ. I-a povestit Luciei, mai mult pe ocolite, despre boala ei, dar foarte aplicat şi amănunţit despre cât de repede se duce de râpă marea şi nesfârşita ei iubire.

— Două rele deodată, ce zici? Ca să nu-ţi mai spun că azi, după plecarea ta, m-au năpădit în stomac nişte „fluturi” de o factură inedită.

Şi i-a descris-o pe tânăra care încheia plutonul celor trei bărbaţi grăbiţi şi agitaţi.

— Să nu-mi spui că după şaptesprezece ani ai intrat în alertă?! De ce nu-l întrebi pe Mihai?

— Păi asta e, că nu ştiu ce să-l întreb.

Lucia a izbucnit în râs:

— Atunci nu-l întreba nimic şi până mâine uiţi.

— Excepţională idee, aşa voi face. Te sărut, pa! Să-mi spui ce mai afli nou despre Andra.

Rezultatul s-a dat chiar a doua zi, după ce comisia a încheiat analiza cazurilor. Medicamentul Andrei fusese aprobat. Fără pile, fără bani. Asta însemna că situaţia ei de sănătate era dramatică, dar speranţa de viaţă era liberă să-şi ceară „suplimentul”.

Vizitele Anei la Institut continuau. Nu rămăseseră prea multe, dar punând la socoteală şi cele două aplicaţii interne, la care se

gândea cu groază, tot mai erau destule drumuri de făcut. Se plictisise şi nea Nicu. Avea, n-avea treabă, la 9 fix trebuia să fie în fața blocului ei. Lipsise o singură dată, când a făcut un ban bun, pe traseul dus-întors Bucureşti-Russe.

— De-abia aştept să terminăm razele astea, duduia Ana. Ce zic doctorii, v-ați vindecat?

— Încă nu se ştie nimic, abia după operație vor rosti verdictul.

— Dar la operație vă duce soțul sau vin tot eu?!

— Habar n-am încă, mai bine spune-mi ce mai e pe la televizor, că ştiu că nu ratezi nimic.

— Ce să fie? Se bat ăştia cu politica lor de dimineața până seara. Nici nu-i mai urmăresc prea atent. Când mă întorc de la treabă sunt rupt de oboseală, aşa că mă uit la Bonifacius şi adorm repede.

— E aşa de rău, după gustul matale?

— E din ce în ce mai jalnic şi nu-nțeleg ce vrea să demonstreze? Eu cred că interesul lui nu e emisiunea aia, da' are-n cap să se răzbune pe directorul de la Televiziunea Neamului, şi ăla un pițifelnic...

— Ai perfectă dreptate. Doar că ăla e mai deştept, mai abil şi are mai mult umor. Uneori îşi bate joc pe față de ciudații pe care-i invită în emisiune şi ei nici măcar nu se prind.

— Şi dumneata stai fără să faci nimic?

— Încerc şi eu să schimb lucrurile, dar nu prea ține.

Chiar aşa şi era. Justițiarul devenea din ce în ce mai rigid cu propriile convingeri, susținut evident de Bossul care încă mai spera în creşterea audienței. O stare de tensiune, pe care Ana o simțea gata să explodeze, se instalase între oamenii din echipă, nemulțumiți că munceau pentru o emisiune fără succes, slujind doar aberațiile lui Bonifacius şi încăpățânarea Bossului... Într-o zi, chiar în timpul unei şedințe de redacție la care, culmea!, participa însuşi megastarul, Ana

a fost contactată de o doamnă, care se implicase în recuperarea minorelor atrase în reţelele traficanţilor de carne vie. I s-a părut un subiect excepţional pentru emisiune şi, după ce a stabilit o întâlnire cu respectiva fiinţă temerară, fără să-l mai întrebe pe Basil, ce-i drept, l-a sunat pe Boss şi i-a explicat cât de puternică e tema şi ce mare audienţă ar obţine. Răspunsul acestuia a venit neaşteptat de laconic:

— Ai vorbit cu Basil, e de acord?

— Vorbesc cu tine şi-ţi cer sprijinul, pentru că reacţia lui e previzibilă.

— Eu nu mă amestec în emisiunea lui şi te invit şi pe tine să-ţi vezi de treabă, şi i-a trântit telefonul.

Bineînţeles că Bonifacius n-a fost de acord şi bineînţeles că furia Anei a crescut împotriva suficienţei înţepenite a celui care le era şef suprem. Încercase toate formulele de dialog cu el, chiar nu mai ştia cum să câştige partida. Oare trebuia să se socotească deja învinsă? Poate încă nu. Dar, dacă da, trebuia să înveţe să piardă.

La Institut, în sala de aşteptare de la intrarea în Buncăr, creştea numărul pacienţilor. Sau aşa i se părea Anei, pentru că zilnic observa figuri noi, triste şi întunecate. Nu-l mai întâlnise de ceva vreme pe Răzvan, elegantul director de bancă, şi nici pe Diana, fata blondă şi frumoasă, căreia îi promisese c-o s-o sune. Când a terminat şedinţa, l-a tras de limbă, credea ea, pe Virgil, să afle câte ceva despre cei doi.

— Ştiam eu că mă veţi întreba. Sunt pregătit. Diana va fi operată săptămâna viitoare şi mi-a spus că o să vă telefoneze când iese din spital. Domnul Georgescu a terminat radioterapia şi mi-a lăsat o carte de vizită, în caz că întrebaţi de el. Eu sper să nu-l mai văd pe-aici.

În drum spre ieşire, pe unul din culoarele subsolului, şi el plin de pacienţi care aşteptau în picioare, Ana a văzut un pat cu rotile, manevrat de două asistente. Pe el se afla întinsă, dar cu genunchii

ridicați şi acoperită cu o pătură maronie, o femeie tânără, cu privirea rătăcită. Au trecut în viteză prin fața ei, dar tot a auzit vocea uneia dintre asistente strigând:

— Faceți loc, repede, faceți loc!

A rămas pentru o clipă privind în urma femeilor şi prin fața ochilor i-a trecut o imagine cu ea însăşi, culcată pe acelaşi pat, acoperită cu aceeaşi pătură, împinsă în patul cu rotile, prin fața altor suferinzi, care-şi aşteptau şi ei rândul. Dacă procedura făcea parte din ceea ce ea nu ştia încă: iradierea internă? Şi-a alungat cu repeziciune gândul, pentru că i s-a părut atât de dură şi de rudimentară această intervenție medicală, care priva bolnavul de orice drept la intimitatea propriei dureri, încât a fost sigură că ea nu se va afla niciodată în locul acelei tinere. Probabil că era un caz de urgență, când nu se mai ține seamă decât de salvarea pacientului.

Ajunsă în maşina lui nea Nicu, Ana a format numărul lui Răzvan. A răspuns imediat ca şi când ar fi avut urechea lipită de mobil.

— Înțeleg c-ai scăpat, zise Ana în loc de bună ziua.

— De unde mă suni? răspunse el cu altă întrebare.

— Din taxi şi mă grăbesc să ajung la muncă, replică ea, prevenind o posibilă nouă invitație din partea lui.

— Ce părere ai tu despre un bărbat de 48 de ani, bolnav de o boală fără scăpare, care se îndrăgosteşte hodoronc-tronc de nevasta unui coleg de liceu şi ea bolnavă şi oricum reticentă la orice aventură?

— În primul rând că astăzi boala asta are scăpare, dacă avem noroc, bineînțeles. În al doilea rând, povestea cu dragostea, în situația dată, e cam nefericită. M-aş fi bucurat pentru tine, dac-ai fi nimerit peste persoana potrivită, aşa... nicio şansă la orizont.

— Bine. Ce face Mihai? I-ai spus despre întâlnirea noastră?

— Evident. Nu s-a arătat prea interesat, îți doreşte sănătate multă, dar mi-a zis să nu îndrăzneşti să-mi faci curte, pentru că eu sunt a lui şi a lui voi rămâne.

— Am înțeles, să trăiți! Pot să te mai sun, să văd măcar ce mai faci?

— Sigur, oricând.

Oare ce i-o fi venit bărbatului ăsta atât de atrăgător să-i facă o asemenea mărturisire, se întreba Ana în drum spre Super TV. Mai degrabă era o glumă sau o încercare originală de a-i muta atenția de la boală şi de la viitorul incert al amândurora. Iar dacă s-a îndrăgostit, ea n-avea nicio vină, aşa că nici nu trebuia s-o preocupe declarația.

— Nu-i tăia macaroana băiatului, duduia Ana! Mai bine bucură-te că la vârsta dumitale mai faci cuceriri.

— Arăt a babon amărât?

— Nici vorbă, dar nu ştii că bărbații maturi se uită după femei foarte tinere? Aşa a lăsat Dumnezeu omul.

Şi-a amintit brusc de tânăra atât de sigură pe ea, care parcă-i conducea de la spate, la propriu, pe cei trei bărbați maturi, în ziua în care „chiulise” de la raze şi de la slujbă. De ce arăta a stăpână? Numai pentru că era tânără? Imposibil! Mai era ceva, ceva la care Ana nu voia să se gândească.

Când a coborât din taxi, a văzut în parcarea de la Studio un Jaguar roşu, maşina ei favorită. Precis era a lui Bonifacius. A urcat în redacție şi s-a dus direct la el:

— Nu faci şi cu mine o plimbare demonstrativă?

— Asta mă întrebi tu în loc să te interesezi cum am să sparg eu audiența astă-seară?

— Despre emisiune, mai târziu, acum arată-mi maşina!

Când s-a aşezat lângă el, pe Ana a invadat-o din nou mirosul atât de agresiv al parfumului, dar n-a comentat nimic, pentru că limuzina era absolut fantastică.

— Vezi Ana, noi doi ne-am putea înțelege foarte bine, avem aceleaşi gusturi la maşini.

— Nu şi la emisiuni, Basil.

— Dar ce vrei tu, de fapt? întrebă el luând un viraj destul de periculos.

— Vreau emisiuni de investigație serioasă, tari, dar corecte, nu bârfe jegoase despre amantele unuia şi ale altuia, care se bat ziua-n amiaza mare, înțelegi? Vreau să te văd justițiar, nu găinar.

— Îți dai seama cât țin la tine dacă nu mă supăr pentru tot ce-mi spui? În mod normal, ar trebui să vorbesc cu Bossul să te schimbe de la emisiune.

— N-ai decât, poate-mi faci un bine, că doar ştii: orice şut în fund e un pas înainte.

A coborât, dar n-a mai intrat în redacție. Se apropiau orele rele, efectul razelor, oboseala. A sunat-o pe Ina şi a rugat-o s-o „acopere" dacă întreabă cineva de ea. Ajunsă acasă s-a culcat şi a dormit până a auzit cheile lui Mihai deschizând uşa de la intrare. Era noapte.

— Mihai, cât e ceasul?

— E foarte târziu, iubito, am avut o şedință pregătitoare pentru simpozionul de la Cluj. Poimâine plec la Cluj până marți, iar weekendul viitor avem întâlnire cu partenerii de la Baia Mare, aşa că nu te baza pe mine în perioada asta.

— Dar săptămâna viitoare e ziua Soniei. Împlineşte 50 de ani şi face o superpetrecere, undeva la munte. Crezi că putem lipsi?

— Te duci singură, draga mea, sau îl iei pe Matei cu tine. Eu n-am cum să-mi schimb programul, crede-mă.

Acum ar fi fost momentul să-l întrebe despre fata cu care-l văzuse pe stradă. Era din ce în ce mai sigură, deşi nu avea nicio dovadă limpede, că nu numai boala ei, ci şi tânăra aceea se aşezase între ei doi. Dar n-a apucat să rostească niciun cuvânt, pentru că Mihai, ca şi cum ar fi bănuit întrebarea, s-a strecurat în aşternutul pe care ea nu-l părăsise la venirea lui, a luat-o-n braţe şi a început s-o sărute cu patimă, ca şi când acum o descoperea pentru prima dată. A rămas inertă la început, nepricepând ce i se-ntâmplă. Stimulat de aparenta ei lipsă de interes, Mihai s-a dezlănţuit într-o îmbrăţişare fără egal, cu o pasiune creativă menită să răvăşească trupul şi mintea oricărei femei, cu atât mai mult pe-ale Anei. Încetul cu încetul, a fost cuprinsă de fiorul magic dintre ei doi, s-a lăsat învăluită de el, din nou până la uitarea de sine şi i s-a dăruit total, ca de atâtea şi atâtea ori. Trupul ei era deschis să primească valul de plăcere imensă şi neîntreruptă, pe care Mihai i-l stârnea întotdeauna. Înflăcărarea şi pasiunea nestăvilită cu care bărbatul vieţii ei o pătrundea în locul în care în ultima vreme nu pătrunseseră decât radiaţiile o convingeau că în viaţa lui Mihai nu era timp pentru nicio altă femeie. Era sigură că doar dragostea pentru ea făcea din Mihai un amant desăvârşit... S-au iubit până târziu în noapte şi la sfârşit, răsturnat pe spate, Mihai i-a zis:

— Nicio femeie nu face dragoste ca tine, Ana, mă întreb dac-ai putea pur şi simplu să faci sex, la modul sportiv, fără nicio emoţie?!

Un flash scurt cu amintirea întâmplării nerepetate vreodată de la Suceava a făcut-o să-i răspundă tot cu o întrebare:

— Tu ai putea?

— Nu ştiu ce să spun... oricum, noi, bărbaţii, suntem fiinţe mai simple şi rămânem imaturi până la adânci bătrâneţi, răspunse el şi izbucni în râs.

— Eu deţin o medalie olimpică la proba de fidelitate, iubitule, din cauza ta, de şaptesprezece ani, nici cu mintea nu gândesc la alt

bărbat. Sunt ridicolă, aşa-i?

— Când ziceai că te operează? Tonul îi deveni deodată aspru.

— La sfârşitul lui iunie.

— Mai vorbim noi după...

Se ridică în grabă şi intră în baie. O cuprinse o disperare infinită, o dezamăgire acută, pe care o simțea răspândindu-i-se în viscere, ca un semnal de alarmă. În sfârşit a înțeles. A înțeles că această noapte de dragoste nu se va mai repeta niciodată. Acum, şi nu în alte dăți, când o trimitea la culcare pretextând că mai are de lucru, se produsese despărțirea. Mihai îşi luase la revedere de la trupul ei, care, odată mutilat, nu va mai fi dorit nici de el, nici de nimeni altcineva. Se încheiase viața ei de femeie, o femeie râvnită de-a lungul timpului de mulți bărbați...

Când a ieşit din baie, şi-a luat perna şi, îndreptându-se spre canapeaua din birou, i-a zis:

–Te las să te odihneşti, e foarte târziu, iar tu precis eşti epuizată: raze, Bonifacius, amor pe rupte... Somn uşor, fetița mea!

Nu putea adormi. În mintea ei tulburată de reacția bărbatului se adunau frânturi de imagini, fragmente de replici, ca într-un puzzle nervos, din care nu putea extrage nicio piesă. A luat la întâmplare o carte din mormanul de volume de pe noptieră şi a încercat să citească. După câteva pagini, fără nicio legătură cu conținutul lor, i-a apărut în fața ochilor cu o concretețe tulburătoare, o secvență în care personajul principal era chiar ea. Se găsea în mijlocul unui cerc de oameni necunoscuți, aşezați pe scaune şi îmbrăcați în ținute de gală: doamnele, în rochii lungi, viu colorate, cu decolteuri adânci, domnii, în frac cu papion. Ea purta o rochie albă de pânză şi era însoțită de un bărbat al cărui chip nu putea fi desluşit. Se chinuia să-l descifreze, dar n-a izbutit, pentru că el se încăpățâna să rămână în umbră. În schimb, auzea clar replicile rostite de cei care alcătuiau cercul: „Eşti sănătoasă, te-ai vindecat, eşti ca noi toți, perfect sănătoasă!”

Cuvintele s-au repetat, destul de mult timp, dar Ana nu putea pune întrebări, deşi ar fi vrut. Gura îi rămânea încleştată, avea senzaţia că e cusută pe dinăuntru cu sfoară groasă, folosită la împachetatul mobilei. Pentru că era trează, cu cartea aşezată pe genunchi, viziunea a speriat-o. Cine să fi fost oamenii aceia, ce însemna totul, cum să le descifreze cuvintele, cine putea fi bărbatul care nu-şi arăta chipul? Apoi, încetul cu încetul, a invadat-o starea de bine, pe care o simţi după un vis frumos, şi a început să creadă. „Da, nu mai am nimic, nu-mi mai este frică, am scăpat.” A adormit zâmbind, fericită, prima oară de la începutul chinului, că Mihai nu se află lângă ea. A adormit fără somnifer şi bucuroasă că nu trebuie să împărtăşească nimănui ceea ce i se întâmplase.

Petrecerea Soniei coincidea cu sfârşitul întâlnirilor dintre Accelerator şi Ana. Rămâneau cele două şedinţe de iradiere internă, care erau programate peste două săptămâni. Urma, aşadar, o perioadă de linişte, pe care Ana plănuia s-o trăiască din plin şi care debuta cu ziua Soniei. Matei intrase în sesiunea de examene, aşa că nu putea merge la munte. A plecat cu alţi doi prieteni, într-o maşină numai bună pentru serpentinele, dantelate cu gropi, care duceau spre locul de desfăşurare a evenimentului. Undeva, într-un sat de munte din apropierea Branului, în care localnicii îşi dezvoltaseră propria „bază de turism”, alcătuită din locuri de cazare confortabile, sufragerii-restaurant, în care puteau încăpea, ca în cazul de faţă, şaizeci de persoane, spaţii generoase pentru muzică şi dans, prevăzute cu baruri aprovizionate pentru toate gusturile. Când Ana a ajuns la locul faptei, invitaţii erau răspândiţi prin curtea imensă a pensiunii, fiecare cu o băuturică în mână, conversând cu gazdele sau odihnindu-se pe băncile presărate ca ciupercile. Ştia că trebuie să-i găsească aici pe cei doi doctori, Mateescu şi Preda, dar nicăieri nu se zărea vreun semn al prezenţei lor. Sonia strălucea mai abitir ca alte dăţi. Îşi vopsise părul ei cârlionţat într-o nuanţă de blond mai roşcat

ca de obicei, care îi punea în valoare pielea albă, uşor pistruiată. Purta un trening de mătase turcoaz, care-i sublinia silueta de invidiat. Cum naiba să crezi că împlinea 50 de ani?! Trecea de la un grup la altul, ciocnea cu fiecare, se îmbrățişa cu toată lumea, de la mic la mare. Atmosfera ara atât de veselă, încât Ana prefigura două zile de adevărată desfătare.

— Dacă vrei să-i vezi pe doctori, pentru că ştiu că ei te interesează mai mult decât mine, intră în discotecă. Vei avea o surpriză, i-a spus Sonia, uşor malițioasă. Asta era ea, nu putea să nu înțepe de câte ori se ivea ocazia. Aşa făcea cu toată lumea, imparțială, ca tot românul.

Discoteca era chiar o discotecă, dar de proporții puțin mai reduse. Încăperea era însă suficient de mare pentru nopțile de dans, fără de care acest grup de prieteni nu-şi imagina o serbare. Pe scenă, munceau la instalarea unei stații electronice de-a dreptul profesioniste George şi Mircea, bărbați în toată firea, dar care manifestau acea seriozitate, cu care doar trupele tinere îşi pregătesc concertul. În diagonală cu ei, la o masă rotundă, cu scaune tapițate în vinilin roşu, erau aşezați doctorii, în fața unei sticle de Red Label nedesfăcute. Priveau spre cei doi, dar era limpede că se gândeau la cu totul altceva sau că, pur şi simplu, se odihneau.

După ce au salutat-o pe Ana, au invitat-o să rămână cu ei şi, cum ea exact asta aştepta, vorba Soniei, s-a aşezat cuminte, gata însă de atac:

— Vă pregătiți pentru un Karaoke, că altfel nu-mi pot explica prezența voastră aici. Şi ce-i cu sticla asta? E un ciubuc sau e din partea casei?

— Eşti cam obraznică, domnişoară, replică doctorul Mateescu. Te-ai apucat de băut?

— Aş bea un deget, recunosc, dar nu singură. Să-i mai chemăm şi pe alții dacă voi n-aveți chef. Doar am venit la o aniversare. N-ar

trebui să ciocnim?

Ca un făcut, în clipa aceea au intrat şi au venit direct la masa lor Sonia şi Ela Mateescu, soția lui Radu, frumoasa cu ochii verzi.

— Ce se-ntâmplă aici? De ziua mea, voi vă uitați la sticlă, în loc să-mi spuneți „la mulți ani”?

A deschis-o singură, a turnat în pahare şi le-a urat:

— Să-mi trăiți o mie de ani, că, dacă nu erați voi doi, astăzi poate n-aveați pentru cine ciocni.

Au îmbrățişat-o cu toții. Fiecare dintre ei ştia că tumora Soniei fusese depistată de doctorul Preda şi apoi „exterminată” de Radu Mateescu. În cazul Soniei, analiza cu markerii tumorali n-a relevat nimic grav şi doar tenacitatea şi seriozitatea lui Valentin Preda, care a continuat analizele, au dus-o pe masa chirurgicală, unde Radu Mateescu şi-a făcut, cum singur zice, cu vârf şi-ndesat, datoria. Când l-a auzit prima oară spunând că el nu e o somitate, ci că doar are obligația să opereze mai bine ca oricine altcineva, Anei i s-a părut că e un cerşetor de complimente. Mai apoi a înțeles că, în timpul unui act chirurgical, acest doctor socoteşte că trebuie să atingă perfecțiunea. O greşeală îl poate costa pe pacient, dar şi pe el... viitorul. „Cum adică”? „Foarte bine! El moare şi eu rămân fără meserie!” Accentele sarcastice ale doctorului Mateescu îi ascundeau de fapt sensibilitatea şi timiditatea, contrastante cu aspectul lui de bărbat bine, dur şi intangibil. Era vestit pentru aerul lui de urs singuratic şi pentru faptul că nu stătea de vorbă cu pacienții. Uneori intra în sala de operații dimineața şi mai ieşea seara târziu. Făcuse şi câte opt operații pe zi. „Când să mai ții şi conferințe de presă, cum să traduci pe înțelesul oamenilor ce le-ai făcut? Mi-ar trebui un purtător de cuvânt, eu am timp să-i vindec, nu să fac conversație!”

Spre deosebire de el, doctorul Preda era un tip pasional, hiperconversativ şi permanent revoltat pe sistemul medical românesc. „Partidul, pilele şi cumetriile – asta-i structura pe care se

sprijină interesul pentru sănătatea publică!" Fusese gata-gata să depăşească poziția de asistent universitar de la Facultatea de Medicină, dar n-a avut spatele asigurat din partea niciunei familii care ocupa catedrele universitare. Fusese gata-gata să ajungă şef de secție în spitalul unde era medic primar, dar n-a vrut să intre în partidul care-i oferise funcția. Nu voia să depindă de nimeni, aşa că n-avea şanse de promovare. Odată, Ana a încercat să-l provoace, prefăcându-se că nu înțelege relația de subordonare față de partidul care l-ar pune şef. „Ce naiba, doamna ziaristă, tocmai dvs. nu înțelegeți, că fiecare funcție trebuie plătită şi răsplătită?" o luă el peste picior. „Partidul, oricare ar fi el la putere, are membri mulți, ei au afaceri serioase şi firme prospere: de seringi, medicamente, aparatură medicală, firme de construcții, de reparații şi multe altele necesare unui spital. La o nevoie, primeşti o recomandare subtilă să favorizezi o anume firmă, chiar dacă tu ai putea găsi alta mai ieftină şi mai performantă. Şi dacă vrei să-ți păstrezi funcția, trebuie să asculți partidul. Să-ți mai spun?" Era deja iritat când ajungeau la discuția asta. Ana îi dădea dreptate, pentru că ştia toată media românească de ce se schimbă managerii spitalelor odată cu schimbarea politică. Degeaba scriau ziarele serioase şi dezbăteau problema posturile de televiziune. Câinii latră şi caravana trece. „Deştept proverbul", recunoştea dezamăgit chirurgul: „Interesul public rămâne mereu pe locul 410, interesul clientelar e în top şi aşa va rămâne." Se gândea din ce în ce mai des că ar trebui să plece din țară. În Comunitatea Europeană era nevoie de medici, la noi...

— La mulți ani, Sonia, şi te rog să faci o rezervare la pensiunea asta şi pentru ziua ta de peste 50 de ani, a toastat Ela.

— De acord, dacă-mi promiteți că veți fi cu mine şi atunci.

— S-a făcut, i-a replicat Valentin şi a continuat, pe acelaşi ton vioi, spre băieții de la stație: Voi cât timp ne mai chinuiți cu probele astea, nu vedeți că nu ne mai înțelegem între noi?

Mircea şi George, vădit deranjați de reacția doctorului, au coborât bosumflați de pe scena încărcată cu boxe şi s-au alăturat celor de la masă. Teribil le plăcea jocul de-a formația muzicală. În adolescența lor, ceauşistă, evident, nu le ieşise figura. Recuperau acum ceea ce nu avuseseră la timpul potrivit. Erau nişte copii mari, ahtiați după muzică, care se imaginau chiar muzicieni.

În tot acest timp, în discotecă un televizor mergea fără sonor pe un post de ştiri. Radu Mateescu, cu toată tevatura din încăpere, nu-şi dezlipise ochii de la ecran. Deodată strigă:

— Dați mai tare, uitați-l pe doctorul P.!

Doctorul A.P. era o celebritate a lumii medicale, nu numai pentru succesele sale profesionale, dar şi pentru devoțiunea totală față de pacienți. N-avea nimic pe lume, în afară de spital şi bolnavi. Era bătrân, pensionar de mulți ani, dar pentru că nu mai avea nici casă, nici familie, primise permisiunea să locuiască în clinică. Ştirea care tocmai se difuzase relata despre hotărârea conducerii spitalului de a-l evacua din cămăruța modestă în care-şi ducea zilele.

— Ce destin de rahat, a rostit Radu, întrerupând tăcerea care se instalase în încăpere, după vizionarea reportajului. Aşa un împătimit de meserie şi uite ce ieşire din scenă!

— Ştirea nu-i perfect corectă, a intervenit Valentin. Nu-i vorba că n-ar avea unde sta, deşi are o pensie ruşinos de mică. Problema e că, pentru un astfel de om, spitalul e casa lui Dumnezeu. Eu îl cunosc şi ştiu că de fapt nu se poate despărți de profesie. El înțelege altfel viața. Atât timp cât locuieşte în spital şi mai poate face ceva pentru bolnavi înseamnă că trăieşte, că e viu.

Prin '97, Ana îi ceruse o consultație doctorului A.P., pentru un băiețel bolnav, dintr-o familie nevoiaşă, pe care-l întâlnise la o filmare, undeva, prin județul Prahova. Din nenorocire, copilul fusese adus la spital prea târziu, nu se mai putea face nimic. Diagnosticul era infirmitate pe viață. Doctorul a făcut o criză, reproşându-le

părinților pe un ton vehement ignoranța şi lipsa de grijă față de copil, dar în acelaşi timp o admonesta şi pe Ana că-l descoperise deabia acum. Era, de fapt, manifestarea neputinței lui, revolta împotriva destinului nedrept al micuțului. În cazul de față, ratase, dar nu din vina lui. Şi tocmai de aceea nu şi-a putut stăpâni furia în fața eşecului. Cum o fi fost viața omului ăstuia, se întrebase atunci Ana, ce femeie o fi suportat lângă ea un asemenea fanatic, dăruit definitiv doar medicinei?!

— Poate că nu ştiați, dar, pentru un medic, pensia e drumul sigur spre moarte. Ce zici doctore, am dreptate sau nu? i s-a adresat Valentin lui Radu Mateescu.

— Sigur că ai, dar cine ține seama de asta? Doctorii sunt ca ceilalți oameni, când nu mai e nevoie de ei, sunt lăsați în plata Domnului, uitați şi abandonați. Tare-aş vrea să ştiu cine l-a mai căutat pe profesorul Sedlacek, după ce s-a retras din „arena” medicală, că altfel nu pot să-i spun.

— Luptă de orgolii în profesiunea voastră! a schimbat Ana subiectul.

— Nu la arena asta mă refeream, ci la cât de complicat e să-ți păstrezi locul într-o profesie în care nici cea mai mică greşeală nu poate fi iertată.

— Tu nu te poți plânge de asta, a intervenit sărbătorita. Am citit un site cu părerile pacienților despre medici şi la tine sunt atâtea mulțumiri, că parcă vedeam gala premiilor Oscar.

— Şi eu am citit, doar că am găsit şi o mărturie veninoasă, una singură ce-i drept, de la o femeie cu care ai lucrat, a completat Ana. Zicea că numai cine are noroc scapă cu viață din mâinile tale.

— Aşa e! a sărit Ela ca arsă. Ştii cine e? O asistentă din aia care stă „la îndemâna” chirurgilor, cum ți-a povestit Radu în seara în care neam cunoscut.

Era furioasă Ela şi ochii ei verzi scăpărau de indignare. La momentul acesta, doctorul Preda s-a ridicat şi a părăsit discret încăperea. Ana s-a gândit că poate a avut şi el o experiență asemănătoare, pe care voia s-o ascundă. Ela s-a dezlănțuit şi mai tare:

— Şi Radu al meu nu numai că s-a culcat cu ea, dar a ținut-o şi la facultate, a făcut-o şi doctoriță, a luat-o în echipă, a adus-o acasă unde a ținut-o ani de zile şi, când l-a lăsat tot ea, i-a dat cadou şi o maşină nou-nouță. Acum te mai miri, Sonia, că sunt geloasă?

— Bineînțeles că mă mir, cum să fii geloasă pe trecutul unui bărbat? Asta a fost înaintea erei tale!

— Aşa bine!

S-a repezit spre el, cu mâinile întinse, ca şi când ar fi vrut să-l strângă de gât. El i le-a prins, a luat-o în brațe şi a spus zâmbind:

— N-o luați în seamă, aşa îmi face ea declarațiile de dragoste în public. Aplauze, vă rog!

Ana nu înțelegea însă cât la sută era joc în comportamentul Elei. Mai vorbiseră despre femeia respectivă şi nu i se păruse deloc că Ela face teatru când venea vorba despre iubirile trecute ale doctorului. Gelozia ei era reală, ceea ce îi confirmase Anei lipsa de încredere a tinerei femei în ea însăşi, dar şi în promisiunile de fidelitate ale lui Radu. Să fie vorba despre personalitatea prea puternică a doctorului, care o copleşea şi o făcea să piardă controlul asupra lui? Era oare prea sensibilă în fața forței emanate de acest bărbat, la care pacientele se uitau ca la un Dumnezeu? Sau poate doar Ana, un ziarist talentat, dar care ascundea un scriitor ratat, compunea personaje pe seama oamenilor din preajma ei... Şi-a adus aminte din nou de femeia care conducea din spate grupul de bărbați, din care făcea parte şi al ei, în ziua aceea când se întâlnise cu Lucia la cafeneaua de pe Magheru. Ce-ar fi făcut Ela în locul ei? Ar fi hăcuit-o? cum îi plăcea să spună despre o eventuală aventură a doctorului.

Ana avusese întotdeauna o încredere oarbă în Mihai. Doar că astă-seară, după reacția Elei, şi-a pus prima oară întrebarea: n-o fi fost cam prea oarbă încrederea ei?...

Afară se înserase. Curtea pensiunii era aproape goală. Lumea se retrăsese în camere, nu pentru somn, ferească Sfântul, ci pentru pregătirea de petrecere. O singură bancă era ocupată. Doctorul Preda şi soția sa discutau încet, ca şi când le-ar fi fost teamă să nu tulbure liniştea de moment a locului. Erau destul de mulți în grup care nu-l plăceau pe Valentin. Unii dintre ei îl socoteau zgârcit, meschin, chiar distant şi uneori arogant, deşi îl consultau de câte ori era nevoie şi pentru ei, şi pentru cunoştințele lor. Pe Ana n-o interesau însă defectele doctorului, pornind de la premisa salvatoare că nimeni nu-i perfect. Pentru ea erau importante, în general, nu numai în cazul de față, performanțele de care era capabil în sala de operație şi convingerea că pe medici nu trebuie să-i judeci cu aceleaşi unități de măsură cu care-i apreciezi sau îi critici pe ceilalți oameni. De multe ori era acuzată pentru acest criteriu subiectiv, dar nu renunța la el şi poate pentru că, deşi ştia că există, nu întâlnise încă medici proşti şi şpăgari.

— De ce te-ai retras aşa subtil, doctore, întrebă Ana apropiindu-se de ei. Vă deranjez?

— Mi-era teamă că veți comenta şi ce se scrie despre mine pe site-uri. Eu n-am citit, dar mi-e greu să cred că mă înjură o singură persoană, ca pe doctorul Mateescu.

— La tine e chiar ciudat. N-am găsit nicio critică. Cum ai reuşit?

— Simplu. Pe mine pacienții mă dau direct în judecată.

— Ce spui?

— Tocmai despre asta discutam cu Ioana. Sunt într-un proces de malpraxis cu o pacientă. N-am greşit nimic, dar îmi pare rău că se ajunge la situații conflictuale, mai ales atunci când, după ore de operație, faci omul ca nou, iar el se supără pe tine. E un fleac de fapt,

n-are rost să-ți povestesc. Am şi câştigat procesul, dar a făcut recurs, voi câştiga şi recursul numai că sunt tare dezamăgit. Asta-i viața, nu m-a obligat nimeni să mă fac medic, eu am vrut.

— Vezi, Ana, interveni Ioana, sunt pacienți şi pacienți. Unii dintre ei nu sunt mulțumiți de doctor oricât de bine s-ar comporta cu ei. Li se pare că te plătesc doar să-i slujeşti, or, relația pacient-medic e benefică, mai ales când se bazează pe respect şi încredere, şi numai lipsă de respect nu i se poate reproşa lui Valentin. Şi eu sunt geloasă pe el, dar nu din cauza vreunei femei, ci a nenorocitei ăleia de sală de operații, unde e cel mai fericit...

Discuția le-a fost întreruptă de soneria mobilului Anei. S-a scuzat şi s-a îndepărtat de cei doi. Era bancherul Răzvan. Voia s-o audă... ar fi vrut s-o vadă, dar era departe... S-a bucurat că e înconjurată de prieteni, că a uitat de raze, că e cu Mihai, desigur, şi că e bine. I-a cerut voie să o sune şi la întoarcere. Fără să-şi dea seama, Ana s-a trezit acceptând...

Petrecerea a durat până-n zori. S-au distrat pe cinste, iar Sonia, vedeta serii, a deschis cadourile nenumărate în fața tuturor şi s-a bucurat de fiecare ca un copil. A doua zi s-au trezit târziu, spre prânz şi au plecat cu toții, sus în munte, să pregătească, bineînțeles, un grătar.

În timp ce muşca cu poftă dintr-o friptură apetisant rumenită, doctorul Mateescu o întrebă pe Ana, hodoronc-tronc:

— Auzi, duduie, matale n-ai bărbat, că ăştia mi-au spus că ai, eu de ce nu-l cunosc?

— A fost obligat să plece în altă parte, se întoarce şi el mâine-seară.

— Aha! Atunci îți facem o propunere: am hotărât cu Ela să plecăm mâine-dimineață devreme şi să mergem spre Bucureşti, pe alt drum, să ne oprim la casa noastră de la țară. Nu e un hotel de

cinci stele, cum probabil că eşti obişnuită, ha, ha, ha, dar s-ar putea să-ți placă. Vii cu noi?

— Mulțumesc de invitație. Dac-ar fi după mine, am putea pleca chiar acum.

— E deja prea târziu şi vreau să fac drumul pe lumină.

— Am înțeles. Să trăiți, domnu' doctor şi să mă faceți bine!

— După cum te-am văzut că te comporți la petreceri, n-am nicio şansă să te ratez.

În momentul acela Ana era gata să-i povestească despre viziunea pe care o avusese nu demult, dar n-a avut curaj. În fond, doctorul Mateescu funcționa cu argumentele ştiințelor medicale, diseca trupuri, scotocea în zonele lor în care se instala aberația de la normalitate. Ce treabă să aibă el cu misterele minții unei femei chinuite de spaimă, în fața unui viitor pe care nu-l putea imagina? Aşa că nu l-a mai întrebat nimic.

Casa de la țară era un conac în adevăratul sens al cuvântului, construit la începutul secolului XX, în mijlocul unei livezi uriaşe. De jur împrejurul lui era verde cât vedeai cu ochii. Printr-un pridvor mare în stil brâncovenesc, cu coloane puternice, pătrundeai în salonul somptuos din care intrai în camera de lucru, cu pereții acoperiți de cărți, şi în cele trei dormitoare. Mobila stil biedermeier se încadra armonios în spațiile largi şi înalte ale camerelor. Nu exista niciun obiect de prisos, nimic aşezat la întâmplare, nimic de prost gust. De fapt, doctorul şi soția sa nu făcuseră decât să modernizeze utilitățile casei, adică instalația de apă, de lumină, acoperişul şi ferestrele, în rest, conacul era păstrat exact aşa cum îl moştenise de la părinții şi bunicii lui. Familie de intelectuali din zonă, cei bătrâni plătiseră tributul aşa-zisei lor bunăstări, dar mai ales al convingerilor politice, prin ani grei de puşcărie comunistă, pe care Radu nu-i ascunsese niciunui serviciu de cadre.

— Îți imaginezi, Ana, conacul ăsta devenit după război casă de oaspeți pentru mahării comuniști din regiune? Făceau băieții niște chefuri de pomină în salonul bunicului, pe care din moșier îl făcuseră chiabur și-l trimiseseră direct la pușcărie. Pe urmă au transformat casa în colonie de copii. Asta n-ar fi fost o grozăvie, dacă nu i-ar fi învățat că ei se joacă în locul în care au trăit cei care au supt sângele poporului. După ’48, au început descinderi ale Securității și l-au arestat și pe tata, apoi l-au trimis în domiciliu forțat la Mediaș, unde m-am născut și am trăit și eu un timp.

Era foarte mândru de descendența sa, „de sângele său albastru”, cum îi plăcea să spună, de aceea rostul casei de la țară, în viața lui, era unul special: aici putea să-și dea jos masca de duritate și sarcasm, aici nu mai trebuia să se apere de nimeni. Devenea băiatul subțire, înăltuț, cu privire ageră, așa cum îl vedea Ana într-o fotografie, alături de mama sa, cu care semăna nespus de mult. Păstrase exact în locurile în care fuseseră puse prima dată obiecte care aparținuseră părinților și bunicilor: farfurii cu decorațiuni specifice zonei, lucrate de meșteri vestiți, candele de alamă, a căror culoare fusese pătată de vreme, platouri de argint pentru fructe, cu mânere de fildeș sau de abanos, cărți vechi de istorie și religie. Nimeni n-avea voie să le schimbe locul. Pentru el, fiecare conținea o poveste trăită de cei dispăruți, fără de care biografia lui n-ar mai fi fost întreagă.

— Cu asemenea origine socială, mă mir c-ai putut ajunge medic primar.

— Am avut statutul privilegiat de „băiat cu gura mare care-și vede de treabă”. Nici în Partidul Comunist n-am intrat. Când eram mai tânăr, nici el n-a venit peste mine și nici eu nu m-am dus peste el. Mai târziu, băieții s-au insinuat, spunându-mi că sunt un cadru de nădejde și de viitor și că partidul are nevoie de oameni ca mine. Am răspuns că nu sunt maturizat politic, având în vedere că bunicul și tata au făcut pușcărie ani de zile. Sigur că n-am putut promova, dar

n-am vrut decât să fiu medic primar chirurg şi asta sunt. Ca să intru în învățământ, ar fi trebuit să ling şanțul interfesier al diferitelor somități ale zilei şi eu n-am putut şi nici n-o să pot vreodată. Acum e şi prea târziu, dar lucrurile stau identic, atât timp cât o teză de doctorat se cumpără cu bani sau cu favoruri în România de azi. Eu sunt doar profesionistul Radu Mateescu, sau Şublerul, cum m-au poreclit ăştia tineri, şi n-au ce să-mi facă. Aşa e cu băieții cu gura mare, care urăsc proverbul „capul plecat, sabia nu-l taie”.

— Dar bisturiul tău a tăiat, a intervenit Ana în monologul de neoprit al doctorului.

S-a amuzat de gluma ei, pentru că de-a lungul timpului operase tot soiul de potentați, de toate culorile politice şi calibrele financiare.

— N-ai cerut niciunuia vreo favoare?

— Niciodată, dar favoarea mi-a făcut-o Dumnezeu. Mi le-a dat pe fetele astea două: Oana şi Ela. Mai am nevoie doar de sănătate.

Ela pregătea la bucătărie ceva de mâncare, ajutată de mama ei care locuia împreună cu tatăl ei, la conac. Acolo stătea mult timp şi Oana, stăpâna curții şi a animalelor din ea: câini, pisici, găini, rațe şi alte orătănii, care luaseră locul păpuşilor pentru fetița năzdrăvană a familiei. În salon rămăsese doar Ana, care, profitând de cheful de vorbă al doctorului, a îndrăznit să-l întrebe:

— De ce eşti de obicei aşa morocănos şi antipatic, uneori chiar grosolan, mai ales cu Ela? Eşti invidios pe farmecul şi tinerețea ei?

— Am fost aşa cu tine?

— Atunci de ce cu mine nu eşti şi cu alții da?

— Pentru că tu eşti speriată şi, deci, vulnerabilă. De tine nu trebuie să mă apăr, de alții da.

— Asta înseamnă că şi tu eşti vulnerabil.

— Doi vulnerabili, dintre care unul va merge în curând la... cuțit! Şi iar izbucni în hohotul de râs sarcastic, de care Anei nu-i mai era

însă frică. De sarcasmul lui adică. Uneori era absolut gratuit, deci de neînțeles cum un om atât de inteligent, o forță profesională recunoscută de toată lumea, se putea bucura de loviturile verbale pe care le trântea cu sau fără rost, mai ales celor apropiați. De ce se temea oare Şublerul?

— Draga mea, află că orice om de pe planeta asta e o ființă vulnerabilă. Moartea e atât de sigură de victoria ei, încât ne dă un avans de o viață întreagă, numai că Dumnezeu n-a hotărât că ar trebui să aflăm cât de „întreagă” va fi ea. Orice persoană inteligentă îşi recunoaşte limitele şi neputințele. De aceea suntem vulnerabili. Acum tu eşti mai mult ca mine, dar mâine, cine ştie?!

— Ți-e frică de moarte şi ție?

— Ți se pare că eu n-aş fi om? Chiar dacă mă întâlnesc cu moartea mai mult decât alții, tot nu m-am obişnuit cu ea.

— Nu vrei să-mi spui ce-o să faci din mine?

— Ba da, dar nu azi, pentru asta te aştept la spital când vrei tu, până la sfârşitul lunii. Astăzi, aici, nu sunt doctor, sunt doar băiatul tatălui meu şi nepotul bunicului care a construit această casă: boierii din familia Mateescu. În consecință sunt şi eu boier. Am decis.

S-au mai uitat la pozele de familie îngălbenite de vreme, au mâncat papricaş de pui cu mămăliguță, pregătite de Ela, au băut cafele şi pe înserat au plecat spre Bucureşti. La despărțire doctorul a întrebat-o:

— Ți-a plăcut casa mea de la țară?

— Mai mult decât un hotel de cinci stele, la care n-am fost niciodată, dar nici nu mă prea grăbesc să ajung.

Zilele care au urmat n-au fost prea grozave pentru Ana. Mihai îşi prelungise şederea la Baia Mare, nu se ştia pentru cât timp. Cu Matei

nu se putea vedea, pentru că era în sesiune. O suna însă zilnic să afle cum se simte. Nu înțelegea ce fel de boală are, dacă n-o doare nimic.

— Nu mă doare, dragul meu, sunt doar foarte slăbită, n-am nici putere şi nici chef să fac ceva. Aş dormi toată ziua.

— Ce bine că nu trebuie să bați coclaurile la filmări, cum faci tu de obicei. Cu Bonifacius ăsta, nu prea ai ce munci, aşa că ți-e mai uşor, nu?

— Deloc. Mă scald într-o baltă năclăită, plină de zoaie. Nu-mi place mirosul, e scârbos, dar deşi mă lupt să aerisesc emisiunea şi să-i dau forță publicistică, se pare că n-am de ales. A trecut moda asta, acum se poartă bârfe de doi lei, fete siliconate şi chiloții tanga. Dincolo de asta... zero absolut. Să nu crezi că nu mă costă, nu cedez încă, dar nici nu cred că voi câştiga partida.

— Te-ai mai gândit la călătoria noastră în Spania?

— Bineînțeles, numai că mai e mult până atunci...

— Fii atentă, Ana, după operație, n-ar fi bine să ne ducă Mihai la munte undeva, pentru perioada ta de convalescență, ce zici?

— Să ajungem acolo şi vedem noi ce facem. Dar mai degrabă m-aş duce acasă la ai mei. De examene nu-mi spui nimic?

— Am luat până acum doi de 10, eşti mulțumită?

— Teribil, ştiam eu cine eşti tu. Lui Mihai i-ai spus?

— Da, pe repede-nainte, că e mereu ocupat. Nu ştiu ce se-ntâmplă cu tata, parc-ar fi îndrăgostit, dar nu de tine...

— Fii serios, Matei! Nici vorbă de aşa ceva, doar că are foarte mult de lucru. Succes mai departe. Vorbim mâine, pa.

A şocat-o replica lui Matei despre taică-său. Sinceritatea crudă a băiatului i-a dat pentru prima oară serios de gândit. Dacă e aşa? Dacă din cauza bolii ei şi a suferinței lui, cauzată de ea, s-a apropiat de altă femeie, de tânăra aceea cu care-l văzuse pe bulevard, de pildă? Poate că aşa se apără Mihai şi, când va trece totul, se va

întoarce la ea, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Poate nici nu s-a întâmplat nimic. Poate e doar o părere... Poate iar transformă oamenii în personaje... Oricum, ea n-avea altceva de făcut decât să aştepte...

Se ducea zilnic la studio, numai ca să aibă unde pleca de-acasă. Nimeni n-avea nevoie de ea, ceea ce-i provoca o suferință-n plus, de care degeaba se-ncăpățâna să scape. Bonifacius continua cu manifestările lui isteroide. Ajunsese în vârful „paranoiei profesionale”, în disperarea de a ridica audiența. Nu prea mai putea să dea vina pe echipă şi nici pe Ana sau pe Ina, pentru că toată lumea se făcea că-i respectă ideile, deşi Ana îi oferea formule incisive de abordare a subiectelor. Într-o zi, a trimis echipa de filmare să pândească doi băieți care chipurile ar fi agresat-o, ca s-o violeze, pe una dintre propriile iubite. Ba s-a dus şi el la filmare, să-i facă pe cei doi să recunoască atentatul. Ghinionul a fost că, deşi băieții nu erau decât nişte bieți şmecheraşi dintr-o mahala bucureşteană, habar n-aveau cine e persoana în cauză. Un astfel de material n-ar fi fost difuzat nici în televiziunea din Tombuctu, dar Justițiarul nostru a chemat-o pe frumoasa neviolată şi neagresată, direct în emisiune, ea a mințit în continuare, cu lacrimile şiroind, iar el, flancat de bodyguarzi a comis cu aplomb un rechizitoriu, care-i putea trimite direct în puşcărie pe cei doi nefericiți. Norocul a fost că nu s-a sesizat nicio instanță. Nici măcar un telespectator. Prea era cusută cu ață albă.

A doua zi, Ina l-a invitat la o discuție în prezența Anei.

— Bine, Basil, dar tu ai aranjat cu iubita ta făcătura asta nenorocită. Ai o mulțime de subiecte pregătite deja, de ce inventezi ştifturile astea?

— Voi vreți audiență sau deontologie?

— Deontologie profesională şi audiență, asta vrem.

— Imposibil! V-am mai spus o dată că publicul are nevoie de violență, sex şi scandal. Eu ştiu mai bine ca voi ce-i trebuie.

— Perfect, fă ce ştii tu mai bine, dar măcar nu mai măslui violența, sexul şi scandalul.

— Altfel nu-mi iese, doamna directoare, mă inspir din realitate şi fac artă.

— Arta asta n-o vrea nimeni.

— O s-o vrea, crede-mă.

A plecat vizibil iritat, iar Ina s-a repezit la Ana:

— Şi tu de ce taci? În fond, tu răspunzi de emisiunea asta. Vrei să te dea afară?

— Am să-l invit pe Boss la o şedință de lucru, m-a rugat şi echipa să-l aduc în redacție. Mai încerc pentru ultima oară să-i schimb convingerea că Basil e moderatorul de care avem nevoie. Oricum, în curând trebuie să-mi iau concediu.

— Mai rezistă două săptămâni până se termină sezonul. Din toamnă vom vedea ce se-ntâmplă cu nebunul.

— Tu nu recunoşti nici acum că a fost o idee proastă alegerea lui pentru postul nostru? Eşti la fel de vanitoasă ca Bossul şi nu vrei să accepți rateul?

— Accept, dar nu vreau să ai tu dreptate.

Au izbucnit amândouă în râs. Lucrau de mult împreună. Se cunoşteau foarte bine una pe alta, doar că Ina n-avea încredere, profesional vorbind, decât în propria ei persoană şi în propriile ei opțiuni. Uneori, rar ce-i drept, o dădea în bară, ca în cazul de față. Când se baza pe logică, însă, construia argumente impecabile, care au schimbat în favoarea postului unele dintre deciziile aberante ale Bossului. Dar din acest motiv devenise incomodă, nedorită chiar. Vorba zicalei: când ai prea multe idei, mai bune decât ale şefului, eşti la un pas să fii îndepărtat, cu onoruri însă... Deocamdată nu se

prefigura nimic grav referitor la poziția ei în Super TV. Mai complicat era cu Andrei, bărbatul care nu revenise din Statele Unite, dar nici nu dădea vreun semn că l-ar preocupa reunirea familiei.

— Te pomeneşti că rămâne acolo şi pe mine mă lasă aici, cu doi copii şi cu datorii la casă. Ce zici?

— Zic că în concediul ăsta să te urci în avion şi să te duci la el, să vezi cum stau lucrurile, dacă pe Skype nu le puteți lămuri.

— Mă mai gândesc, acum hai la masă, te invit.

De când se întorsese de la Baia Mare, Mihai venea acasă şi mai târziu, afişa o preocupare intensă pentru starea ei de sănătate, ca şi când nu mai avea răbdare s-o vadă obosită şi slăbită, dar rămânea în fiecare noapte să doarmă pe canapeaua din birou. Avea mare grijă însă ca uşa dinspre hol să fie închisă... Ea număra nopțile rămase până la dimineața care o va duce din nou la Institut pentru aplicațiile interne. Oare nu puteau lipsi aceste două intervenții? Dacă nu mai avea nevoie de ele? Dacă putea merge direct la operație, de care a ştiut din prima zi că nu va putea scăpa? L-a sunat pe Şubler şi i-a pus întrebarea:

— În niciun caz, a răspuns el. De ce eşti aşa speriată? Nu te doare nimic. E ca la orice control ginecologic. Întreabă-l şi pe Bulgar şi-ai să vezi că nu-i mare scofală.

Doctorul Dimitroff lucra, în afară de Institut, şi la un spital din apropierea casei ei, al cărui Accelerator era stricat de când începuse Ana tratamentul. L-a rugat s-o primească şi el a acceptat. N-a mai fost atât de acru şi de autoritar ca prima oară, atunci când îi aplicase desenele pe pântece. Era un bărbat în jur de 70 de ani, înalt şi zvelt, cu părul şi mustața complet albe, care îi puneau în valoare tenul bronzat, de parcă atunci s-ar fi întors de pe pârtia de schi. Nu fusese la munte, ci lucrase în grădina casei lui de la țară din Bulgaria. Două țări natale zicea doctorul că are: Bulgaria, unde îşi redobândise,

după ’89, casa, şi România, unde în timpul facultății se îndrăgostise de o olteancă aprigă şi unde a rămas până azi. „Toată lumea îmi zice Bulgarul, dar la fel de bine mi-ar putea spune şi Românul, în fond am trăit mai mult aici decât acolo.” Ana nu prea avea chef de confesiuni, dar trebuia să asculte cuminte, pentru că în curând se va afla în mâinile lui. Foarte repede, însă, darul de povestitor al doctorului şi accentul lui slav aşezat pe o limbă română perfect stăpânită au făcut-o să uite de ce venise.

— Când eram student la Facultatea de Medicină din Bucureşti, adică prin anii ’60, o duceam foarte rău cu banii. Ai mei nu-mi puteau trimite, că şi la noi comuniştii luaseră tot. Şi atunci ştii ce făceam? Bişniță, cum se zicea. Mă duceam în Bulgaria înfăşurat pe sub haine cu câte opt metri de lamé, material din ăla sclipicios, că era la mare modă. Nu mă dezbrăca nimeni la graniță şi nici nu-şi dădeau seama că sunt mai durduliu ca la întoarcere. Vindeam produsul, cu ajutorul soră-mii, pe la cunoştințele ei şi, când reveneam în România, treceam cu țigări, cafea, brânză, zacuscă şi alte alimente căutate pe aici. Plăteam peşcheşul la vamă, bineînțeles, că şi vameşii erau oameni, dar o lună, două aveam din ce trăi.

— Vestitul Dimitroff, traficant pe timpul comuniştilor! Nu v-au prins niciodată?

— Ba, da. Am nimerit o garnitură mai „conştiincioasă”, mi-au confiscat „averea” şi, când voiau să cheme miliția, m-am văitat ca o babă plângăcioasă că n-am ce mânca în România şi că asta-i hrana mea pentru mult timp. Nu ştiu dacă m-au crezut, dar mi-au dat drumul. E adevărat că luna aia am dus-o tare greu. Râse amuzat de propriile amintiri. Pe urmă, ca să nu mai am dificultăți la graniță, am intrat cu ajutorul unui coleg într-o gaşcă de vameşi pocherişti, care mă foloseau ca băiat de mingi. „Bulgarule, dă o fugă după țigări, bulgarule, am rămas fără băutură” şi alte mici servicii. Primeam şi eu la sfârşit câțiva lei, cu care mă descurcam o săptămână. Cel mai

împătimit dintre ei era un ofițer care lucra la Vama Giurgiu. Ştiam că-i sunt simpatic, dar n-aveam curaj să-i mărturisesc despre drumurile mele. Numai că într-o seară a lipsit unul dintre jucătorii consacrați şi atunci m-au aşezat în locul lui. Norocul prostului, am câştigat! Tipul a fost atât de furios, încât am crezut că mă dă afară din combinație şi rămân chiar fără un ban. Ei, ce credeți că am făcut?! Am cumpărat treizeci de sticle de şampanie, de toți banii, şi le-am pus la bătaie. Omul a fost mai mult decât plăcut impresionat şi atunci mi-am luat inima-n dinți şi i-am mărturisit despre activitatea mea subversivă. Ei bine, din clipa aia totul a mers ca uns. Din păcate, a murit destul de tânăr, într-un accident de maşină, aşa că, după ce am ieşit medic, nu m-am mai putut revanşa față de el, din banii munciți de mine.

— Spectaculos drum: de la bişnițar la medic primar...

— Interesant, dar al naibii de greu, până acum 20 de ani... Continuarea în numărul viitor, cum se zice când vrei să întrerupi o conversație. Ne vedem mâine dimineață. La 9 fix să fiți la Institut, la subsol, primul culoar pe stânga, cabinetul 4.

— O să mă doară, domnule doctor?

— Nimic, nicio durere. Eu mă ocup de dumneavoastră, aşa că nu veți simți nimic, doar o mică jenă când introduc aplicatorul prin care trece sursa radioactivă. Am să vă fac şi anestezie locală, aşa că fiți fără grijă.

A plecat liniştită de la clinică şi pe drum şi-a adus aminte că, deşi îi promisese, bancherul nu îi mai telefonase de zile bune. A sunat ea, dar nu i-a răspuns. La studio n-avea niciun chef să se ducă, nici acasă, aşa că le-a convocat pe Sonia, Alina şi Lumi să ia masa împreună. S-au întâlnit la un restaurant micuț, dar cu mâncare foarte bună, de lângă Arcul de Triumf. Ana le-a povestit cu haz despre bişnița Bulgarului şi despre „introducerea aplicatorului". Fetele s-au distrat la poveştile bulgăreşti, dar n-au alunecat în relatări despre

lumea medicală, pentru că Ana schimbă brusc tema discuției, aşa cum făcea de multe ori în emisiunile pe care le moderase. Era o tehnică profesională, de care era foarte mândră şi care de obicei avea succes:

— Dar „cu dragostea cum stați”, măi fetelor?

— Tu întrebi? Noi ar fi trebuit s-o facem. Mie nu-mi miroase a bine căsnicia ta. Mihai e aproape dispărut din grupul nostru şi nu cred că din cauza vreunuia dintre noi. V-ați certat? a întrebat-o Sonia.

— Asta-i bună! Cu Mihai nu poți nici măcar să te cerți. E doar foarte ocupat. Asta-i tot.

— Nu cred nimic din ce spui, continuă Sonia pe tonul ei vehement, cu care îi obişnuise pe toți. Tu ne ascunzi ceva, treaba ta, dar să nu ne crezi pe noi proaste.

Continuară să-l toace mărunt pe Mihai, de unde Ana deduse că nu le era prea simpatic, dar nu interveni. În curând nici nu le mai asculta... Pentru prima oară, o năpădi un amalgam de sentimente: furie, implorare, negare, renunțare, dar nu față de boală, ci față de experiența pe care boala i-o revelase. Oare Mihai o iubise vreodată? Oare uşurința cu care o părăsise pe Adela, prima lui soție, fusese un semn al dragostei devastatoare pentru ea? „Cine părăseşte o dată, o face şi a doua oară”, îi spusese demult tanti Vetuța, o femeie bătrână de la țară, pe care o cunoscuse întâmplător şi nici nu mai ținea minte cum venise vorba despre amoruri ratate. Şi oare tot ce se-ntâmplă cu ea astăzi nu este o plată pentru suferința produsă şi de ea, nevestei şi băiețelului lui? Nu ea aşteptase cu sufletul la gură, acum şaptesprezece ani, divorțul lui Mihai? Se gândise atunci, că nu pasiunea pentru ea, ci monotonia provenită din siguranța vieții lângă Adela, o femeie care-l venera cuminte, fusese motivul real al despărțirii lor? Nu se gândise la nimic. Nevoia viscerală de a-l avea pe Mihai îi paralizase atunci întreaga luciditate. Numai că, iată,

bumerangul s-a întors şi s-a înfipt adânc în trupul ei bolnav. Nu credea în plata de pe lumea cealaltă. Nu credea că Dumnezeu se ocupă cu altceva decât cu facerea de bine. Credea doar că a venit ziua decontului pe lumea asta. Oare nu era prea repede?

A doua zi, la ora 9 dimineața, cobora în subsolul Institutului. Îl rugase pe nea Nicu să se întoarcă după ce-i va telefona ea. Primul culoar pe stânga era acela pe care văzuse trecând, cu ceva timp în urmă, patul cu rotile care o ducea, nu ştia unde, pe tânăra cu privirea răvăşită. A găsit cabinetul nr. 4, în fața căruia aşteptau o mulțime de pacienți. Lumina zilei abia pătrundea acolo, aşa că distingea cu greu figurile din jur. S-a aşezat lângă o doamnă de vreo 50 de ani, care îşi sprijinea capul de umărul unui bărbat şi el trecut de prima tinerețe.

— Vă simțiți rău? a întrebat-o Ana timid.

— Nu, sunt doar obosită. Am venit cu trenul de la Iaşi, toată noaptea. Dar ăsta-i ultimul drum. Azi termin, pe urmă operația şi scap.

— V-a durut prima oară?

— Puțin, dar trece repede. Eu am venit la Bucureşti pentru doctorul Dimitroff. E tare bun specialist. Mi l-a recomandat o colegă, profesoară şi ea la mine la şcoală, care s-a tratat la dânsul şi e bine sănătoasă.

Vorbea cu glas dulce, „moldovinesc”, şi când şi-a ridicat capul de pe umărul soțului, el i-a luat mâna şi, în timp ce o asculta cu atâta interes de parcă o auzea vorbind prima oară, o mângâia duios, de ziceai că se află la prima lor întâlnire, pe o bancă în parcul de pe Dealul Copoului. Ea era pusă pe povestit (ce nevoie de a-şi deschide sufletele au oamenii uniți de aceeaşi dramă, cu ce rapiditate îşi comunică simptomele şi experiențele prin care trec!), dar tocmai atunci s-a deschis o uşă şi, din pragul ei, doctorul Dimitroff le-a

comunicat tuturor că aparatul are o mică defecțiune şi că trebuie să aştepte o oră. Apoi, a venit spre Ana şi a invitat-o în biroul lui.

— Mai vorbim când mă întorc, şi-a luat ea un fel de „la revedere” şi l-a urmat pe doctor.

Au trecut prin holul mare de la Accelerator, unde Ana a observat două schele montate, gata pentru a fi ocupate de niscai lucrători.

— Ce se-ntâmplă aici? a întrebat ea, oprindu-se în fața uneia dintre ele.

— Vă informăm, doamna reporter, că de săptămâna asta la Institutul nostru începe renovarea. Vor fi pereți albi, strălucitor de albi, instalații noi de lumină şi scaune confortabile în sălile de aşteptare. Suntem în Europa, ce naiba, a subliniat medicul pe un ton de persoană oficială.

— Nu-mi vine să cred! S-a îndurat ministerul să dea bani? Probabil că a trecut pe-aici un secretar de stat cu vreo rudă bolnavă, că altfel mai stăteați aşa ani buni. Spuneți-mi, domnule doctor, de ce cred guvernanții noştri că boala îi atinge numai pe cei amărâți, față de care ei nutresc un dispreț suveran?

— Nu mă provocați, vă rog!

Şi a condus-o într-o încăpere, plină de rafturi încărcate de cutii, care arăta a depozit şi mai deloc a birou.

— Mai bine stăm puțin de vorbă aici, până se repară aparatul. Sunteți împietrită de spaimă şi nu ştiu de ce.

— Dumneavoastră nu vă e frică de durere?

Bulgarul a început să râdă şi i-a povestit cum era să leşine la singura extracție de măsea pe care a avut-o. Noroc că prietenul care i-o făcea l-a înțeles şi l-a salvat din postura de bărbat mai fricos decât un cârd de iepuri.

— Biroul dvs. este un depozit, constată Ana.

— Draga mea, am patruzeci de ani de meserie, sunt pensionar şi mă bucur că mai pot lucra, aşa că mă aciuez şi eu pe unde pot.

— Aş fi dezamăgită în locul dumneavoastră.

— Dezamăgit de ce? Am şcolit mulţi tineri, care au deja nume consacrate în Institut. Am cu ce să mă laud. Spaţiul ăsta nu mă necăjeşte deloc. Vin aici doar când am un timp mort, ca acela de-acum, şi ştii ce fac? Îmi pun în ordine amintirile. Aici, în sertarele de la biroul ăsta, ţin fotografii făcute în timpul anilor de început, când am lucrat la un spital dintr-o localitate modestă din judeţul Argeş. Le vezi? Trebuie să fac ordine în ele, pentru că au fost nişte ani extraordinari, profesional vorbind. Uite poza asta: suntem toată echipa de medici tineri cu neveste şi copii, la un picnic, la iarbă verde. Eram atât de buni prieteni, ne ajutam şi la spital şi la ce probleme aveam pe-acasă, încât am început să ridicăm semne de întrebare pentru mahării judeţului. Nimeni nu turna pe nimeni, niciunul nu dorea postul celuilalt, era normal? Nu! Aşa că ne-am trezit într-o dimineaţă cu un tip care cică venise să ne verifice contabilitatea. Pe dracu'! După trei zile ne-a mărturisit că era prima misiune din viaţa lui de securist de la care se-ntorcea cu buzele umflate. N-avea cum să ne-ncondeieze, dar nici nu înţelegea ce anume întreţine o echipă de medici atât de sudată. Nici pe ăsta nu l-am mai văzut, aşa că nu ştiu dacă o fi înţeles până la urmă sau nu.

— De ce-mi povestiţi toate astea, domnule doctor?

— Ca să uitaţi de frică.

— Putem începe aplicaţiile, a anunţat o doctoriţă tânără, slabă, cu plete lungi şi blonde, care, intrând în încăpere, a scos dintr-o cutie câteva fiole. Mi-aţi spus că aveţi nevoie pentru doamna, a mai spus, apoi le-a băgat în buzunarul halatului, l-a luat pe Bulgar de braţ şi au ieşit înaintea Anei:

— Trageţi uşa după dumneavoastră şi aşteptaţi până vă strigă asistenta! a încheiat pe un ton autoritar doctorul Dimitroff o discuţie

care Anei i se păruse până atunci mai mult decât amicală.

Profesoara din Iaşi îi păstrase locul liber, dar n-au mai apucat să schimbe vreo vorbă, pentru că a fost chemată în cabinet. Ana îşi simţea inima în gât. Se sufoca de emoţia aşteptării. A încercat să schimbe o vorbă cu soţul doamnei, dar omul se plimba nervos printre ceilalţi pacienţi, semn că n-avea chef de ea. S-a uitat pe geam afară, la arbuştii verzi şi deşi, care ţineau umbră în curtea interioară şi întuneric în sala de aşteptare. A început un dialog imaginar cu Mihai, căruia îi spunea că i-ar fi fost şi ei mai uşor dacă era cu ea, dacă ar fi ţinut-o şi el de mână, ca soţul profesoarei, dacă...

— Următorul, vă rog, doamna Cerna! întrerupse vocea asistentei reproşurile pe care i le adresa iubitului ei.

„Vasăzică, tot cu el ţinea şi femeia asta”, îşi încheie Ana gândul şi intră într-un cabinet plin de monitoare. Imaginea până în acest moment îi era familiară, oarecum. Semăna cu cea de la Accelerator. În faţa lor, doi bărbaţi tineri şi o femeie, în halate de diverse culori, discutau uitându-se la calculele pe care le făcea un altul, tot tânăr. A zis „bună ziua”, dar nimeni nu i-a răspuns. O altă asistentă, plinuţă şi cu un zâmbet dintre acelea care te fac să uiţi toate grijile – Raluca, a aflat mai apoi că o cheamă –, a poftit-o pe un ton amabil într-o altă încăpere în care se afla o masă ginecologică, de pe care tocmai cobora, ajutată de doctorul Dimitroff, doamna profesoară. Pe Ana au rugat-o să intre după un paravan şi să se dezbrace:

— Grăbiţi-vă, doamna Cerna, hai repede, că n-avem timp!

— De ce ţipaţi la mine?

— Nu ţip, dar trebuie să terminăm toţi pacienţii şi e târziu.

S-a urcat pe masă, îngrozită şi de atitudinea doctorului, care era total schimbată. Probabil că nu voia să se ştie că se cunosc, ca să nu existe suspiciunea de şpagă, l-a scuzat Ana. I-au proptit picioarele de cele două braţe ale mesei ginecologice şi au început să-i umble înăuntru provocându-i o durere atroce. Dilatatoare şi degete

înmănuşate îi scormoneau locul acela pe care Dumnezeu l-a lăsat femeii în cu totul alt scop. Ana nu reuşea să-şi stăpânească țipetele, dar, ca şi cum n-ar fi auzit-o, i-au introdus cu o mişcare energică şi rapidă o sondă şi apoi ceva tare, metalic, probabil acel aplicator de care-i spusese doctorul.

— Relaxați-vă, doamnă, liniştiți-vă, altfel nu pot lucra! striga Bulgarul atât de tare, încât mai că acoperea vaietele Anei.

Durerea era cumplită şi ea nu-şi putea stăpâni răcnetele, care se auzeau şi afară, înspăimântându-le probabil şi pe pacientele care urmau. A simțit o înțepătură în vaginul pe care şi-l imagina sângerând şi a auzit vocea doctorului:

— V-am făcut anestezia, acum n-o să vă mai doară nimic.

— De ce nu mi-ați făcut-o de la început? revendică Ana dreptul de a nu se supune suferinței.

— V-am făcut tot ce trebuia făcut pentru binele dumneavoastră, mai spuse el şi ieşi din cabinet.

Au mutat-o pe masa cu rotile, pe care o cunoştea deja. Au acoperit-o cu pătura veche şi maronie, i-au ridicat genunchii şi au pornit cu ea pe culoarul plin de lume. Durerea pusese stăpânire pe tot trupul ei chinuit, aşa că n-o mai interesa nimic, nici privirile, încărcate de milă ale celor printre care trecea patul cu rotile, nici aparatul sub care o aşezaseră în cabinetul în care au intrat, nici glumele celor de-acolo menite s-o încurajeze. A auzit un țăcănit ca de aparat de fotografiat de pe timpul bunicii, ceea ce a bănuit că ar fi o radiografie, şi pe urmă drumul înapoi în altă încăpere, în care vergeaua de metal din uterul ei a fost legată la sursa radioactivă, care trebuia să iradieze tumora. Durerea era tot acolo, răspândită până în vârful unghiilor şi chinuitoare. A rămas singură minute multe, cu senzația că, dacă se va mai scula de acolo, intimitatea ei violată de fiare şi de sonde va deveni doar o rană mereu suferindă, deci următoarea aplicație nu va mai fi posibilă. Încerca să se gândească la

Mihai, la Matei, la părinții ei, ca într-un mesaj de adio, dar nu reuşea să ducă niciun gând până la capăt. Brusc, i-a apărut imaginea doctorului Preda, proiectată ca pe un ecran, pe peretele gol din fața ei, însoțită de relatarea despre propria iradiere, petrecută la o clinică din Paris... Se găsea pe un pat, acoperit trei sferturi de un tub. Pe față, fiindcă tumora lui fusese la cap, îi aplicaseră o mască dintr-un material alb. Fasciculul de raze nu trebuia să treacă decât prin locul însemnat în mască. „Mă despărțeam de lume”, povestise Valentin, „încercam şi reuşeam întotdeauna să creez un spectacol... transformam celulele mele bolnave în soldați pe câmpul de bătălie al inamicului... mă luptam cu legiunile romane, făceam strategii amănunțite şi urmăream atent cum cădeau soldații duşmani, rând după rând. Erau mulți, dar îi răpuneam pe toți şi apoi, cu răbdare, strângeam unul după altul cadavrele de pe câmpul de luptă... mormane de cadavre... şi le depozitam în fața generalilor care-şi recunoşteau înfrângerea, depuneau armele, părăseau caii... şi se pierdeau înspăimântați, fugind de miile de morți... îi prindeam şi pe ei, duşmanii mei care voiau să mă distrugă, şi le dădeam foc... aşa am făcut la fiecare şedință şi i-am spulberat pe toți. Dacă Ridley Scott ar fi filmat «Gladiatorul» acum doi ani, mă putea angaja consultant pentru scenele de luptă”, încheia el cu umor narațiunea despre secvențele dramatice, pe care şi le imaginase sub masca albă...

— Gata, s-a terminat pentru azi, îi întrerupse vizionarea filmului de război regizat de Valentin Preda asistenta Raluca. Ne vedem vineri, pentru următoarea, mai adăugă în timp ce o deconecta de la sursa radioactivă şi-i scotea din uter vergeaua de metal şi sondele.

— Aşa repede? Azi e marți, dacă nu-mi trece durerea?

— Vă trece sigur, vă promit.

— La fel de chinuitor va fi şi data viitoare?

— Precis nu, o să vedeți, dar azi vă rog să stați în pat liniştită. Promiteți?

— Promit, că de-abia mă țin pe picioare. Unde-i domnul doctor?

— A plecat la cealaltă clinică, are consultații, dar a spus că-i puteți telefona când vreți.

A ieşit din cabinet fără niciun ajutor, a urcat scările fără să se clatine şi, ajunsă afară, la lumina zilei, s-a aşezat pe o bancă, alături de două persoane oacheşe, cu fuste multe şi colorate, şi şi-a aprins o țigară. Îi tremurau puțin mâinile, dar durerea se ghemuise mică, în adâncul pântecelui ei şi promitea să treacă. Nu-i venea să creadă. După ce l-a anunțat pe nea Nicu că e gata, i-a telefonat Bulgarului:

— Aş putea să ştiu, domnule doctor, de ce m-ați chinuit atât, de ce a fost aşa de îngrozitor?

— Din cauza dumitale. Ai luat frica-n brațe, te-ai agățat de ea şi n-ai vrut să-i mai dai drumul, asta e.

Avea din nou tonul acela prietenos şi mucalit. Ana nu mai înțelegea nimic. De ce trecea doctorul ăsta de la o stare la alta cu atâta repeziciune şi de ce stările erau atât de contradictorii? Şi-a amintit cuvintele Şublerului: „Mila nu ajută la nimic. Nu-i un sentiment bun, fiindcă-l pune pe cel față de care îl nutreşti într-o poziție de inferioritate. În medicină, poziția asta e perdantă şi pentru medic, şi pentru pacient."

„Aha!" Spusese Ana când l-a auzit, dar de-abia azi înțelesese... Bulgarul îşi făcuse meseria, fără milă, fără să ia prea mult în seamă văicărelile femeii. Ştia că-i va trece repede durerea. Când stăteau la poveşti, erau prieteni, când era vorba de boală, el era medic... fără milă! Dar pentru ea, de azi înainte, durerea fizică nu va mai fi doar o senzație, ci şi o imagine, care va avea întotdeauna chipul frumos al doctorului Dimitroff. Nu era o proiecție a resentimentului față de el. Doar o constatare.

Acasă, a stat cuminte-n pat şi s-a uitat la televizor. A butonat pe toate canalele până a nimerit un film care a crezut că-i va capta

atenția şi, urmărindu-l, n-o să se mai gândească la aplicatorul sub formă de trident. Dar filmul era unul oarecare, aşa că repede gândurile i-au fugit anapoda, dezordonate şi incoerente, aşa cum pățea şi în nopțile ei de insomnie. L-a sunat pe Mihai, sperând să-l poată convinge să vină mai repede acasă. Fiasco total. Era la Piteşti, dar se va întoarce sigur deseară, a liniştit-o. Mai erau atâtea ore şi nu ştia ce să facă nici cu ele, nici cu ea. Nu voia, mai ales, să înceapă altă conversație „virtuală” cu bărbatul ei, pentru că îi era teamă să nu-i pună întrebarea aceea pe care o evita de atâta timp: „Mihai, tu eşti îndrăgostit de altă femeie?” Ştia că ar fi negat, chiar dacă era aşa, dată fiind situația ei mizerabilă. Altfel, precis i-ar fi spus adevărul, pentru că aşa îşi promiseseră când s-au căsătorit. Orice s-ar întâmpla cu vreunul dintre ei, mai exact orice nouă dragoste nebună va apărea în viața lor, va fi mărturisită. Fusese propunerea lui Mihai, dar Anei i se păruse şi atunci, i se părea şi acum, că jocul adevărului e un mare trişt. Ca în acele filme americane, când el (sau ea) venea acasă istovit(ă) de la o partidă de amor şi în fața bănuielilor ei (ale lui) recunoştea spăşit(ă). Pe urmă se duceau la şedințele de consiliere maritală şi se împăcau fericiți sau se despărțeau, tot fericiți că au avut curajul să nu trăiască în minciună. Dar, după mintea ei, sinceritatea totală a unei astfel de mărturisiri n-ar face decât să agraveze suferința. Şi dacă se împăcau, şi dacă nu, ruptura, nu în filme, evident, ci în viața de toate zilele, tot ruptură se cheamă. Nimic n-ar mai putea fi la fel, pentru că iertarea nu înseamnă şi uitare... Dacă Mihai ar recunoaşte că trăieşte o nouă şi intensă pasiune, ea ce-ar avea de făcut? Ce să aleagă între iertare şi despărțire? Cum se va descurca cu uitarea? Până una-alta, Mihai nu spunea nimic. Dacă l-ar fi întrebat ce anume l-a îndepărtat atât de mult de ea, ar fi răspuns acelaşi lucru pe care i l-a spus fără ca ea să-i pună vreo întrebare. Nu rezist să te văd suferind! De aceea mă arunc ca nebunul în muncă. Dar dacă ar recunoaşte că mai e şi altceva?! O salvă de la această analiză imaginară, tot ca în filme, când scenaristul

nu mai ştie cum să continue acțiunea, soneria interfonului. Erau Lumi şi Ina. Trecuseră să vadă ce-i cu ea şi să-i povestească ultimele evenimente din televiziunile unde lucra fiecare... Până în urmă cu trei ani, fuseseră angajatele aceleiaşi televiziuni, apoi Ina şi Ana „s-au zburătăcit", Lumi şi Alina au rămas. Poate n-ar fi plecat nici ele, Ina mai ales, dacă singurul şef pe care-l recunoscuseră în cariera lor nu prea îndelungată nu şi-ar fi dat demisia. Era un tip atât de deştept, încât se înconjura de oameni, dacă nu mai tari ca el, măcar la fel, ca să-i meargă lui bine şi să mişte căruța cu osii cam înțepenite la care fusese pus să tragă. Ana şi Ina lucraseră direct cu el, se înțelegeau şi se respectau, chiar dacă se contraziceau uneori. Numai că până la urmă ieşea bine pentru toată instituția. A făcut şi el greşeli pentru care a plătit, numind şefi de departamente profesionişti dubioşi, care nu meritau promovarea şi care l-au trădat când i-a fost mai greu. Pe Ina o aprecia în mod special şi îi spusese odată Anei, de care era mai apropiat: „E atât de talentată şi deşteaptă, încât aş clona-o ca s-o am directoare la toate compartimentele." Ana îl suspecta c-o place şi pentru că e frumoasă şi are picioare perfecte, dar ştia că pentru el calitățile astea nu ajutau la numirea în funcție. Când bărbatul acesta a plecat din respectiva televiziune, motiv de regret până azi pentru foarte mulți dintre profesioniştii valoroşi, s-au trezit cu un şef mai tânăr, mai artist şi mult mai iubitor de glorie. Ina n-a mai avut loc în strategia lui ultrasubiectivă, supusă doar intereselor personale, şi a plecat la altă televiziune. Nu după mult timp, de nevoie, dar şi de drag, erau de mult prietene bune, Ana a urmat-o, dar n-a renunțat niciodată la cei pe care îi iubise şi îi apreciase în locul pe care îl părăsise. De pildă Lumi, care venise împreună cu Ina s-o vadă, în cea mai dureroasă, la propriu, zi din viața ei. Au stat mult la bârfă, ca fetele, au râs şi au băut nenumărate limonade naturale, pe care le executa, cu multă aplicație Lumi. Ana le-a relatat scurt şi la obiect, ca un reporter bun ce era, cum îşi petrecuse dimineața, fără să le încarce cu stările ei de disperare, care oricum

trecuseră. Stăteau toate trei în pat, ca studentele la cămin, şi tot ca ele au ajuns la tema predilectă – dragostea!

— Vreau să ştii, Ana, că trebuie să te pui repede pe picioare, fiindcă eu voi pleca la sfârşitul lunii, la Praga, să mă întâlnesc cu Andrei. Mi-a propus cinci zile de miere, numai noi doi.

— Şi ai vrea să-ți țin locul la firmă.

— Evident.

— Păi tu crezi că mie-mi scoate Şublerul o măsea?

Au izbucnit în râs. Le amuza teribil numele doctorului. Ele chiar credeau că aşa îl cheamă. După ce le-a povestit cum şi de unde vine porecla chirurgului, Ina, care transforma de obicei, cu repeziciune, orice informație într-o premisă de scenariu, a zis cu aplomb:

— Ah, ce-aş scrie o carte cu titlul ăsta! „Şublerul"! E incitant şi ambiguu, te gândeşti la un maistru tâmplar, şi el e un medic celebru în România. Grozavi tipii care l-au poreclit aşa.

— Păi, scrie, Ina, cine te împiedică? Eu îți spun tot ce mi s-a-ntâmplat şi tu faci un roman, de acord?

— După zilele de miere de la Praga.

— Ce-aş mai râde să vin la toamnă, după ce mă întorc de la Barcelona, şi să aflu că eşti la New York. Ți-am prezis asta mai demult, ții mine?

— Cum să nu, mai ales că tot atunci ai zis că Bonifacius va fi un dezastru.

— Şi nu e? interveni Lumi. De fapt, am greşit, e cea mai tare emisiune de umor grotesc din câte au existat vreodată, dar şi cea mai scârboasă.

— Păi tu nu eşti publicul lui Super TV, aşa că nu mai râde, că e groasă. Mâine l-am scos din nou din grilă, că iar avem un meci, dar poimâine, te rog, Ană, să te-nfigi mai serios în el.

Acum era rândul Anei să râdă, închipuindu-şi cum ar arăta ea, slabă şi lipsită de energie, sărind la „gâtul” lui Basil, şi el scheletic, dar super tare în muşchii inteligenței lui de justițiar al paparudelor cu care în timpul liber se culca...

Ina a plecat, pentru că se făcuse târziu şi o aşteptau cele două ființe mititele, pe care le iubea mai mult decât orice pe lume, iar Lumi, draga de Lumi, a rămas cu Ana şi au adormit amândouă aşteptându-l pe Mihai. Evenimentul s-a petrecut pe la ora 2 din noapte. Ana l-a auzit intrând, a coborât din pat, a închis uşa dormitorului, să n-o trezească pe Lumi, s-a apropiat de el, l-a sărutat pe obraji şi l-a întrebat pe un ton blând, aproape matern:

— Mihai, tu ai o iubită?

— Înțeleg, draga mea, că ai avut o zi grea, dar asta nu te împiedică să fii rațională. Despre ce vorbim?

— Despre noi doi!

— La ora asta? ridică el tonul.

— Vorbeşte mai încet, c-o trezeşti pe Lumi. A stat cu mine toată seara şi acum a adormit.

— Îți propun să reluăm discuția mâine-dimineață, după ce rămânem singuri, eşti de acord? Poate nici nu plec la birou, sunt prea obosit.

— Cum vrei tu, Mihai, doar că mâine e o altă zi.

Mâine n-a fost deloc o altă zi, ci una obişnuită, în care, când s-a trezit, spre prânz, ce-i drept, nu i-a mai găsit în casă, nici pe Lumi, ceea ce era absolut normal, dar nici pe Mihai, care îi promisese altceva în timpul nopții. Cu toate astea, Ana n-a fost surprinsă de absența bărbatului. Probabil că primise un telefon care reclama de urgență prezența lui la firmă. A amuzat-o raționamentul, de care Mihai ar fi fost teribil de mulțumit. Se trezise însă cu gândul, nu la

discuția promisă de el, ci la Răzvan. De ce? Nu prea înțelegea cum de-a apucat-o grija de bancher şi, ca să se lămurească, i-a trimis un mesaj pe mobil: „Unde ai dispărut?" S-a dus să-şi facă o cafea şi, în timp ce filtrul bolborosea, a primit răspunsul: „Sunt pe baricade, vrei să ne vedem la ora 5, la cafeneaua Turist? Piața Romană." În loc de răspuns, Ana l-a sunat:

— De ce vrei la Turist? l-a întrebat.

— Are ferestre foarte mari şi bănuiesc că-ți place să te uiți la oamenii care trec pe Magheru, i-a răspuns el râzând.

— Chiar aşa e. Cum ai ghicit, vrăjitorule?

— Ce bine că eşti veselă! Ce mai face fostul meu coleg? Îi spui că te vezi cu mine la o cafea?

— Crezi că-l interesează? Tu nu ştii cum sunt softiştii ăştia, au lumea lor care le ajunge cu vârf şi-ndesat, mai ales dacă ştiu că „proprietatea" lor e în siguranță.

— Proprietatea ai fi tu?

— Cine altcineva? Ne vedem la 5. Pa!

A stat sub duş multă vreme şi s-a privit în oglinda montată pe unul dintre pereții băii. Slăbise câteva kilograme, probabil că din cauza Acceleratorului, dar n-arăta rău. Avea o siluetă adolescentină, care-o făcea mai tânără. Pe urmă a zăbovit o droaie de timp în fața dulapului cu haine. Nu se hotăra cu ce să se îmbrace, de parcă ar fi interesat-o să cucerească pe cineva. Dar „cineva-ul" era Răzvan şi el nu mai trebuia cucerit, doar îi mărturisise că e îndrăgostit de ea. Ce glumă bună! Până la urmă, ea, care purta cel mai adesea jeanşi şi diverse tricouri cu gust alese, se hotărî asupra unei rochii lungi, cu bretele, albastru electric, de pânză şifonată, pe care i-o adusese Ina, dintr-o deplasare de-a ei în Franța. Îi stăteau bine şi modelul, şi culoarea. Plecă pe jos spre Piața Romană. Era vară, cald şi soare mult. Mai avea două zile până la ultima aplicație. Avea dreptul să-i fie bine!

Răzvan o aştepta deja în cafeneaua de data asta destul de aglomerată, aşa că nu găsise loc pe partea dinspre bulevard, ci într-o zonă care, deşi nu era chiar pe gustul Anei, oferea o vedere semipanoramică destul de generoasă.

— Cum o mai duci? întrebă Ana, admirându-i încă o dată ținuta impecabilă.

— Merge, ce să zic, deocamdată nu trebuie să mă opereze. Înghit nişte pilule şi pe urmă vor vedea ce-i de făcut. Tu?

— La mine e mai simplu: bisturiul! s-a trezit Ana că a început să împrumute din tonul cinic al Şublerului.

— Ți-e frică, nu?

— Tu ce crezi?! De asta m-ai chemat aici, să-mi faci o sedință de psihoterapie? V-au învățat la bancă cum să nu vă fie frică atunci când pică moneda națională?

— Ana, mi-e tare dor de tine, pricepi?

— Tu chiar îmi faci curte! Eu am zis că eşti un om bun care încearcă să-mi ridice moralul înainte de dezastru.

— Vorbeşti prostii. Nu sunt un om bun, ci doar un bărbat îndrăgostit. E un păcat?

— Bineînțeles, având în vedere că e vorba de nevasta altuia...

— Am să plătesc pentru păcatele mele.

— Nu-nțeleg de ce vrei să mă faci părtaşă la ele.

Deşi încercase să-şi aranjeze o coafură cât mai sexy, bretonul Anei se zburlise şi-i cam intra în ochi. Răzvan întinse mâna să-i aranjeze o şuviță rebelă, dar gestul lui se prelungi într-un fel de mângâiere de-a lungul tâmplei şi Ana se trezi că-i place, aşa că-şi aşeză obrazul în palma lui mare a cărei căldură o pătrunse. Au avut o întâlnire scurtă, dar intensă de priviri, pe care Ana, speriată de propria reacție, a întrerupt-o brusc, cu o replică stupidă:

— Vrei să vezi dacă sunt gata să-l înşel pe Mihai?

— Vreau doar să fiu cu tine, dădu el un răspuns neaşteptat de siropos, pentru postura de bancher bogat şi bolnav.

— Păi nu eşti?

Îi zâmbi cald şi încurajator, dar bărbatul nu repetă gestul.

Ana stătea cu spatele la staţia de taxi din apropierea cafenelei. Răzvan însă se aşezase strategic, cu faţa, pentru că ştia că la 5.30 fix dintr-o maşină va coborî Mihai şi o va lua rapid spre bulevardul Dacia. La puţin timp după, din altă maşină, va coborî o femeie tânără, cu alură de fotomodel, dar cu un mers atletic, care dovedea siguranţă de sine. O invitase pe Ana aici, după ce prospectase zile de-a rândul „terenul", să-i arate „forma" păcatului. Toţi cei care lucrau cu Mihai ştiau de legătura lui cu frumoasa asistentă, de câteva luni angajată în companie. Cum banca la care era director Răzvan avea contract de colaborare cu firma de software la care lucra Mihai, nu i-a fost greu să afle că fermecătoarea reporteriţă, pentru care lumea îl invidia pe computerist, era înşelată, ca în cele mai banale clişee, desprinse din filmele de doi lei... Ei şi ce? Cu ce drept se băga el în viaţa unei femei atât de răscolită de o boală, din care nimeni nu ştia cum va ieşi. Când o întâlnise pe Ana la Institut, relaţia extraconjugală a fostului coleg de liceu era deja demarată. I s-a părut că Mihai e un bărbat care nu-şi poate ţine pantalonii închişi la şliţ, un animal obsedat sexual şi că iubirea lui pentru Ana s-a topit de mult. Poate de aceea se îndrăgostise de nevasta lui, sau poate i se-ntâmpla oricum, dat fiind faptul că amândoi erau complici în suferinţă. Dar şi în speranţa că vor scăpa de ea... Taxiul cu Mihai sosi, dar Răzvan nu scoase un cuvânt. Continuă discuţia ca şi când, pe stradă, fără să fie observat de Ana, n-ar fi trecut bărbatul de care ea era încă atât de acaparată:

— Ce-nţelegi, tu, Ana, prin păcat?

— Să râvneşti la femeia fostului coleg de liceu, de pildă.

— Cunoşti cele zece porunci, văd. Şi să minți e un păcat, aşa-i?

— Nu înțeleg ce urmăreşti, dar mie mi-e sete, aşa că mai vreau un pahar cu apă rece, rece.

Se purta uşor artificial cu bărbatul din fața ei. Căldura mâinii lui nu se risipise de pe obraz şi-i crea o stare de nelinişte, pe care încerca s-o acopere, dar ştia că nu reuşeşte.

În timp ce-i făcea semn chelneriței, Răzvan a văzut oprindu-se maşina din care a coborît asistenta cu înfățişare de fotomodel.

— Uită-te la fata de pe stradă, din spatele tău, ce părere ai?

S-a întors şi a recunoscut-o imediat. Aştepta să-l vadă şi pe Mihai, să capete certitudinea intuiției ei, dar... nimic.

— Frumoasă! Am mai văzut-o odată, tot de aici din cafenea. E genul de femeie care poate plăcea oricui, chiar şi ție. Nu de asta mi-ai arătat-o?

— Nu.

— Te porți ciudat, Răzvan.

Aşa era, se comporta prosteşte, ca un puşti de 20 de ani, care respinge teoretic adulterul şi minciuna, pentru că experiența de viață nu l-a pus la încercare. Numai că, în situația lui, lucrurile se petrecuseră exact invers. Nu era cu niciun chip bărbatul bun pe care-l credea Ana. I-ar fi făcut plăcere, s-ar fi bucurat să vadă cum se instalează dezamăgirea pe chipul ei palid, în clipa în care ar fi înțeles despre ce era vorba. Sau furia, sau disperarea... El însuşi trecuse cu doar şase luni în urmă printr-o despărțire, dorită de soția lui, care încercase la patruzeci de ani „o mare dragoste”. Cu cine? Cu acelaşi Mihai, colegul lui de liceu, cu care lucra în aceeaşi firmă. Îi mărturisise totul înainte cu mult ca boala lui Răzvan să se declanşeze. A reacționat ca un bancher ce era: rațional şi rece. Au împărțit averea, că se adunase ceva în cincisprezece ani de căsătorie, ea s-a mutat în altă companie, doar că Mihai a renunțat la fosta doamnă Georgescu pentru tânăra asistentă, apărută parcă special să

le încurce vieţile. Câte femei vor mai fi trecut prin patul lui Mihai, în timp ce Ana îşi trăia marea şi unica ei dragoste?! O invitase astăzi, aici, să-i spună şi să-i arate adevărul. Numai că acum, în această cafenea, pe care el o imaginase drept scenă de desfăşurare a unei „drame sentimentale", a constatat că singura femeie din viaţa lui care-i producea o emoţie puternică era Ana. Îl surprindeau sinceritatea şi candoarea ei, al căror suport era, desigur, iubirea despre care el, bărbatul invidiat pentru reuşita lui socială, mai citise doar în cărţile adolescenţei, dar pe care n-o întâlnise niciodată. Până azi, nici nu i s-ar fi părut de bonton. Lumea în care trăiau n-avea nevoie de sentimente. Dar uite că el, durul, a căzut în capcana lor şi s-a îndrăgostit. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, ar mai fi încercat oare să-i deschidă Anei ochii, să-i răstoarne şi mai rău viaţa? Ce voia, de fapt: să strice şi el, la rândul lui, căsnicia lui Mihai, s-o cucerească, spunându-i adevărul? Nu ştia ce să răspundă, aşa că a abdicat de la poziţia de Don Quijote. Se simţea penibil, dar iremediabil îndrăgostit.

— Ai dreptate, sunt un caraghios bătrân şi bolnav, cum bine ştii. Când ne mai vedem?

— N-am nicio idee, mai vorbim, i-a răspuns Ana ţâfnos, apoi s-a ridicat şi a ieşit grăbită din cafenea.

Era iritată, dar şi nedumerită de motivul întâlnirii la care o invitase Răzvan. De ce i-o arătase pe fata care-i bântuia minţile de mult timp? Să fi fost o pură întâmplare sau exista vreo legătură între bancher, bărbatul ei şi femeia cu mers de stăpână? Şi de ce simţea încă pe obraz căldura mângâierii lui?

Când a ajuns acasă, s-a hotărât să dezlege enigma cu Lucia, pentru că o enerva neputinţa răspunsului de una singură. După douăzeci şi cinci de ani de prietenie avea dreptul s-o încarce cu o sarcină nu prea plăcută. Nu se ferise niciodată să-i mărturisească cele mai intime momente din viaţa ei, aşa cum şi Lucia o făcuse de

câte ori fusese cazul. De pildă, în anul trei de facultate, Ana aflase prima că Lucia urma să se mărite în mare grabă. „Eşti însărcinată”, o întrebase. „Nici vorbă, mă iubeşte prea mult şi nu vreau să-l fac să sufere”, venise prompt răspunsul şi pregătirile de nuntă începuseră. Din acel prim soț al Luciei, Ana nu ținea minte decât că era un băiat drăguț, în schimb, nunta şi-o amintea ca pe primul „eveniment monden” din tinerețea lor. Familia Luciei locuia într-un cartier modest al Bucureştiului, care azi a devenit unul aproape rezidențial, plin de vile şi vilişoare, care mai de care mai opulente şi mai fițoase. Casa lor nu era mare, în schimb aveau o curte plină de flori, care tare-i plăcea Anei, pentru că-i amintea de grădina ei din oraşul de pe malul Dunării. Pe timpul acela erau atât de tinere şi de nostime amândouă, încât au devenit sufletul petrecerii şi nunta, imediat după oficierea ei, s-a transformat într-o discotecă în aer liber, unde Ana a dansat, a cântat şi a vorbit mult şi tare până când a răguşit. Trei zile n-a putut scoate un sunet, iar când a început să vorbească din nou, timbrul vocii ei subțire şi cuminte până atunci devenise uşor gâjâit şi, din acest motiv, suna senzual şi misterios, ca tonurile emise de saxofon, cum îi spusese băiatul care o însoțise la nuntă: „Tot ce-i puțin răguşit e expresiv şi incitant.” Bineînțeles că nu-l luase în seamă, dar şi-a construit apoi cariera de televiziune cu acest glas, după care o recunoştea toată lumea. Nu după chip, ci după glas!... Şi a sunat-o pe Lucia:

— Tu mai ştii ceva despre bărbatul tău dintâi? a întrebat-o în continuarea amintirii.

— Da’ ce-ți veni?

— Mi-am amintit de nunta voastră şi cum m-am ales eu cu glasul ăsta din cauza distracției de atunci.

— L-am văzut pe stradă, chiar în iarnă, dar s-a prefăcut că nu e el şi nu mi-a dat bună ziua. Tu ții minte ce-a făcut tipul când eu am luat decizia să divoțăm?

— S-a ras pe tot trupul, în semn de protest. Nici acum nu-mi vine să râd.

— Nici mie, ciudat om. De fapt ce vrei să-mi spui, că doar nu pentru tâmpeniile mele de acu' 25 de ani m-ai sunat?!

Şi Ana i-a povestit atunci, cu lux de amănunte, cine e Răzvan şi cum se desfăşurase întâlnirea lor din acea după-amiază. A încheiat repetând întrebarea: oare există vreo legătură între bărbatul ei, Răzvan şi femeia cu mers de stăpână?

— S-ar putea, dar am mai multe variante, iei notițe?

— Iau! şi izbucniră în râs amândouă.

Nu prea aveau motiv de distracție, dar aşa se comportau ele când era vorba de o analiză serioasă de caz: să alunge răul!

— Fii atentă! Unu: s-ar putea ca bancherul dumitale să ştie ceva despre o posibilă aventură a lui Mihai. Doar se-nvârt amândoi cam în aceeaşi lume. A vrut să te atenționeze discret, arătându-ți subiectul, adică femeia. Doi: e limpede că cei doi foşti colegi de şcoală nu s-au simpatizat niciodată...

— Mihai mi-a recunoscut asta când i-am spus că l-am cunoscut pe Răzvan la Accelerator.

— Vezi? E clar. Cine ştie ce poliță vrea să-i plătească bancherul softistului. Poate Mihai i-o fi furat o iubită în tinerețe. Acum vrea să-i arate că şi el te poate cuceri pe tine.

— Cu asemenea tertipuri?

— Trei, continuă Lucia ca şi când n-ar fi auzit-o, trei: tipul ar putea fi de-a dreptul îndrăgostit şi crede că, dacă afli de combinația lui Mihai, vei cădea în brațele lui.

— Sirop, sirop, sirop! Mi se lipesc intestinele, concluzionă Ana.

— De acord cu tine. Ține-mă la curent, dacă nimereşti varianta. Mă duc cu Traian la cumpărături, că n-avem mai nimic la „dinner”, în seara asta. Pupici nenumărați, pa, pa!

Trei variante, de la Lucia. Dacă ar vorbi şi cu Ina, căreia nu-i povestise încă nimic despre ciudăţenia vieţii ei sentimentale, mai tânăra ei prietenă i-ar configura cel puţin încă pe-atâtea, dintre care precis şi un scenariu catastrofic. „Să punem răul înainte", spunea mereu Ina şi se luau la ceartă pe tema asta. „Păi nu ţi-e mai uşor să începi cu binele?", se irita Ana. „Nu, varianta negativă se consumă în timp ce o imaginez şi rămâne să câştige binele, cum îţi place ţie", răspundea râzând. „Şi ţie nu?" „Ba da, dar îmi place să-i tensionez intrarea-n scenă ca să obţin un surplus de adrenalină!"

Singurul care putea face şi desface jocurile era Mihai, numai că el, ca de obicei, nu era acasă.

Când a intrat a doua zi în redacție, aşa cum îi promisese Inei, pe toate birourile erau întinse tabloidele zilei, care anunțau pe prima pagină că Mena K se retrage. Mena K era vedetă de filme porno. Lumea comenta evenimentul, pentru că Bonifacius anunțase deja telefonic succesul pe care-l va avea în acea seară cu subiectul respectiv. Fiind „o ştire de interes național", Ana a recunoscut în fața mai tinerilor ei colegi că industria porno, față de care are mare respect, va suferi o pierdere substanțială şi că fanii Menei vor trece printr-o perioadă grea de adaptare a orgasmului obținut la vizionarea filmelor ei şi provocat cu atât talent de actriță la o altă vedetă, care nu va fi probabil la fel de dedicată şi de implicată artistic. Puştimea din echipă a înțepenit ascultând-o:

— Tu vorbeşti serios? a întrebat-o mezinul echipei, un tânăr de nouăsprezece ani, student la jurnalistică.

— Bineînțeles! Atât timp cât are public plătitor, pe canale specializate şi codate, n-am nimic cu genul porno. Ce nu înțeleg este cum pot să transform această informație într-o emisiune de două ore în direct? Care-i miza? A abandonat această fată pornografia, pentru că a fost selecționată de americani să joace într-un film de artă cu Al Pacino? Asta da emisiune, altfel... s-o fi săturat biata femeie de atâta sex. Poate vrea să se mărite şi să facă trei copii. La asta nu v-ați gândit?

Un hohot de râs a umplut încăperea, ceea ce presupunea că băieții n-o cred în stare, la vârsta ei, să comenteze serios, dar şi în glumă, ceea ce părinții lor ar fi acuzat cu vehemență.

— Da' tu ai văzut-o vreodată?

— Mărturisesc că am lacune serioase de cultură generală, dar, aşa cum o văd în poza din ştiftul ăsta de ziar, cred că-i o fată frumoasă, plină de nuri şi total dezinhibată în fața aparatului de filmat. Greşesc?

— Deloc, a sărit altul, hai la masa de montaj să vezi ce fragmente vrea Justițiarul să difuzeze diseară. Ne-a trimis nişte casete vechi de doi ani. Zice că, dacă le blurăm, merge.

Filme porno din categoria hard! Nu mergea nimic, nici dacă acopereau secvențele cu cel mai sever efect special. Fără să te concentrezi prea tare vedeai tot. În timp ce comentau ideea ineptă a Justițiarului, şi-a făcut apariția şi domnia sa, dar nu singur, ci însoțit de patru persoane, total necunoscute Anei. Basil a început înflăcărat prezentările, ca şi cum ar fi fost în emisie:

— Ei sunt invitații mei pentru astă-seară. Iat-o pe doamna Penelopa Artur, 64 de ani, educatoare pensionară reprofilată pe filme sexy şi porno, prietenă cu Mena K. Ne va dovedi în emisiune că tipa minte. Nu s-a retras din industria porno.

Doamna Penelopa arăta ca un butoi de grăsime, înveşmântat într-o rochie roşie, cu volane, super decoltată, care etala cu nonşalanță nişte sâni uriaşi şi bătrâni. Era fardată strident, motiv pentru care ridurile neîmblânzite de botox erau şi mai vizibile. A venit spre Ana cu pas milităros şi i-a aplicat un bot roşu, sub formă de sărut, pe amândoi obrajii. Ana a rămas fără grai...

— Continuăm cu Sexi Mandolina, cântăreață talentată şi vedetă de televiziune.

Pe Mandolina o mai zărise într-adevăr, într-o emisiune dubioasă, difuzată în miez de noapte, la un post de televiziune concurent. O chemau realizatorii să-şi bată joc de ea şi să le crească ratingul. Era „dezbrăcată" într-un şort de blugi, ultramini, şi în loc de bluză avea un fel de tricou foarte scurt, exact cât să-i acopere bustul din belşug siliconat. Măcar, fiind foarte tânără, arăta cu adevărat sexy în acest costum de baie... „Bonjour la toată lumea", a rostit ea afectat, „pentru diseară am să-mi pun un şort nou-nouț, dar la fel de trendi ca ăsta, ce ziceți?"

— Şi acum Nelu Borcan, regele manelelor porno, nelipsit ca interpret de la nunți cu pretenții şi bani mulți.

— Sărut mâinile la doamna şi salut, bă, la voi, puțoii, care habar n-are ce-i aia sex, şi dădu drumul unui hohot de râs vulgar şi libidinos.

Nu mai văzuse în viața ei un bărbat ca Nelu Borcan. Era foarte înalt şi burduhănos, cu plete slinoase şi cercei grosolani, din metal ordinar probabil, în amândouă urechile. Ochelarii negri, tip amicii orbilor, se sprijineau pe un nas gros şi lucios din cauza transpirației. Purta un tricou negru, fără mâneci, pe care scria cu litere argintii SEX, pantaloni de piele neagră şi, ce era de-a dreptul halucinant, câte un inel masiv, cu pietre de diferite culori, pe fiecare deget, inclusiv pe cel mare, care în cazul lui era bont şi scurt. Se uita fascinată la ei: cât de liberi de orice prejudecată pot fi aceşti oameni, care pentru bani erau capabili să cânte doar cum le dictează plătitorul. Şi plătitori, har Domnului, erau. Nu înțelegea însă cine ar fi putut să dea bani pentru serviciile sexuale transpuse în imagini ale doamnei fostă educatoare. Tocmai când umorul – care o salva de obicei din multe încurcături – îi revenise şi voia să atace problema, Bonifacius interveni cu ultima prezentare:

— Aurel Boboc, e chiar boboc, are şaptesprezece ani şi a fost exmatriculat din liceu pentru că a filmat nişte secvențe porno alături de câteva fete mai coapte. Greşeala lui a fost că a difuzat filmele printre colegi. Ne va răspunde în emisiune dacă are vreo remuşcare pentru ce a făcut.

Aurel era chiar un bobocel. Mic şi sfrijit, numai la scene erotice nu te puteai gândi, dacă-l vedeai pe stradă cu alți puşti de vârsta lui.

— Am înțeles, Basil, de ce l-ai invitat pe Bobocel, dar cu dânşii, cu ceilalți trei, ce vei face, muzică şi antren?

— Nu, fetiță (deveniseră ceva mai intimi ea şi Basil, în ultima perioadă), împreună cu un psiholog şi un director de liceu, pe care-i

vom alege acum, vom discuta despre fenomenul industriei porno.

— Şi cu filmele Menei ce va fi?

— Voi ilustra programul cu fragmente din ele, pentru că ea a minţit, cum ţi-am spus, şi joacă în continuare.

— Casetele aduse de tine conţin filme vechi. Te dă fata în judecată, iar CNA-ul ne amendează pe toţi pentru că emisiunea ta este până la ora 24 şi n-ai voie să le difuzezi.

— S-o crezi tu. Cu aşa un subiect îmi dă Ina aprobare să prelungesc emisiunea până în zori.

În timp ce ei se ciorovăiau cu zâmbetul pe buze, fiindcă Ana nu putea lua în serios discuţia, cei patru începuseră un program artistic, de fapt o repetiţie pentru ce urma să se petreacă seara în direct. Mai exact, dl Borcan fredona unul dintre cântecele sale care făceau succes la nunţi, iar Mandolina, Penelopa şi Aurel se unduiau în ritmul manelei, încercând să mimeze acţiunea versurilor: „Când ţi-o trag şi cum ţi-o trag, ai să mă iubeşti cu drag şi lai lai lai, şi lai lai lai." Întreaga echipă, care până acum n-avusese nicio reacţie, aplauda în ritmul muzicii, iar băieţii priveau cu admiraţie şi poftă nedisimulată spre frumoasa Mandolină, al cărei tricou, din cauza mişcărilor voluptuoase, abia se mai ţinea pe bustul ei seducător. Ana îi şopti Justiţiarului:

— Ai grijă deseară cu versurile maestrului Borcan şi cu sutienul Mandolinei! Să nu păţească fata vreo ruşine în timpul spectacolului şi să rămână goală-goluţă, că nici în şortul ăsta minuscul n-am prea mare încredere.

După ce i-a trimis sumarul spre avizare Inei, doamna directoare i-a invitat pe amândoi la sediul Super TV. Ana se aştepta la această reacţie, de aceea n-a insistat în discuţii contradictorii cu Basil. Din punctul ei de vedere, se putea vorbi despre orice subiect pe un post de televiziune, dar depinde din ce perspectivă. Pe a lui Bonifacius o bănuia, se va plasa în zona derizoriului şi a vulgarităţii. De fapt, pe

ea o interesau oamenii ăştia, i-ar fi plăcut să le scormonească puțin viețile, să înțeleagă de ce se scaldă cu atâta voluptate în mizeria cea mai pestilențială şi puturoasă. I-ar fi plăcut să modereze o astfel de emisiune, dar cu o altă abordare, se gândea pe drum, în maşina sofisticată a lui Basil. Nu cumva era invidioasă pe Justițiar? Nu cumva era revoltată pe boala ei crudă şi perversă, care o aruncase de pe ecran?... Când au ajuns la sediu, fata de la recepție a avertizat-o că Ina era furibundă. Au intrat în biroul ei şi s-a repezit direct la vedetă:

— De câte ori mai schimbi sumarul, Basil, de ce nu respecți programul, aşa cum e prevăzut în contract? Ce ți-a venit cu pornografia înainte de 12 noaptea?

— Te rog, nu ridica tonul la mine. În prima parte a emisiunii, am să pun problema teoretic. I-am invitat pe psihologul George Săndulescu şi pe dna Anastasia Băcanu, directoare de liceu. Tu, personal, îmi vei da prelungire de program după ora 24, când pot să dau orice exemplificare, protejată evident. Rating maxim!

— Eu, personal, n-am să-ți aprob nicio prelungire. Emisiunea ta are doar două ore!

— Iar vrei discuții cu Bossul?

— Chiar vreau, mă duc la el, şi a ieşit trântind uşa.

— E groasă rău, băiețaş, şi mai şi minți, doar n-avem confirmarea prezenței celor doi.

— Te rog să mă susții, va fi cea mai tare emisiune a mea din sezonul ăsta. Tu nu-nțelegi că, dacă nu fac rating, ăştia nu-mi prelungesc contractul pentru toamnă?

S-a ridicat nervos şi a-nceput să se plimbe prin biroul Inei, acuzând-o pe Ana că habar n-are de meseria asta şi că nu simte succesul. În loc de răspuns, Ana a deschis tabloidul cu ştirea despre Mena K, pe care-l luase cu ea ca argument al inutilității subiectului, şi l-a întrebat calmă:

— Basilaşu, ce-ai tu cu fata asta, n-a vrut să se culce cu tine? De ce n-o laşi să-şi schimbe viața, cum scrie aici?

Basilaşu, care de felul lui nu bea, nu fuma, nu pierdea nopțile decât cu câte-o fufiță şi de obicei îşi stăpânea bine nervii, s-a înroşit tot şi, cum azi era îmbrăcat din cap până în picioare în alb strălucitor, roşeața a ieşit mai tare în evidență. A întins mâna după o țigară, din pachetul lăsat pe masă de Ina, a luat-o şi, în loc s-o aprindă, a rupt-o bucățele. Supărare mare, „s-a jicnit" vedeta, cum adică să-l refuze pe el o femeie, darămite o vedetă porno!

Bossul a intrat în birou, urmat de Ina, cu nimic mai calmă decât la plecare, s-a aşezat în fotoliul pentru musafiri şi, zâmbind fățarnic, ca de obicei, a rostit suveran:

— Vreau să aud şi punctul de vedere al lui Bonifacius.

— Nu ți l-a comunicat Ina? a întrebat Basil.

— Ba da, dar vreau să te aud şi pe tine.

Atât i-a trebuit directoarei! Cum era cu nervii întinşi la maxim, s-a dezlănțuit într-o tiradă inteligentă pe un ton susținut şi ferm, în care l-a avertizat pe Boss despre consecințele dezastruoase pe care la va avea emisiunea, cu toate formulele de precauție luate.

— Tema poate fi pusă în discuție, dar nu aşa, plecând de la Mena K. Nu ştie să conducă un subiect atât de dificil şi periculos. Ne vom alege cu o amendă serioasă şi vreau să văd cine o va plăti. El sau tu?

— De ce nu-l învățați, a zis el cu cinism, mai sunt destule ore până deseară. Mie-mi place subiectul şi-l aprob, aşa că puneți-vă pe treabă, fetelor. Iar tu, Ina, în loc să mă carotezi pe mine în şedințele de colegiu pentru ideile de revitalizare pe care vreau să le aduc în post, mai bine ocupă-te de ce ştii mai bine: de emisiune.

— Până azi, mi-ai spus să nu ne băgăm, acum ce ți-a venit?

— Azi sunt mărinimos şi vreau să spargem audiența. Poți să prelungeşti emisia cât vrei tu, îi aruncă prietenos lui Basil. Atenție

maximă la protecția cadrelor prea picante! Tu ce zici, Ana?

— Zic doar că habar n-ai de meseria asta şi că de-asta ai devenit complice cu posturile comerciale de mâna a treia, pentru promovarea prostului gust şi a mârlăniei, în numele audienței. V-ați unit toți să puneți în prim plan jegul şi vulgaritatea, ca românul să vă privească satisfăcut cu sticla de bere pe burtă şi micii sleiți alături. Îl susții pe amărâtul ăsta, pentru că eşti convins că vei câştiga în competiția pentru derizoriu, că el va scormoni cu poftă prin mocirla umană, pe care se sprijină ratingul tău. Şi mai zic că de mâine nu mai vin. Mă lupt cu tine de două luni, te-am invitat să-i asculți şi pe cei din echipă, n-ai venit, nu te-a interesat să auzi ce gândesc şi ăia tineri. M-ai învins, domnule director, recunosc. De mine ai scăpat.

— Ha, ha, ha, a râs Bossul, de voi două nu scap decât dacă vă dau afară şi deocamdată n-am chef. Succes bătrâne, vorbim mâine!

A părăsit biroul zâmbind şmechereşte, ca omul care ştie ce are de făcut, iar Bonifacius a ascultat cu gura căscată, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, tot rechizitoriul Anei şi a ieşit fără să scoată o vorbă din biroul Inei, arborând însă satisfacția cocoşului care tocmai a terminat de tăvălit o găină în praful uliței. El câştigase partida. Emisiunea despre aşa-zisul fenomen porno urma să iasă la rampă.

— Ce stupidă creatură! a zis Ina obosită de toată tevatura desfăşurată. Uneori mi-e milă de el. Ca şi de Boss de altfel. Până la urmă tot o zbârceşte cu emisiunile noi, pe care se ambiționează să dea o groază de bani.

— Tu crezi că el nu bănuieşte că n-o să performeze niciuna? a întrebat-o Ana, fără urmă de ipocrizie.

— Habar n-am. Chiar prost nu pare, aşa că nu vreau să mă gândesc la altceva, ştii ce vreau să spun, nu?

— Şpagă, sugerezi?

— Dracu' ştie! Dar ție ce ți-a venit cu plecarea din post?

— Aşa o să fac, dar după întoarcerea ta de la Praga. Oricum, aici la sediu nu mai calc. Mă duc înapoi la echipă, să încercăm să mai dregem busuiocul, şi pe urmă acasă. Eu am terminat cu televiziunea. Meseria asta, care-i acum în „trend”, mi-e total străină. Nu ştiu s-o fac şi nici nu vreau să învăț. Nu sufăr decât că trebuie s-o părăsesc pentru un timp. Oricum, în Super TV nu mă mai întorc.

— Crezi că ai ales momentul cel mai bun pentru tine?

— Nu, dar n-am putut să reacționez în alt fel. Sunt prea nebună după profesia mea, ca să-nghit promiscuitatea în care ne-a băgat Bossul. Mi-e ruşine, Ina, înțelegi? Mi-e ruşine să spun că lucrez cu justițiarul Basil sub bagheta strâmbă a Bossului. Mâine am ultima iradiere la Institut. Poate treci pe la mine când termini programul, să-mi spui cum a fost apreciată pornografia marca Bonifacius.

Când a ajuns acasă, ca de obicei nu era nimeni. Era şi prea devreme pentru Mihai, doar 9 seara. N-avea chef de nimic. Ar fi gătit ceva bun, dar pentru cine? La ora la care se va întoarce, va fi mâncat de mult, la vreun restaurant, în tovărăşia unui client, îi anticipa Ana răspunsul în situația în care l-ar fi întrebat. Şi-a făcut un sendviş, apoi a intrat în baie şi duşul prelungit i-a lăsat imaginația, de data asta cam lacrimogenă, să umble brambura: „De ce, Mihai, nu mai stăm şi noi de vorbă, de ce nu mai ieşim în oraş, să bem ceva pe o terasă cochetă, de ce nu mai mergem la cinema, de ce nu ne mai plimbăm cu Matei?” Iar răspunsurile erau unul şi acelaşi. „Tu nu vezi cât am de muncă, prin ce perioadă grea trec?” Ana a renunțat la orice dialog imaginar şi s-a aşezat în fața televizorului în aşteptarea lui Bonifacius... A sunat telefonul şi s-a bucurat, crezând că e Mihai. Nici gând! Era draga de Lumi care-i propunea s-o însoțească la ultima vizită la Institut. S-a bucurat mult. În sfârşit nu era singură.

L-a abandonat pe Bonifacius, înainte să înceapă, convinsă că va fi un succes maxim. Şi-a înghițit pilula de somn şi s-a dus la culcare,

după ce a scos cheile din uşă. Nu-şi mai dorea să-l oblige pe Mihai s-o mintă...

Dimineața, nea Nicu era la datorie, dar cu ochii lipiți de somn.

— Era să întârzii din cauza emisiunii dumitale, duduia Ana.

— A mea?

— Păi nu mi-ai spus că lucrezi cu țiptăruşul?

— Ba da, dar el face numai ce-l taie capul, eu nu mai am de mult niciun amestec.

— Păi azi noapte n-a făcut nimic, parcă nici nu era acolo. I-a lăsat pe ăia să se dea în bărci, cum se spune. Cât sunt eu de taximetrist şi trecut prin ciur şi dârmon, în viața mea n-am văzut aşa ceva.

— Să nu zici că nu ți-a plăcut, nea Nicule.

— Plăcut? Mi s-a tăiat de sex pe toată vara. Păi s-o văd eu pe baba aia nebună cu rochia roşie frecându-se la televizor de amărâtul ăla mic, elev a zis că era, pe manelele alea scârboase cântate de un jegos plin de inele?

— Punem pariu că a avut succes?

— La impotenți, poate. Dar matale n-ai văzut programul?

— Doar repetiția generală. Lipseau omenii de specialitate care să comenteze fenomenul porno în România.

— Ce specialişti, ce fenomen, n-auziți că mi-a venit greață?

Ana a sunat din maşină la sediu şi a aflat că audiența a fost gigantică, dar că în post e agitație mare. Conducerea era şocată sau se prefăcea bulversată de desfăşurarea programului coordonat de Ina şi Ana. După ce i-a comunicat lui nea Nicu cifra care dovedea că ea avusese dreptate, el a concluzionat pe un ton amar:

— Ăştia sunt românaşii noştri! Eu emigrez.

— Şi eu îmi dau demisia, dacă mai apuc.

Lumi îi aştepta aproape de Institut. Au luat-o cu ei şi, înainte să coboare din maşină, taximetristul i-a spus:

— Nu mai plec până vă terminați treaba. Sunt obosit. Am să dorm puțin aici la soare, pe o bancă.

— Mulțumesc, nea Nicule.

Fetele au coborât în sala de aşteptare din fața cabinetului nr. 4. Ana era amorțită. Nici frica, nici panica nu puseseră încă stăpânire pe ea. Lumi, puțin dezorientată văzând-o aşa de apatică, o ținea de mână şi-i şoptea:

— De data asta n-o să te doară aşa tare. Simt eu.

Ana nu i-a răspuns. Luându-şi inima-n dinți, pentru că iar trecea înaintea celorlalte paciente, a intrat în cabinet, s-o caute pe asistenta Raluca. Nu era nimeni, în afara unui bărbat mărunțel, în halat alb, cu aspect de adolescent, dar trecut de mult de prima tinerețe.

— Pe cine căutați? a întrebat-o el pe un ton teribil de amabil.

— Pe doctorul Dimitroff, pe duduia Raluca sau pe cineva care să-mi facă iradierea internă.

— Doctorul Dimitroff nu vine astăzi, dar dumneavoastră nu mai aveți nimic. Sunteți sănătoasă! a rostit el categoric.

Ana a ieşit speriată din cabinet şi s-a aşezat lângă Lumi. I-a reprodus discuția şi i-a propus s-o aştepte pe Raluca şi s-o întrebe ce se-ntâmplă cu ea şi mai ales cu domnul respectiv. După câteva clipe acesta a apărut lângă ele şi i-a mai spus o dată:

— Nu mai aveți nimic. Ați scăpat!

— Şi nu mai trebuie să stau pentru aplicație?

— O, ba da! Tratamentul trebuie încheiat cum au stabilit doctorii, dar eu v-am spus înainte cum stați.

I-a venit să-i sară de gât şi să-l sărute, dar pentru asta ar fi trebuit să se aplece mult, tipul fiind de-a dreptul mititel față de înălțimea Anei. Scena ar fi căzut în ridicol şi atunci s-a oprit cuminte, pe scaun,

lângă Lumi. Persoana ciudată s-a retras, pentru că pe culoar înainta Raluca, iar Ana s-a dus s-o întâmpine.

— Am avut o şedinţă şi am întârziat puţin. Vă iau imediat. Până atunci înghiţiţi vă rog bulina asta, o să vă relaxaţi şi n-o să simţiţi mai nimic. Vine imediat şi doamna doctor.

Câtă dreptate a avut! Suferinţa provocată de această a doua intervenţie a fost suportabilă. Doctoriţa, căreia abia îi văzuse chipul, a lucrat în mare viteză, dar blând, fără să-i provoace măcar un ţipăt. La final, era atât de fericită că scăpase de durere, încât ar fi vrut să-i dea bani, dar i-a fost ruşine. A urmat drumul spre celălalt cabinet, pe acelaşi pat cu rotile, sub aceeaşi pătură veche şi maronie, ca prima oară, dar acum putea înţelege ce se întâmpla cu ea. O duseseră la simulator, aparatul unde se executa repetiţia iradierii.

— Sper să nu vă mai vedem pe-aici, doamnă, i-a spus unul dintre cei care manevrau aparatul.

— Ba, eu aş invita-o la o cafea, dacă-aş fi mai obraznic, a zis celălalt.

— Vă mulţumesc pentru compliment, băieţi, dacă scap cu viaţă din aventura asta, vă invit eu.

— Sperăm să vă ţineţi de cuvânt, a încheiat conversaţia cel care o începuse.

A urmat drumul înapoi şi, când a ajuns în faţa lui Lumi, a apucat să-i strige „nu m-a durut nimic”. Pe urmă, conectarea la sursa radioactivă. Stătea singură şi liniştită în cabinetul mic, care i se părea azi mai luminos ca celelalte. Nici nu-ncepuse procedura, când a intrat şi s-a aşezat în dreptul capului ei, bărbatul care-i anunţase „vindecarea”.

— Am venit să mă prezint: sunt Dobrian Marinescu, fizician şi cercetător în domeniul cancerului. Mă lupt cu el de treizeci de ani, dar tot îi dau până la urmă lovitura de graţie.

— De unde ştiţi că m-am vindecat?

— Nu ştiu. Ți-am văzut aura. E curată, dar asta nu-nseamnă că nu trebuie să te laşi pe mâna chirurgului. Cine e?

— Doctorul Mateescu, adică Şublerul.

— Excelent specialist! Suntem prieteni buni, să-ți povestească el ce surprins a fost când i-am trimis o pacientă să verifice diagnosticul meu – tumoră la sânul stâng – şi chiar aşa a fost. Eu am „văzut-o", el a certificat-o cu analize, a operat-o şi trăieşte bine mersi.

— Şi eu n-am nimic?

— În aură nu se mai vede, dar sigur nu pot fi decât după operație. Ea va da verdictul. Eu cercetez, nu dictez.

— Şi ce mai cercetați în afară de aură, l-a întrebat Ana uşor malițioasă.

— Eşti răutăcioasă, doamnă, dar te iert pentru că treci printr-o experiență, care nu cred că e cea mai fericită din viața dumitale. Dacă te interesează însă, te invit într-o zi la şobolanii mei pe care fac experiențe pentru căsăpirea cancerului. Firul de păr din blana lor conține toată informația despre animal şi, iradiindu-l, am constatat că, din martie până azi, dintre cei cinci şobolani bolnavi, la patru au dispărut tumorile. Ce spui?

— Cred că vă paşte un Nobel, ceea ce vă doresc din tot sufletul.

Uşa s-a deschis şi a intrat Raluca să anunțe finalul şedinței. L-a expediat pe cercetător şi a deconectat-o de la sursa radioactivă. Ana s-a ridicat cu uşurință de pe masa de pe care data trecută o ajutaseră să coboare două asistente, s-a îmbrăcat repede, a sărutat-o pe Raluca şi a țâşnit afară din cabinet. De emoție, a uitat să-şi ia rămas-bun de la fizician. S-a întors şi i-a aruncat din uşă:

— Dacă scap cu bine, după cum mi-ați promis, vă invit, domnule Marinescu, să filmăm un interviu despre cercetările dumneavoastră, care mi se par mult prea complicate pentru mintea mea din acest moment, de acord?

— Mai vedem. Până atunci vă țin pumnii, dar eu n-am nicio îndoială, veți fi beton în trei luni.

Lumi o aştepta cuminte, pe scaunul pe care o lăsase. Când a văzut-o ieşind vioaie şi veselă a întrebat-o:

— Ce-a vrut să spună domnul acela despre vindecarea ta, că încep să cred în miracole...

— Nu sunt prea lămurită, e ceva legat de aură, dar voi mai trece pe-aici să stau de vorbă cu el. Oricum, e formidabil tipul.

Au trecut prin holul mare din subsolul şi mai plin acum de schele şi de muncitori, semn că până-n toamnă Institutul va fi unul cu aspect european. „Dă, Doamne, să fie aşa!" se ruga Ana, „luminos, modern... şi gol, adică fără niciun pacient. Oare va veni vreodată vremea asta, pentru care munceşte cu sârg fizicianul?..."

L-au trezit pe nea Nicu, care chiar dormea, dar nu la soare pe bancă, ci în maşină şi au plecat spre centru. Lumi avea zi liberă, iar Ana era plină de viață şi bine dispusă, cu atât mai mult cu cât era vineri şi Bonifacius n-avea emisiune. Nea Nicu a oprit taxiul în fața unei cafenele micuțe şi le-a invitat înăuntru.

— Fac cinste de adio, doamnelor. I-am luat destui bani doamnei Cerna, aşa că pot să dau şi eu o cafea, a zis el şi, deschizând portbagajul maşinii, a scos un buchet de trandafiri de toate culorile.

— Pentru dumneavoastră, să fiți sănătoasă şi să ne mai vedem doar când vreți să mergeți la vreo petrecere.

— Mulțumesc tare mult, nea Nicu, mi-ai făcut o surpriză grozavă. Nu mă aşteptam la un asemenea gest.

— De ce?! Acum, după douăzeci şi cinci de dimineți, plus două, petrecute împreună, suntem prieteni, nu?

— Aşa e, mulțumesc încă o dată.

Nea Nicu n-a stat mult cu ele, că de... pierdea bani, aşa că a plecat la prima comandă. Fetele au mai rămas un timp să comenteze gestul

taximetristului şi, desigur, emisiunea de la Super TV.

— Tu ai văzut-o, Lumi?

— Da, că am primit un telefon de la Alina. Era aşa de speriată, că n-a avut curaj să te sune.

— A fost chiar atât de jegoasă cum mi-a zis nea Nicu?

Lumi a izbucnit în râs:

— Nu ştiu cât de jegoasă, dar e sigur că o să vă alegeți cu o amendă zdravănă de la CNA. Tu ce-ai să faci, Ana, mai lucrezi cu megastarul?

— Aş cam pleca din Super TV. L-am anunțat şi pe Boss. Ce-mi cere el să fac nu e meseria mea, ci prostituție profesională, or, pentru asta sunt prea bătrână. Oricum, se apropie operația şi trebuie să dispar o vreme. Ina pleacă luni la Praga. Până se-ntoarce, sunt sigură că mă vor da afară, vor găsi vinovatul pentru întâmplarea de aseară, mai ales dacă vom primi amendă. Poate am să mă vindec şi de patima asta, cam aşa se-ntâmplă după o asemenea experiență. Să nu crezi că nu mă doare despărțirea, dar mi-e teamă că nu va fi singura din viața mea. Gata, nu mai vreau să vorbim despre mine.

S-au plimbat prin oraş mult timp, trăncănind vrute şi nevrute. Ana a făcut cumpărături, tot soiul de bunătăți, l-a sunat pe Mihai şi l-a invitat la ora 9 seara la masă, la ei acasă.

A petrecut în bucătărie câteva ore bune. Îi plăcea să gătească, o relaxa şi de obicei, în timpul „creației” culinare, îi veneau şi idei de emisiuni. Odată, când habar n-avea cum să înceapă un reportaj, s-a apucat să facă o maioneză şi s-a trezit că ştie prima frază. De frică să n-o uite, a scris-o pe şervețelul de hârtie de pe masă, stropit tot de ulei. Pix avea întotdeauna în preajmă, hârtie însă nu. Ce se mai distrase Mihai pe seama ei! I-a montat atunci un caiețel, pe un perete din bucătărie, alături de rafturile pentru nenumăratele cărți de bucate, în caz că figura se mai repetă. Şi s-a repetat, bineînțeles. În

seara asta însă nu era cazul. N-avea nevoie de nicio idee. Voia doar să fie cu el. Numai că Sonia şi George Bratu s-au anunțat şi ei în vizită. Ana s-a bucurat, pentru că aşa, având şi alți musafiri, devenea mai firească invitația pe care i-o făcuse lui Mihai. A pregătit cu şi mai mare drag, tartine cu pastă de brânză şi creveți, plăcintă cu spanac şi şalău rasol cu broccoli. George şi Sonia au ajuns primii, aşa că în aşteptarea lui Mihai şi-au turnat câte un pahar de vin roşu şi s-au aşezat la taclale. Urmau să plece peste o săptămână în Turcia, în vacanță. Ana filmase cu ceva ani în urmă un documentar pe urmele lui Ulise în sudul Turciei, aşa că le povestea cu mare încântare despre ce nu trebuie să rateze, ca privitori şi iubitori de artă şi istorie. Când în sfârşit a apărut, Mihai s-a arătat suspect de încântat de prezența celor doi.

— Acum te bucuri că ne vezi, dar două luni nu ți-a păsat de noi. Crezi că te iert pentru că n-ai venit la ziua mea?

— Înțelege-mă, Sonia, criza asta ne-a pus pe toți pe jar. Să-ți spună Ana cât de târziu vin acasă în fiecare seară. Am atât de lucru, încât stau şi noaptea la computer. Adevărul e că am prins nişte contracte grozave şi nu le putem pierde.

— Blonde sau brune? a glumit George, dar Mihai, a trecut pe lângă poantă, ca şi cum n-ar fi auzit-o.

— Mi-e o foame de mor, a schimbat el vorba, hai la masă!

Au mâncat cu poftă tot ce pregătise Ana şi, la un moment dat, în timp ce Sonia îi cerea rețeta de plăcintă, George le-a întrerupt pe fete, cu cel mai grav ton din lume:

— Lăsați prostiile! Mihai, noi nu cred că ne vom întoarce până la operația Anei, aşa că, atunci când te duci cu ea la spital, stai serios de vorbă cu doctorul Mateescu – poate ar fi cazul să-l cunoşti – despre ce va fi după intervenția chirurgicală. Va trebui, cred, să-ți iei câteva zile de concediu să n-o laşi singură.

— Imposibil, imposibil! Eu în spital nu pot să calc. Nici la Institut n-am fost. Nu pot s-o văd suferind. Nu pot! Mă puteți acuza de laşitate, de egoism, de ce vreți, dar asta-i situația. Am să vorbesc cu doctorul la telefon, am să plătesc operația Anei cu cât îmi cere el, dar să calc acolo nu voi fi în stare.

— Cine crezi că-ți va cere bani, sări Sonia ca arsă. Radu e prietenul nostru, acum şi al Anei. Tu crezi că numai cu bani poți să-ți susții nevasta? Sigur că toată lumea se duce cu plocoane la doctori, dar nu cred că în cazul Anei ăsta-i motivul principal de îngrijorare. Chiar nu vrei să-l cunoşti pe ăla care o s-o taie?

— Nu! Am s-o rog pe Carmenuța, vecina şi prietena noastră, să se intereseze ea de tot şi mă voi revanşa față de toată lumea.

A început o ceartă zdravănă între cei trei. Îl acuzau pe Mihai de meschinărie şi indiferență. El se apăra susținându-şi cu argumente rizibile, slăbiciunea. Ana n-a deschis gura. Parcă nici n-ar fi fost acolo. Parcă nu era vorba şi despre ea. Trebuia să treacă fără prea rele consecințe peste cina asta. S-au mai ciorovăit ce s-au mai ciorovăit şi, în final, pentru că n-au ajuns la niciun rezultat, cei doi şi-au luat sec şi rece „la revedere" de la Mihai, au îmbrățişat-o pe Ana, i-au urat baftă şi au plecat. Din uşă, în aşteptarea liftului, Ana le-a spus:

— Drum bun şi calde salutări Efesului de la mine. Spuneți-i că mi-e dor de el.

Au rămas în sfârşit singuri. Se instalase o stare de jenă şi de iritare între ei, după discuțiile purtate, numai că în timp ce strângea masa, Ana, conform obiceiului, a schimbat total subiectul discuției:

— Spune-mi, Mihai, tu chiar ai iubit-o pe Adela?

— Nu-nțeleg întrebarea.

— Dacă da, de ce ai părăsit-o?

— Pentru tine. Sau ai uitat?

— Şi pe mine pentru cine mă părăseşti?

Întrebarea a fost atât de neaşteptată pentru Mihai, încât a rămas fără replică. Nici Ana n-a mizat însă că va primi una, aşa că a continuat pe acelaşi ton cald, aproape prietenesc:

— Poate o să-mi răspunzi odată la întrebarea asta, acum nu te chinui. N-am putere să aud nici adevărul, dac-ai fi în stare să mi-l spui, şi nici minciuna, dac-ai putea confecționa rapid una. Acum nu mai vreau nimic... Te las să lucrezi, iubitul meu.

A plecat spre dormitorul devenit de o vreme doar al ei, sub privirile dezorientate ale bărbatului pentru care fusese odată, demult, iubită, amantă şi soție... odată, demult... O chinuia în continuare aceeaşi întrebare: dacă n-ar fi fost boala, destinul ei sentimental ar fi fost acelaşi?... Repeta ea, oare, experiența Adelei?...

Numărul zilelor până la internare scădea vertiginos. La Super TV era scandal mare, pentru că, în urma emisiunii despre pornografie care obținuse un succes absolut, venise şi o amendă uriaşă din partea CNA. Trebuia să fie cineva vinovat, că doar nu era să-şi asume răspunderea pentru capodopera difuzată chiar cel care o aprobase sau cel care o realizase. Ana bănuia care va fi decizia finală, numai că, deşi era sigură că o va implica, i se părea o nimica toată, pe lângă ce urma să i se întâmple. Ina îi trimisese pe mobil un mesaj de la Praga, în care-i spunea că e fericită. Păi restul nici nu mai conta. I-a telefonat Şublerului să stabilească o întâlnire înainte de operație, numai că doctorul se răzgândise:

–Deşi ți-am promis că-ți voi da o explicație medicală, am ajuns la concluzia că n-ar prea avea sens discuția. Mi-e teamă să nu obțin efectul invers, să-ți închipui că e ceva mai grav decât e, aşa că vom vorbi la final. Dar l-am rugat pe George să-l trimită la mine pe bărbatul tău. Acum asta ar fi mai important. S-au văzut?

— Da, dar nici pomeneală să accepte. Mihai e cu mult mai speriat decât mine.

— Hai, nu mai spune?! Doar nu-l tai pe el!

— E adevărat că multe femei sunt părăsite de bărbații lor din cauza acestei boli?

— Da, foarte multe, dar nu din cauza bolii, ci a altei femei. Eşti capabilă să suporți adevărul ăsta? Eu nu spun că bărbatul tău nu te iubeşte sau nu te va iubi, dar precis se culcă cu alta şi aşa va face în continuare. Prostia e mare. Le intră în cap că după asemenea intervenții chirurgicale femeile lor nu mai trebuie atinse. De aceea am vrut să vorbesc cu el, că doar e băiat cu şcoală, nu tractorist.

— Dar eu voi fi altcineva... după?

— Tu vei fi aceeaşi Ana Cerna, reporter talentat şi gagică fermecătoare... N-am zis frumoasă, şi izbucni în bine-cunoscutul lui hohot de râs: cinic, inteligent, dar de data asta nespus de uman.

— Ne vedem pe masa de operație, dacă n-o să dormi la momentul când voi intra eu în cadru, nu aşa spuneți voi?

— Mulțumesc, doctore!

Mai erau şaptezeci şi două de ore până la ziua Z... Trebuia să se pregătească pentru Spital, nu numai mental, ci chiar material, pentru că oricât ar părea de nepotrivită preocuparea, Ana nu avea o ținută decentă pentru aşa ceva. Era una dintre puținele femei care nu poartă cămăşi de noapte sau pijamale sexy din mătase naturală, dintre acelea care pun în valoare toate formele unei femei preocupate şi astfel să-l cucerească pe bărbatul cu care-şi petrecea noaptea. Le înlocuise cu tricouri cu sau fără bretele, în funcție de anotimp. Mihai fusese foarte încântat întotdeauna de „costumația” ei, deoarece contravenea comportamentului ei erotic pasional. Când o vedea mişcându-se prin casă, în tricou de sport, ca un băiețel năstruşnic, patima lui se dezlănțuia instantaneu. Cu acest tip de

ținută însă nu se putea prezenta la Spital! Aşa că, în prima dintre cele două dimineți care mai rămăseseră până la operație, porni să dea o raită prin magazinele din cartier să găsească ceva mai potrivit cu locul în care urma să petreacă vreo trei sau patru zile şi nopți din viață.

Pentru că în ultimele aproape trei luni, programul îi fusese atât de riguros împărțit între Institut, redacție şi, din păcate, rareori Mihai, habar nu mai avea ce e nou pe lume. A constatat că pe străduțele din apropierea casei apăruseră alte magazine, unele dăduseră faliment, iar cel care era favoritul ei era închis pentru renovare. A intrat la întâmplare în primul nou deschis, cu o firmă discretă pe care scria „Şick"! De ce cu kapa?!

— Aşa a vrut patronul, a răspuns singura vânzătoare din magazinul mic cât o cameră de bloc, dar aranjat cu adevărat şic. Probabil c-o mai fi în România unul cu acelaşi nume. Cu ce vă servesc?

— Nu ştiu exact, pot să mă uit?

— Aş putea să vă ajut, dacă-mi spuneți ce doriți.

Ana a încercat să-i explice şi fata, foarte tânără şi nostimă, cu un năsuc în vânt şi cu ochii rotunzi, puternic machiați, a scos de pe un portmantou un halat de bumbac roşu aprins cu o floare mare, albă, brodată pe buzunarul din dreptul inimii.

— Foarte „şic", dar fără kapa. Mulțumesc, îl iau şi mai vreau o cămaşă de noapte albă.

A apărut şi cămaşa, de pânză, simplă, cu mâneci scurte, parcă special confecționată pentru zilele călduroase din vara de curând începută. Era foarte încântată de achiziție, ca şi când la spital s-ar uita cineva la ea, va remarca cineva că e îmbrăcată corect, dar cu gust, pentru o asemenea ocazie...

Era pentru prima dată când arăta în sfârşit „Coco Chanel", cum o dorea îmbrăcată taică-său. Ce amuzantă situație: cochetă şi elegantă

la... spital! Dac-ar fi ştiut el... Nu le spusese încă nimic. De câte ori vorbiseră la telefon se văitase că moare de dorul lor, dar că are aşa de mult de lucru, încât nu poate ajunge la ei decât în concediu. Nu prea înțelegeau de ce e atât de ocupată, având în vedere că n-o mai vedeau la televizor, dar bălmăjise ea ceva care să-i mulțumească pentru moment. Dar acum concediul se apropia... Va trebui să le spună adevărul, indiferent de consecințe...

Se plimba în continuare prin cartier şi, cu gândurile la părinții ei, s-a trezit aproape de parcul Herăstrău. Era unul din locurile cele mai dragi ei din oraşul ăsta mare şi gălăgios la culme. Pentru că era foarte aproape de casă, aici se plimba în nopțile fierbinți de vară cu Mihai şi cu Matei, aici se opreau deseori, pe o terasă cu nume intelectual „La Bibliotecă”, să bea fresh de portocale sau o băutură cu nume de Țar, care-i făcea să râdă în hohote de orice fleac. „Biblioteca” nu era niciodată plină. Mesele erau mici, pentru maxim patru persoane, şi pe spătarele scaunelor se afla câte o pătură uşoară, bună mai ales pentru cliente, în unele nopți mai răcoroase de primăvară sau de toamnă. Lângă bar, exista un rastel cu rafturi pline de cărți, donație probabil din partea clienților fideli, de unde şi numele localului. În sezonul ăsta însă nu călcaseră prin Bibliotecă. N-a fost timp pentru ei doi! I s-a făcut un dor nebun de Mihai şi de ea împreună cu Mihai, aşa că, deşi era ora prânzului, cum tot n-avea de ce să se-ntoarcă acasă, a intrat în parc şi s-a oprit „La Bibliotecă”. Erau doar două mese ocupate de două perechi care, după cum erau aşezați, atât de apropiați, încât mai aveau puțin până la îmbrățişare, era clar că aveau ce să-şi spună. Au întâmpinat-o cei doi tineri, o fată şi un băiat, care serveau pe terasă:

— Bine-ați venit, doamnă, ce s-a-ntâmplat de n-ați mai trecut pe la noi?

— Am avut multă treabă, dar voi cum o duceți, văd că-i slabă mişcarea, nu prea aveți clienți, a scăpat ea de curiozitatea lor.

— Păi la ora asta? E prea devreme, să vedeți deseară. Vara asta avem clienți mai mult ca oricând. Au aflat în sfârşit că existăm. Ce vă aducem?

— Un sendviş cu şuncă şi salată şi o cafea tare.

Una dintre perechile din apropierea Anei venise cu un cățel, mic şi năzdrăvan, un wesley, exact ca Şurik, câinele Soniei. Plictisit de şoaptele de amor dintre cei doi stăpâni, câinele dădea ture printre mese, doar-doar s-o ocupa cineva şi de el. Ana l-a chemat, el a venit rapid, a stat la mângâieri, s-a plictisit din nou şi a plecat, dar nu singur. În drum a agățat şi a târât după el punga de hârtie cartonată, în care erau halatul roşu şi cămaşa ei de noapte nouă. Trecând pe sub simulacrul de gard care despărțea terasa de restul parcului, câinele jucăuş a abandonat pachetul şi şi-a continuat traseul. Stăpânul, observând privirea îngrijorată a Anei, i-a spus:

— Nu vă speriați, aşa face mereu, dar ştie întotdeauna drumul înapoi. E un băiat tare deştept.

N-a văzut însă punga, aşa că nu s-a ridicat să îndrepte greşeala animalului. Ana a rămas şi ea pe scaun privind cum o parte din halatul ei roşu zăcea, ca o pată mare de sânge, pe verdele intens al gazonului... Imaginea asta i-a declanşat o suită de altele, montate ca într-un videoclip cu detalii de mâini de chirurgi, înmănuşate şi pline de sângele ei, țâşnind din rana care-i invadase pântecele... A urmărit videoclipul imaginar până la capăt, fără panică şi convinsă fiind că totul va trece, fără suferință. A încercat să ghicească apoi care dintre mâinile acelea ar putea fi ale Şublerului... S-a dus singură să-şi strângă cumpărăturile, fără să-i poarte pică năzdrăvanului, apoi şi-a mâncat tacticos sendvişul şi a băut fără grabă cafeaua, privind cu simpatie perechile de îndrăgostiți din preajma ei... Se făcuse aproape ora 4 după-masă. Unde să se ducă? Pe cine să sune, cu cine să mai stea de vorbă? Ar fi vrut să stea la poveşti despre Barcelona cu Matei, să-l invite la un suc pe această terasă departe de zgomotul oraşului,

dar băiatul mai avea examene, deci n-avea sens să-l întrerupă de la învățat. Putea să le sune pe fete, pe Lucia sau pe Lumi, dar de ce să le mai agite şi pe ele cu spaimele ei de dinaintea zilei de poimâine. Cât de multe mai erau orele şi cât de mare teama de necunoscut! Dar Răzvan? N-avea chef să-l vadă, deşi ar fi vrut să-l convingă să răspundă la întrebarea pe care o provocase ultima lor întâlnire: ce legătură era între el, Mihai şi fata cu mers de stăpână? La telefon n-o să-i spună nimic, pentru o întâlnire lămuritoare nu era momentul şi atunci s-a hotărât pe loc să afle singură. Şi-a amintit că se văzuseră ultima dată la ora 5 la Turist. Mai avea timp să ajungă. Totul era să găsească o masă liberă la geamul care dădea spre stația de taxi... Acolo se afla, precis, cheia cu care să dezlege enigma. Îi venea să râdă de ideea caraghioasă, care o transforma într-un detectiv răsuflat şi obosit, de care n-avea nevoie nimeni, aşa că-şi inventa obiectul muncii...

A luat autobuzul 131 din stația de vizavi de parc. Circulația era infernală, dar a reuşit să intre în cafenea cu puțin înainte de ora 5. A găsit liberă masa de care avea nevoie şi s-a pus pe aşteptat. Trotuarul era îngust, cam patru metri o despărțeau de locul de oprire a maşinilor. Era sigură că trebuia să apară din nou fata respectivă, pentru că altfel Răzvan n-ar fi invitat-o acolo. Singura problemă era că trebuia să comande ceva şi nu ştia ce. Încă o cafea ar fi anulat chiar şi efectul medicamentului de somn, pe care urma să-l înghită înainte de culcare. Ar fi fost a patra pe ziua de azi. Un alcool de una singură nu se cădea. Băuturi răcoritoare naturale, ca şi fructele, îi fuseseră interzise din pricina razelor... Şi atunci a cerut o prăjitură, una din acelea dulci, care oricum nu-i plăceau. Dar cine o obliga s-o mănânce?! Era acolo în alt scop şi aştepta, ca la teatru, să privească acțiunea prin scena-fereastră. Şi cortina s-a ridicat... La 5.30 fix, din acelaşi taxi au coborât împreună Mihai şi fata care i se părea de-acum o cunoştință veche. Purta de data asta jeanşi albastru-deschis şi

o bluză albă de mătase. Avea părul despletit în bucle lejere, care-i ajungeau până la mijlocul spatelui. Ana a ţâşnit din cafenea şi l-a strigat.

— Ce cauţi aici, cu cine eşti? i-a răspuns Mihai apropiindu-se de ea, vizibil iritat. Era din nou supărat pe ea.

Fata, după ce a scanat-o pe Ana din cap până-n picioare, i-a întors spatele şi s-a îndreptat, ca şi data trecută, spre bdul Dacia, cu acelaşi mers de stăpână.

— Sunt singură, Mihai, i-a răspuns Ana, şi nu vreau nimic altceva decât să mă vezi.

— Am senzaţia idioată că mă urmăreşti, nu-nţelegi că mă duc la o şedinţă, la care am întârziat deja?

— Înţeleg tot, dar vreau să ştiu dacă şedinţa are loc într-o garsonieră la fel de mizeră ca aceea în care m-ai dus pe mine la prima noastră întâlnire.

— Refuz să dau explicaţii în plină stradă. Vorbim deseară, dacă n-ajung prea târziu şi tu nu dormi.

Tot supărat pe ea, bineînţeles, a sărutat-o rapid pe obraji şi a plecat în viteză în aceeaşi direcţie cu fata. La şedinţă...

Când s-a întors în cafenea să plătească prăjitura de care nici nu se atinsese, chelneriţa a întrebat-o:

— Nu l-aţi convins pe domnul să intre şi el la o cafea?

— Nici vorbă, era grăbit. Mi-ar fi făcut plăcere, e un prieten vechi pe care nu l-am văzut de mult... Poate venim altă dată.

„Ce ridicole sunt despărţirile!" se gândea Ana în drum spre casă. O luase agale pe Lascăr Catargiu, sperând că, dacă merge pe jos, va mai trece timpul, se vor mai scurge minute bune din orele pe care le mai avea de trecut până la operaţie. Dacă ea ar fi fost programată pentru mâine, de exemplu, era salvată. Nu trebuia să-l aştepte pe Mihai, avea un motiv să se culce devreme. Aşa, va trebui să suporte

o explicație, va trebui să-l asculte vorbind. Despre ce? Ce mai aveau să-şi spună? De ce mai era nevoie de minciună? Ea înțelesese tot din primul moment când îi văzuse din aceeaşi cafenea, trecând pe Magheru, atunci când Acceleratorul era stricat, dar n-a vrut să recunoască. Nu poți să pui totul în viață pe seama intuiției. S-a chinuit toată existența ei să caute argumente logice, raționale pentru tot ceea ce i se-ntâmpla, dar, de câte ori se baza pe logică, se dovedea incapabilă să ajungă la adevăr. Făcuse analize, despicase firu-n patru şi când colo... lucrurile erau aşa de simple... banal de simple. Văzuse cu ochii ei ceea ce ştia de mult. De ce a mai avut nevoie de atâta zbucium?... O durea cel mai acut o singură întrebare: întâlnirile celor doi erau chiar de dragoste sau simple partide de sex? Când o avea goală în fața lui, mângâierile lui Mihai erau la fel de tulburătoare şi provocatoare de extaz erotic ca şi cele care înfioraseră cea mai intimă fibră a feminității ei sau erau sportive şi grăbite? Gura lui, flămândă de pielea tânără, răvăşea cu aceeaşi poftă trupul iubitei celei noi? O acoperea şi pe ea cu sărutări eliberate de orice tabu, răscolind-o până la abandon şi pătrunzând-o apoi frenetic şi duios în acelaşi timp sau executa mecanic o mişcare producătoare doar de propria-i plăcere? Se destrăma oare şi fata asta în brațele lui, supusă de aceeaşi miraculoasă şi grea dăruire, sau era doar o poftă reciprocă, stinsă rapid în înlănțuirea finală? Şi după... o ținea în brațe la fel de strâns ca pe ea, suspinând epuizat aceleaşi cuvinte „n-am să mai pot face dragoste cu altă femeie”? O iubea, adică, aşa cum era sigură că pentru un timp o iubise pe ea, sau petrecea cu femeia cu mers de stăpână doar ore de antrenament pentru întreținerea formei şi foamei lui sexuale? Cine era cu adevărat singurul bărbat pe care-l iubise vreodată?!

Când a intrat în acasă, i s-a părut c-a pătruns într-un loc străin. Totul părea impersonal, neprimitor, golit de emoția pe care

dragostea ei pentru Mihai, dragostea lor, de fapt, îşi pusese amprenta. Apusul de soare îşi consuma finalul în culori ireale – un poster gigantic pe care Dumnezeu îl comandase special pentru ea. Nu l-a privit, nici nu l-a văzut măcar. Pe un raft al bibliotecii stătea, montată într-o ramă dintr-un material care imita ceramica, o fotografie cu ei doi, undeva la munte, îmbrăţişaţi. Mai exact, Mihai o acoperea cu braţele lui, lăsându-i la vedere doar chipul, foarte tânăr pe atunci şi înfrumuseţat de dragoste. A luat poza, s-a aşezat pe sofaua complice a iubirilor lor nebune şi a izbucnit într-un hohot de plâns bun, sănătos, necesar, adunat din spaime, disperări, îndoieli, remuşcări, un hohot de plâns, pe care şi-l dorise de mult, dar care n-a vrut să ţâşnească decât acum când, ca orice femeie îndrăgostită, plângea după iubirea ei pierdută... Plâns de femeie deznădăjduită... Într-un târziu s-a liniştit. „Fie ce-o fi şi-a zis, nu sunt nici prima, nici ultima femeie părăsită, uneori li se întâmplă chiar şi lor, bărbaţilor. Ce consolare stupidă!”, a mai adăugat şi, pentru că se întunecase, s-a ridicat să aprindă lumina...

Cel mai greu pentru ea era că va trebui să petreacă cele două zile rămase până la internarea în Spital acasă, doar cu Mihai, în discuţii pe care nu şi le dorea. Era sigură că în urma întâlnirii lor de azi el nu-şi va face alt program. Trebuia să-i demonstreze că n-a greşit cu nimic, că e întruchiparea perfectă a fidelităţii. Dar dac-ar pleca ea până duminică seară la Nora, la Buftea?! Nora era o actriţă celebră, care de dragul profesiunii îşi făcuse o casă împreună cu soţul ei, la Buftea, să fie mai aproape de studiourile de filmare. Ţineau mult una la alta, dar se vedeau rar, din motive lesne de-nţeles. Nora a primit cu mare bucurie autoinvitaţia ei, iar Ana l-a sunat pe nea Nicu şi au stabilit plecarea a doua zi, la ora 11. Tocmai se pregătea să încheie conversaţia cu taximetristul, când a intrat Mihai.

— Cu cine vorbeai? a întrebat-o el pe tonul proprietarului de cadâne.

— Cu un iubit grăsuţ, dar nou-nouţ. Mâine plec cu el, a rostit ea veselă, ca şi când între ei doi nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Lasă prostiile, vreau să discutăm serios ce se petrece cu noi.

— Cu noi? Ce se petrece cu noi, iubitule?

— Tu crezi că eu am o relație serioasă cu fata aia. Nimic adevărat. Nu înseamnă nimic pentru mine. E doar un surogat, un înlocuitor de sex pentru lunile astea când nu m-am putut atinge de tine. Boala ta m-a ținut departe, m-a speriat, m-a aruncat într-o aventură, care s-a-ncheiat chiar azi.

— La şedință...

— Nu fi cinică, ce voiai să-ți spun acolo, în stradă?

— Şi ea ştie ce gândeşti despre ea? Fata asta ştie că e pe post de zaharină?

— Nu i-am ascuns disperările mele legate de tine, m-a înțeles şi m-a ajutat să trec mai uşor peste toată suferința provocată de nenorocirea care mi s-a întâmplat.

— M-am prins! Eu sunt de vină, eu am acceptat tumora, eu n-am ştiut să mă feresc de ea, eu m-am supus tratamentului, eu am fost copleşită de slăbiciune şi durere, eu mă duc peste două zile la Spital, eu am provocat special nenorocirea, pentru că ştiam că tu nu suporți suferința, chinul şi durerea unei femei care te adoră. Eu te-am trimis la alta, eu n-am înțeles că eşti un priapic mental, eu n-am crezut niciodată că eşti doar un bărbat... Un bărbat nu ca toți bărbații, ci unul obişnuit. Un biet bărbat, Mihai...

— Care te-a iubit şi o să te iubească întotdeauna, indiferent de ce ai de gând să faci de-acum încolo.

— Vorbe, iubitule, vorbe! Nu mai am nevoie de ele, m-am săturat. Nu mai cred că am fost singura şi marea ta iubire. Aventura ta cu mine a ținut şaptesprezece ani, pentru că eu te-am iubit, eu am crezut că trăirile mele sunt aceleaşi cu ale tale. Totul s-a petrecut

doar în mintea mea, de femeie desuet sentimentală. În realitate, tu m-ai plasat şi pe mine pe lista surogatelor cu care probabil ți-ai umplut viața. Mă doare de-mi vine să-mi smulg carnea de pe mine, dar adevăratul infirm eşti tu. Pentru că habar n-ai cum e să iubeşti. Te-a învins testosteronul, Mihai, eşti sclavul lui, dar asta nu-i o scuză, ci doar o slăbiciune, pe care precis ai s-o plăteşti într-o zi. Din păcate, când va fi mai trist, la bătrânețe.

— Eşti nedreaptă, Ana, şi nu merit rechizitoriul ăsta.

— Dreaptă sau nedreaptă, te anunț că mâine plec cu nea Nicu la Nora. Nu vreau să mergi cu mine. Voi sta până duminică seara, când am să-l rog pe Matei să vină să mă ia. Luni mă duc la Spital, să mă taie Şublerul. Şi, dacă scap întreagă, vom afla ce „se petrece cu noi" când mă întorc acasă. Acum îți spun atât: noapte bună, iubitule!

— Mai vreau să ştiu ceva: cine-i nea Nicu ăsta?

Ana a izbucnit în râs:

— Păi nu ți-am spus? Un iubit grăsuț, dar nou-nouț. Nu te ocupa de el, tu vezi ce faci cu surogatul.

A doua zi de dimineață, nea Nicu se îmbrăcase la patru ace, doar urma s-o cunoască pe actrița lui favorită. Purta o pereche de pantaloni maro, care arătau a fi noi, şi o cămaşă rozalie perfect asortată.

— Nici nu ştiți ce bucuros sunt că vă duc în altă direcție decât spre Institut. Mă săturasem, să fiu sincer, aşa că nici nu vă iau bani, dacă faceți cumva să intru cu dumneavoastră şi să-i sărut mâna vedetei.

— Promit, dar nu pentru că mă duci gratis, ci pentru că eşti un om tare de treabă.

— De ce nu vă duceți cu soțul?

Discreția nu era cea mai mare calitate a lui nea Nicu, mai ales că luase în serios laudele Anei.

— Uite-aşa, că nu vreau, l-am lăsat acasă singur şi gelos pe dumneata.

— Ce glumă bună! Se vede că vă simțiți mai bine.

Drumul era foarte puțin circulat. Probabil că bucureştenii, profitând de timpul frumos, plecaseră în zori care-ncotro, pe unde aveau de petrecut weekendul, aşa că au ajuns repede, în vreo douăzeci de minute în fața celei mai armonioase, după opinia Anei, case din Buftea. Nora trebăluia ca de obicei prin grădină şi, când a strigat-o, a venit să deschidă poarta, urmată de cei doi câini-lup, fioroşi când erau în lanț, dar teribil de prietenoşi când îi lăsa liberi. Îşi pusese o rochie înflorată şi viu colorată, fără umeri, iar pe cap avea o pălărie mare din pai împletit cu migală de o mână de artist din Brazilia, de unde se întorsese de curând. Nea Nicu a rămas fără vorbe şi fără suflare. De-abia a apucat să-i spună „sunteți actrița mea preferată", a mai bâlbâit un „sărut mâna" şi „n-am crezut că sunteți mai frumoasă în realitate decât în film" că, emoționat la culme, a plecat repede, lăsând-o pe Ana în fața porții, cu banii în mână.

— Uite ce-ai făcut cu bietul om, s-a emoționat şi a fugit dacă tu arăți ca o divă şi când piveşti buruieni...

— Dar cu tine ce e? De ce eşti aşa slabă şi palidă, ce s-a întâmplat Ana?

I-a povestit dintr-o suflare tot: boala, întâmplarea cu Mihai, apropiata, probabil, perioadă de şomaj.

— Un dezastru general, cum ar zice unii, a concluzionat Ana.

— Dar tu ce zici?

— Eu nu zic nimic, aştept.

Vila Norei era plasată în fundul unei grădini de aproape o mie de metri pătrați, pe care trebuia să-i parcurgi, metru cu metru, dacă

sunai la poarta de la stradă şi cereai, de exemplu, un pahar cu apă. Nora, dar şi Alioşa, soțul ei, adorau florile, aşa că plantaseră soiuri nenumărate în acest spațiu imens. Aveai impresia că te afli într-o adevărată grădină botanică, atât de multe şi felurite erau florile şi culorile lor: roşii, portocalii, violet, albastru-deschis, albastru-închis, galbene ca soarele în miezul zilei, albe şi roz, şi încă altele care-ți creau o stare de bucurie, denumită generic de cei mai mulți prieteni „raiul de la Buftea”. Acolo, printre minunile plantate de mâna actriței, s-a petrecut confesiunea Anei, până în momentul în care Alioşa le-a strigat să intre-n casă, la cafeaua care le aştepta fierbinte. Salonul răcoros le-a adăpostit poveştile multe ore, până când vecinii lor, o familie mai tânără, i-au invitat pe toți la o masă cu peşte, bucătărit după cele mai sofisticate rețete internaționale. Seara târziu când s-au întors şi s-au pregătit de culcare, Nora a venit în camera Anei, a luat-o în brațe şi a întrebat-o încet:

— Ți-e frică?

— Foarte, dar la asta mă voi gândi poimâine. Mai am şi ziua de mâine în care pot să uit ce-i cu mine, nu-i aşa?

— Sunt foarte fericită că eşti aici. Mâine te duc la plimbare pe marginea lacului, până la bisericuță, n-ai văzut ceva mai frumos, în afară de florile mele. Să te rogi cu credință, Ana, sunt sigură că te aude!...

S-a rugat cu credință, a doua zi dimineață, în biserica de pe malul lacului. S-a rugat să-i dea Dumnezeu putere să treacă peste toate şi să nu sufere prea tare. Asta mai ales: să nu sufere prea tare. Biserica era mică, răcoroasă şi destul de întunecoasă. Lumina de afară intra difuz, prin vitraliile vechi, ale căror culori erau de mult mătuite. La un moment dat, a simțit pe obraji o mângâiere caldă şi nespus de blândă: o rază de soare îngustă, ca o lamă de laser, îşi făcuse loc printr-o fereastră şi se oprise doar pe chipul ei concentrat în

rugăciune... Dacă era un semn? Dacă i-a răspuns? Poate că El, fiind astăzi mai liber, a auzit-o!...

Matei a venit s-o ia mai repede decât s-ar fi aşteptat. Îi părea rău să plece din grădina Norei, înainte de apusul soarelui, fiindcă mai avea de văzut spectacolul de culoare al florilor şi sub lumina lui cuminte. Numai că băiatul n-a venit cu gând de plecare, ci de vizionare de-a dreptul profesională a vilei construite de inginerul Alioşa. Tânărul viitor arhitect a admirat în amănunțime fiecare dintre pereții în întregime din lemn, fiecare cornişă, a intrat condus de „autor” în fiecare cameră – şi erau destule –, a dat chiar şi idei legate de poziționarea unor fotolii în salonul confortabil de la parterul casei şi, într-un final, s-a aşezat într-un şezlong, la umbră, pe terasa principală a vilei şi a emis doct:

— Ei, da, asta da casă de români cu gust, inteligenți şi iubitori de natură! Mulțumesc, Ana, că m-ai chemat aici, a fost ca o lecție de la facultate, ținută parcă de un arhitect, nu de un inginer.

— Bravo, tinere, şi tu crezi că fără arhitecți, noi, inginerii, nu suntem buni de nimic?!

— De azi înainte nu mai cred, am abandonat conflictul ăsta vechi de când lumea. E o prostie, aveți dreptate. Mă mai primiți pe-aici?

— Oricând vrei, vă aşteptăm cu tot dragul. Ana ştie lecția, iar drumul văd că tu l-ai nimerit din prima.

Aproape se-ntunecase când au ieşit din Buftea. Matei era vesel şi încântat de tot ce văzuse şi auzise în acea după-amiază. Ana îl căutase la telefon pe Şubler, să afle la ce oră trebuie să fie la Spital, dar nu-i răspunsese. În plus, o stăpânea tot mai tare tulburarea că trebuia să se întoarcă acasă şi că va urma încă o seară de discuții stupide cu Mihai:

— Ce-ai zice tu, Matei, dacă în toamnă, după întoarcerea noastră de la Barcelona, m-aş despărți de Mihai?

— Aş zice vai de capul lui! O să îmbătrânească singur, pustiu şi tot cu ochii după fufe.

— Dar de unde ştii că despre o fufă e vorba?

— Ştiu. Nu tu îl părăseşti pe el, el te-a lăsat. Aşa a făcut şi cu mama, mai ții minte, nu? Cu tine a avut noroc, nu-i sigur c-o să aibă şi a treia oară.

— Ce crud eşti, Matei, şi ce rău îmi pare că nu pot să te contrazic!

— Te duc mâine-dimineață la Spital. La ce oră să fiu în fața blocului?

— Nu vreau să meargă cu mine nimeni din „familie". În drum spre serviciu, mă va lăsa Carmenuța la uşa clinicii. Şi nici nu vreau să vii la Spital. O să stau acolo doar trei sau patru zile, o nimica toată. Ne vedem acasă, la sfârşitul săptămânii viitoare. Te sărut, băiatul meu deştept şi frumos, să-mi ții pumnii.

— Noroc, Ana, şi să ştii că te iubesc mult.

A îmbrățişat-o în fața blocului, a strâns-o foarte tare, ca şi cum ar fi vrut s-o facă să-nțeleagă mai bine cât de mult contează ea pentru el, s-a urcat în maşină şi a plecat cu o viteză mai mare decât ar fi trebuit.

În casă, pe masa din bucătărie – bucătărie, impropriu spus, pentru că arăta ca una de sufragerie, ca întreaga încăpere de altfel – o aştepta un bilet scris de Mihai şi alături, proptit de o ceaşcă de cafea nespălată, un plic. L-a citit pe nerăsuflate, cu spaima să nu o surprindă chiar el, dacă ar apărea în momentul acela: „Iubita mea, ştiu că n-ai chef de mine, de aceea eu voi dispărea până te întorci de la operație. Sunt din nou la Piteşti, unde am multă treabă. Poți să mă suni oricând să-mi spui dacă ai nevoie de ceva. Pentru orice eventualitate, am vorbit cu Carmenuța, care va fi lângă tine. În plic sunt o mie de euro. M-am interesat şi am aflat că asta-i «taxa

completă» pentru doctori. Îți doresc baftă şi să ştii că mă gândesc mult la noi. Te sărut.”

A respirat uşurată. Acum era sigură că nu-l va vedea în seara asta. A luat plicul cu bani şi l-a băgat într-un sertar al bibliotecii din birou. Ştia că ei nu-i va cere nimeni bani şi, oricum, mărunțiş avea şi ea. Se pregătea să-şi strângă bagajul pentru spital, când a sunat telefonul: era Ela, soția doctorului Mateescu:

— A spus Radu să fii mâine dimineață la 8 şi un sfert, la clinica profesorului Moroianu şi s-o cauți pe asistenta Maria Petrescu. Ea se va ocupa de tine. Să-ți dea Dumnezeu bine!

— Dar tu ce faci, ai devenit secretara doctorului?

— Nici vorbă, el a fost chemat într-o urgență, la ora asta e în operație şi habar n-are când se termină.

— Mulțumesc din suflet. Sper să ne vedem cu bine.

— Aşa va fi. N-ai nicio şansă să ieşi altfel din mâinile lui, că doar n-o să te iei după idioata aia care-l face de cacao pe Internet.

Ana a izbucnit în râs: „Eşti teribilă, Ela.” Şi apoi i-a povestit cum s-a întâlnit cu raza de soare în bisericuța întunecoasă de pe malul lacului de la Buftea.

— Vezi, precis a fost un semn bun. Am să-i povestesc şi omului de ştiință când ajunge acasă. O să-i placă, garantez!

Se făcuse aproape 10 seara, când a terminat de vorbit cu Ela. Stabilise cu Carmenuța, de acum câteva zile, să vină şi să rămână cu ea în noaptea care urma. A anunțat-o că a ajuns acasă şi, până să sosească ea de la scara alăturată a aceluiaşi bloc, s-a apucat să-şi adune bagajul. A ales sacul de sport cu zeci de fermoare, pe care îl primise cu doi ani în urmă când fusese într-o vacanță în America la Ioana, prietena ei din copilărie, ființa aceea atât de dragă ei, căreia îi simțise lipsa mai mult ca oricând, în toată perioada scursă de la stabilirea diagnosticului acesta, atât de dur şi de nepotrivit cu ea. Sacul arăta elegant, aşa cum se prezenta, în două culori tari: verde cu

violet. I-l dăduse pentru că în bagajul cu care se întorsese nu mai încăpea mulțimea de cadouri cu care o înzestrase. Asta era Ioana, la ea ar fi trebuit să meargă cu valiza goală, s-o umple ea, după gustul ei. A ales special sacul de la ea, să-i poarte noroc. A încercat pe rând fiecare fermoar, unul nu mergea bine, aşa că l-a uns cu puțină cremă de corp Satinique, a periat sacul, să n-aibă vreun fir de praf, şi a început să pună în el, încet şi cu mare atenție, o pereche de sandale pe post de papuci de casă, halatul roşu, cămaşa de noapte, două prosoape, săpun, deodorant, cremă de față, demachiantul cu miros de vanilie, unul dintre parfumurile ei nenumărate, portfardul plin de rujuri, rimeluri şi pudră, câteva fiole de analgezice, în caz că o să aibă nevoie la spital şi, în cele din urmă, două cărți: „Eu şi Dali”, material documentar pentru excursia la Barcelona, şi „Clopotul de sticlă”. Când a apărut, Carmenuța i-a controlat bagajul şi a pufnit în râs:

— Tu unde pleci? De ce ai nevoie de toate fardurile şi cărțile astea? Crezi că la Spital vede cineva cum arăți? Şi când crezi că ai să citeşti două volume?

— Sper să n-am timp să citesc nici măcar unul, dar lasă-mi-le acolo, să am senzația că o să fie mai uşor.

— Bine, drăguță, cum vrei tu.

Foarte practică şi exactă Carmenuța asta! Şi mai avea, pe lângă multe altele, o calitate pentru care Ana o invidia: nu o speriau deloc doctorii. Avea o încredere oarbă în ei şi nicio frică de durere. În ultima vreme petrecuse puțin timp lângă Ana, pentru că devenise bunică. O foarte tânără şi frumoasă bunică. S-au aşezat la şuetă despre băiețelul care de-abia împlinise trei luni şi care semăna leit cu ea: ochios, botos, blond şi, culmea, cârlionțat. La 12 din noapte, după ce au pus ceasul să sune la ora 7 dimineața, s-au culcat: Carmenuța pe canapeaua din birou, unde dormise Mihai atâta vreme, şi Ana singură, după cum se obişnuise deja, în dormitorul conjugal. Noroc

că se repartizaseră astfel, pentru că somnul nu s-a lipit de ea nicio clipă. Somniferul, care-şi făcuse datoria atâta amar de vreme, s-a lăsat bătut de insomnia pe care Ana a petrecut-o plimbându-se pe întuneric prin casă, oră după oră. Se gândea la tot şi la nimic, încerca să-şi imagineze cum va arăta pântecele ei după operație, cum se va târî pe culoarul clinicii după ce va ieşi din reanimare, cum le va spune părinților de ce le-a ascuns atât timp adevărul despre ea... Care va fi, peste trei săptămâni, rezultatul final, aşa cum va fi înscris în buletinul anatomo-patologic... Cumplită noapte, duşmănoasă de-a dreptul, recunoştea singură, doar că nu putea s-o îmblânzească în niciun fel. A adormit când începuse să se lumineze, aşa că atunci când a sunat ceasul era buimacă de-a binelea. Mai bine, şi-a spus, nu va fi prea prezentă la tot ce avea să urmeze! Sub privirile atente ale Carmenuței, care dormise tun şi era perfect odihnită, şi-a alcătuit o ținută care să nu-i producă o depresie şi mai mare: şi-a pus o fustă lungă şi largă de culoarea frunzelor de octombrie şi o bluză verde, uşoară, cu mâneci lungi. Pentru că slăbise câteva kilograme, brațele ei erau cam schiloade, cu pielea uşor căzută, ca la femeile bătrâne. S-a fardat cu grijă, s-a parfumat, şi-a făcut o cruce mare în fața icoanei ei de Necula, pe care o prețuia nespus şi... au coborât la maşină.

Era o dimineață limpede şi însorită, cum puține sunt în verile bucureştene, una dintre diminețile acelea în care-ți vine să pleci în vacanță la mare. Cerul era perfect albastru, fără niciun nor.

— Ştii care-i culoarea norocului? a întrebat-o pe Carmenuța, care conducea relaxat, pe bulevardele încă neaglomerate ale oraşului.

— Mi-ar plăcea să fie galben, ca soarele.

— Cică e albastru ca cerul curat, dimineața devreme.

— Păi atunci, drăguța mea, o să ai noroc cu carul, ia uită-te ce de albastru ți s-a pregătit.

— Dă, Doamne, să fie cum zici!

Au ajuns repede la Spital, dar n-au găsit niciun loc de parcare, aşa că Ana a coborât din maşină alungată de un gardian, care striga bezmetic: „Faceți loc, faceți loc, nu staționați, loc pentru Salvare!" N-a apucat să-şi ia la revedere de la Carmenuța, nici să-i mulțumească pentru c-a adus-o până aici, fiindcă maşina Salvării claxona, pe bună dreptate, isteric. Din ea, pe targă, a fost scoasă în mare grabă o femeie însărcinată. Atât de repede s-au mişcat, încât Ana le-a pierdut urma. A intrat pe aceeaşi uşă, neştiind însă că nu e intrarea pentru cei care trebuiau să se interneze. Spitalul era uriaş, unul dintre cele mai complexe şi complete centre medicale din Bucureşti. Mai fusese aici, să viziteze prieteni sau rude, ba chiar să şi filmeze cu o echipă tânără de doctori. Numai că acum a constatat că s-a rătăcit şi, cum era amețită de oboseala nesomnului, a început să caute o soluție de salvare. Cea mai la îndemână era să întrebe pe cineva cum se ajunge la clinica profesorului Moroianu. Era agitație mare în acest hol uriaş cu patru lifturi care nu prea ajungeau la parter: pacienți, vizitatori matinali, cărucioare cu bolnavi, asistente, infirmieri, doctori. A întrebat-o la întâmplare pe o fată drăguță în halat maro despre locul pe care-l căuta. „Etajul 4, aripa A, dar vă sfătuiesc să o luați pe scări, vedeți şi dumneavoastră ce-i la lifturi." Aşa a şi făcut, nu era mare lucru să urce pe scări patru etaje. Când a ajuns nici măcar nu respira greu. Din holul în care a intrat, şi el plin de lume, porneau patru culoare. A luat-o pe cel pe care stătea scris un A mare şi vizibil de la depărtare. I se instalase pe nesimțite un ghem de spaime în stomac. Îl simțea atât de puternic, încât a pus mâna în dreptul lui, să-i oprească zvârcolirile. Nimic. Era acolo, neclintit şi din ce în ce mai activ. Pe stânga culoarului, destul de lat să treacă lejer două-trei persoane, erau saloanele mari şi două rezerve mai mici, cu plată. Doctorul Mateescu îi spusese că, pentru trei sau patru zile, ea n-ar avea nevoie de ele. „Vei sta foarte puțin timp, aşa că nu merită să plăteşti şi pe urmă mi-e greu să cred că un ziarist nu vrea să vadă ce se-ntâmplă în spitale şi mai ales cum se dă şi se ia şpaga... Din

rezerva cu plată n-ai cum să afli mai nimic.” Pe dreapta, la mijlocul culoarului, într-o cameră cu geamuri de sticlă şi fără uşi erau adunați doctori foarte tineri, rezidenți, desigur, şi asistentele, îmbrăcate fiecare în uniforme diferit colorate. Aşteptau raportul de gardă. Ana s-a oprit acolo şi a rostit timidă :

— O caut pe dna Maria Petrescu, din partea doctorului Mateescu vin...

— Eu sunt, a răspuns un glas autoritar, de mezzosoprană fumătoare, care scria ceva într-un catastif, aşezată cu spatele spre Ana. Aşteptați, vă rog, ce vă grăbiți aşa, nu vedeți că am treabă? a continuat fără s-o privească.

Ana a înghețat pe loc, iar ghemul din capul pieptului s-a zvârcolit şi mai tare. A aşteptat câteva minute nemişcată. În sfârşit, doamna Petrescu s-a ridicat şi a venit spre ea:

— Ce doriți? a întrebat-o de parcă intrase într-un magazin de pantofi şi ceruse o pereche.

— Doctorul Mateescu m-a trimis la dumneavoastră pentru internare. La prânz, când soseşte dânsul de la Institut, mă operează...

— Şi ce crede el, că eu am locuri libere în buzunar? Veniți în salon să vă alegeți patul! a rostit ea pe un ton vădit batjocoritor la adresa Anei. Au intrat pe uşa deschisă a unuia dintre saloane în care era atâta lume, încât Ana s-a pierdut cu totul. Erau şase sau şapte paturi ocupate toate de femei mai tinere sau mai bătrâne şi pe fiecare dintre ele mai stătea şi un aparținător, aşa li se spune în spitale rudelor celor bolnavi. Pe noptierele şi în spațiile dintre paturi zăceau sacoşe cu mâncare, termosuri cu ceai sau suc de fructe, buchete de flori, pachete şi pachețele care încărcau spațiul şi aşa suprapopulat. În dreapta salonului se făcea o arcadă, prin care intrai în aşa-zisa rezervă, cu baia separată, în care se aflau doar trei paturi de metal, vopsite în alb, cu saltele de plastic maro închis.

— Pleacă cineva astăzi? a tunat vocea dnei Maria Petrescu.

— Nu ştim, aşteptăm vizita profesorului, s-a auzit un glas firav, din ultimul pat de la fereastră.

— Ați auzit? Habar n-am ce să fac cu dumneavoastră până după vizită. Vedeți cum vă descurcați, dar e deja 9 fără un sfert şi, dacă a zis Radu că vă operează azi, trebuie să vă fac analizele. Vă aştept în cabinet să vă iau sânge.

S-a întors cu spatele şi a lăsat-o cu sacul de sport într-o mână, cu poşeta-n alta, încurcată şi jenată de situația neplăcută în care se afla.

— Liniştiți-vă, doamnă, lăsați-vă lucrurile la noi şi mergeți la analize. Şi pe soția mea o operează profesorul şi doctorul Mateescu, chiar azi, dar noi suntem aici de vineri, aşa că avem analizele făcute.

— Şi dvs. sunteți internat cu doamna? şi-a revenit puțin Ana, amuzată de exprimarea tipului.

— Nici vorbă, doar că mi-am luat liber de la serviciu şi vin tot timpul aici, să stau cu ea.

„Măi să fie, ce bărbat grozav!”, şi-a zis Ana tot amuzată şi apoi, cu glas tare:

— Mulțumesc de ajutor, mă duc să mă începe.

— Dar vă cunosc de undeva, cred că ne-am mai întâlnit, nu?

— Precis, i-a răspuns Ana.

Îndreptându-se spre cabinet, se întreba dacă femeia asta, asistenta Petrescu, pentru un loc în spital a fost atât de acră şi dură cu ea, deşi ştia că e pacienta doctorului Mateescu, cum va fi acum când va trebui să-i bage acul în venă... Te pomeneşti că Mihai avea dreptate şi că trebuia să pregătească şi ea nişte plicuri cu bani! Avea şi plicuri, avea şi bani, doar că nu erau repartizați pe căprării, pentru că nu s-a gândit c-ar trebui să acționeze din prima clipă. Când a ajuns în cabinet mai erau doar două persoane. Ceilalți intraseră în saloane pentru vizită.

— Dacă n-o să am loc, n-are sens să-mi mai faceți analizele, a sugerat timid Ana.

— Ce vorbeşti duduie, a tunat din nou glasul, sunt valabile mai multe zile, asta ştie oricine. Ia pune brațul aici!

I-a proptit brațul stâng pe spătarul unui scaun, i-a prins garoul şi până să zică „au” a şi scos acul din vena ei ofertantă pentru înțepături.

— N-am simțit nimic. E prima oară în viața mea când nu simt un ac, cum ați făcut?

— Artă mare, doamna Cerna, sau credeați că nu v-am recunoscut? Să ştiți că aşa fac eu cu toți nou-veniții. Ştiu că sunt morți de frica operației şi aşa, tunând şi fulgerând, le distrag atenția. Actorie multă, să nu ziceți că n-a mers.

— A mers perfect, felicitări, dar ce se-ntâmplă dacă nu se eliberează un pat, plec acasă şi vin mâine?

— Nicio problemă! Am glumit. Se eliberează două paturi în rezervă, dar n-am voie să scriu fişele de plecare până nu le confirmă profesorul. E devreme, aşa că mai ieşiți în balcon să admirați peisajul, mai plimbați-vă pe culoare, mai vorbiți cu bolnavele şi se rezolvă problema. Hai, curaj! După ce intră profesorul în sala de operații, vin să mai stăm de vorbă.

Speranța că ar putea pleca acasă, odată spulberată, a fost înlocuită din nou de acel ghem dureros, partenerul ei de viață, în ultimul timp. Nu mâncase din ziua trecută, de când plecase de la Nora, şi foamea îi dubla senzația de durere... În salonul principal era şi mai multă lume. Veniseră şi alți vizitatori sau aparținători. Mai apăruseră şi două „doamne” care vindeau aşternuturi de pat, cămăşi de noapte şi pijamale de damă, dar şi de domni. Nu-şi închipuise vreodată că într-un spital din România se poate face negoț ca la tarabele din piață. Era uimită, nu revoltată. Recunoştea că pentru pacientele cu burțile tăiate un pic de cochetărie nu strică. Una dintre

negustorese, de loc brunetă, se aşezase pe un pat din rezervă şi, după ce şi-a etalat marfa turcească din plicurile de plastic, a zis tare:

— Hai să vă dau o carte, doamnele mele, că întotdeauna zic de bine!

Ana s-a apropiat, a zis „bună ziua" locatarelor din rezervă şi s-a prefăcut că se uită la pijamale. De fapt, chiar s-a uitat şi a ales una nostimă de tot, albastră cu margarete galbene.

— Chiar mi-aş cumpăra-o pe asta, cât costă?

— 15 lei, a venit răspunsul.

În afară de negustoreasă, în rezervă mai era o tânără cu părul numai bucle, îmbrăcată într-un halat de dantelă de culoarea piersicii, pe sub care se zărea o pereche de pantaloni scurți şi un top de aceeaşi culoare.

Râdea şi glumea cu femeia care-i deschisese cărțile şi care-i spunea ceva de bine despre bărbatul ei. La rând, aştepta o alta, tot tânără, dar urâțică rău, gata îmbrăcată de plecare. Ştia că va ieşi din spital astăzi şi-şi aştepta soțul. Mai era o doamnă mai în vârstă, de patul căreia ceruse Ana voie să se sprijine. Stătea cuminte sub pătură şi îi povestea Anei în timp ce ghicitoarea turuia de mama focului pentru urâțica respectivă, că avusese o operație foarte grea, dar că acum, după opinia ei, ar trebui să plece şi ea acasă la Buzău. Avusese dreptate Maria Petrescu. Ştia de dimineață că va fi loc şi pentru Ana şi făcuse tot circul, pentru că aşa-i era felul: o persoană plină de viață, care trăia de treizeci de ani printre suferinzi şi pentru care umorul era forma supremă de salvare.

— Auzi, duduie, matale te internezi aici? a întrebat-o negustoreasa-ghicitoare, după ce a terminat de analizat viitorul luminos al urâțicii.

— Nu, nici vorbă, s-a trezit Ana mințind. Am venit pentru o simplă consultație la profesorul Moroianu.

— Păi, atunci să-ți spun eu ce-i cu dumneata şi, fără să aştepte acceptul Anei, a deschis cărțile cu o mişcare exersată îndelung şi ele au luat forma de coadă de păun.

–Aaa! N-ai nimic. Eşti sănătoasă tun!... Şi a întors o carte... Mata ai probleme cu dragostea, dar ascultă de la mine, Aurica mă cheamă, se rezolvă. Şi, la drum de seară, ai să fii ca-n Paradis.

— Cum adică, am să mor şi-am să ajung în Paradis? Nu cred, am ceva păcate la viața mea...

— Vai de mine, mata nu ştii deloc limbajul nostru de specialitate. Ai să fii atât de fericită, încât ai să te simți ca-n Rai. Aşa e vorba: unde zice lumea că-i cel mai bine? În Paradis, nu? Ce noroc pe matale că te iubeşte bărbatul ăsta de ghindă, şi nici nu ştii cât de mult. Ai să vezi diseară.

— Aşa să fie, cum zici, uite banii pentru pijama şi să ştii că-mi place.

Se făcuse deja 10.30. Ana era în continuare a nimănui. N-avea unde sta, nu apărea niciun doctor sau profesor care s-o bage-n seamă, iar asta îi stârnea o senzație ciudată: i se părea că nu e vorba despre ea, că e doar spectatorul unei întâmplări neobişnuite, în care joacă şi ea un rol, pe care regizorul, doctorul Mateescu, nu-l definise încă. Ana se desprinsese de ea şi, după sentința dată de Aurica, avea impresia că s-a dedublat, că nu trăieşte în realitatea unui spațiu încărcat de tristețe, ci într-unul al fantasmelor...

— Începe vizita! s-a auzit glasul puternic şi categoric al Mariei.

În rezervă şi în salonul principal s-a pornit o agitație exprimată sonor în gemete şi oftaturi, scoase de femeile operate, care se coborau cu greu din paturile înalte. Cine avea norocul să aibă un aparținător alături se mişca mai uşor fiind ajutată de soț sau prieteni, cine n-avea pe nimeni, cum urma să fie şi Ana, se chinuia singură şi se-ndrepta spre cabinetul de consultații, susținându-şi cu o mână pântecele-rană şi cu cealaltă tubul de la drenă. Se auzea un fâşâit

permanent produs de papucii de casă, târşâiţi din salon spre culoar. Ana a ieşit şi s-a oprit în dreptul uşii de la balconul cu care se termina aripa A a clinicii de ginecologie. S-a oprit să privească ipostaza feminităţii deteriorate, pe care ştia că o va îmbrăţişa în curând... Pe culoar, înainta profesorul Moroianu, urmat de asistenţi universitari, de doctori şi de rezidenţi. Era un bărbat înalt, solid, cu părul alb şi înfăţişare de bunic frumos şi blând. Ana a fost impresionată de suita care-l însoţea, pentru că aşa citise ea prin cărţi că trebuie să fie înconjurată şi definitiv aprobată o somitate universitară.

Femeile au intrat pe rând în cabinet şi au ieşit tot pe rând, unele fericite, altele nu. Unele plecau acasă, altele rămâneau cine ştie până când, în vânzoleala saloanelor în care durerea şi suferinţa căpătau forme ilare, precum lumea pestriţă venită din afară să vândă câte ceva, să câştige un ban şi să schimbe starea de spirit, severă şi sobră, cum se cuvenea într-un spital.

La sfârşitul vizitei, când a ieşit din cabinet, Maria Petrescu a chemat-o pe Ana şi i-a prezentat-o profesorului.

— Vă operăm pe la ora 4, după ce ajunge doctorul Mateescu la noi. E la Institut până la ora 2. Până atunci o să vă pregătească fetele şi o să vă instaleze în rezervă. Ne vedem mâine-dimineaţă când veţi ieşi din reanimare. Succes, duduie!

De ce ar trebui să aibă doar ea succes, nu şi ei, doctorii, n-a înţeles. Probabil că era o formă tipică de încurajare a pacienţilor cu diagnostice severe. Fetele erau infirmierele, două la număr, care i-au pregătit patul din rezervă, rămas liber după plecarea tinerei cu halatul transparent, din dantelă de culoarea piersicii. Lenjeria era curată, dar veche, cu cearşafuri odată albe, acum îngălbenite de atâta spălat, care înfăţau o pătură de lână gri închis şi o pernă din burete de plastic, care precis va fi incomodă. Totul era aşezat pe salteaua din muşama pe care o zărise de cum intrase prima oară în salon, pe

care cearşaful cu siguranță va aluneca, sub trupul ei chinuit de bisturiul Şublerului.

Negustorii care veneau erau mereu alții, dar cam cu acelaşi tip de produse. Ghicitoarea plecase în lipsa Anei, deci n-apucase să-i plătească prestația. O altă asistentă, care semăna leit cu Catherine Deneuve în tinerețe şi pe care o chema Speranța, a condus-o la parterul clinicii pentru un EKG. Acolo, doctorița, care se comporta de parcă ar fi nimerit din întâmplare în cabinetul de cardiologie, pentru că era incomodată vizibil de ceea ce avea de făcut, după ce i-a dezlipit de pe piept toate firele şi ventuzele, a lăudat-o:

— Aveți o inimă foarte bună, ce căutați la spital?

— Nişte analize de rutină...

După ce i-a luat tensiunea, a completat:

— Şi cu tensiunea stați excelent, vă felicit. Cred că ați mai fost pe la noi, parcă v-am mai văzut undeva...

Când a luat fişa medicală să i-o completeze şi a citit diagnosticul, chipul ei a devenit trist, dar în sfârşit preocupat:

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră, dar în ziua de azi, boala asta nu câştigă întotdeauna. Cine vă operează?

După ce i-a raportat cine, ce, unde şi cum, doctorița s-a arătat entuziasmată şi a promis că, din punctul ei de vedere, inima Anei va colabora perfect cu medicul anestezist:

— Am să trec să vă văd în zilele următoare, dar sunt sigură că va fi bine.

A urcat înapoi la etajul 4, condusă de Speranța, ale cărei prezență şi nume au liniştit-o pentru scurt timp, a intrat în rezervă, şi-a scos din sac halatul roşu şi cămaşa de noapte albă, s-a dus în baie să se schimbe şi, când a ieşit, doamna în vârstă, singura care nu părăsise încă patul, a pufnit în râs văzând-o:

— Da' unde vă duceți în halul ăsta de cochetă?

— Pe-aici, pe culoare, poate ies în balcon să fumez pe ascuns o țigară... E doar ora 12, până la 4 mai am destul timp să-mi consum frica.

— Îmi pare rău că nu vă pot schimba gândurile... Să ştiți că doare tare rău după. Când trece anestezia începe chinul. Toate femeile de aici suferă, o să le auziți noaptea gemând şi plângând... Ăştia n-au în spital nici măcar algocalmine... V-ați adus de-acasă?

— Mi-am adus. Dumneavoastră nu plecați astăzi?

— Sigur că plec, dar aştept să vină copiii să mă ajute să mă îmbrac, că singură nu sunt bună de nimic.

Ana s-a speriat şi mai tare. Ghemul din stomac s-a făcut şi mai puternic. A ieşi pe culoar tocmai când soseau cărucioarele cu masa de prânz. Se răspândise peste tot un miros îmbietor de musaca bine făcută şi farfuriile pline treceau prin fața ei, fără ca ea să aibă dreptul de a cere una. Suferea de foame, suferea de frică, iar foamea cu frica amestecate i-au dat o stare de greață, dublată, total nepotrivit, de o poftă nebună de musaca de cartofi... Ca să scape de ispită, s-a dus pe balcon şi şi-a aprins o țigară, pe care o palma, aşa cum o învățaseră golanii ei de colegi din liceu...

Repede a apărut, aşa cum îi promisese, Maria Petrescu, care şi-a aprins şi ea țigara în timp ce-i explica că rezultatele de la analizele de sânge sunt foarte bune. S-a uitat de-abia acum atentă la Maria şi a observat ce ochi albaştri şi frumoşi avea, ce mâini delicate, cu degete lungi şi subțiri, care învârteau țigara, cu un gest pe care nu-l mai văzuse la nimeni: se juca, trecând-o printre degete ca un scamator. Fără s-o întrebe nimic, Maria a început o confesiune, menită să schimbe atenția Anei de la propria ei nefericire:

— Acum zece ani, stăteam ca tine aici pe balcon, aşteptând să fiu dusă în sala de operații. Aveam acelaşi diagnostic, m-a operat acelaşi Radu Mateescu şi, deşi cadru medical, treceam prin aceeaşi

disperare ca şi tine. Şi acum, priveşte-mă! Ți-ai închipui că spun adevărul, dacă nu l-ai şti?

— Ai un psihic extraordinar, de aceea nu comunici decât o stare de normalitate şi de bine, de aceea îți permiți să glumeşti cu pacienții şi la prima vedere să-i bagi în sperieți. Te lupți cu bolile altora şi probabil că tot aşa te-ai luptat şi cu a ta, ca şi când ar fi fost ceva firesc.

— Şi pe tine ce te împiedică să faci la fel? Ai copii?

— Nu.

— Asta-i singura problemă. N-ai să mai poți avea copii. Al meu avea cinci ani când m-am procopsit cu scârba asta de boală. Şi doar nu era să câştige ea! Trebuia să fiu lângă copilul meu şi uite că sunt. De zece ani!

— Eu n-am vorbit atât de aspru despre „ea" niciodată. Am încercat să ne împrietenim, am rugat-o să nu-mi fie prea devotată şi să mă părăsească din proprie inițiativă sau, mă rog, ajutată de chirurgi. Tare sunt curioasă dacă terapia mea a mers.

— Precis a mers. Mai vorbim noi peste trei săptămâni! Acum cred c-ar trebui să intri în salon, pentru că va veni anestezista să discute cu tine. Aşa se face înainte de operație.

— Vreau să te rog să mă ajuți cu un sfat: cum şi cui trebuie să dau bani? Ştiu că asta-i procedura, dar nu ştiu cum să fac.

— Nu te contrazic, dar nici nu te pot învăța. De la tine nu va lua nimeni niciun leu. Cine-ar avea încredere într-un ziarist, pe deasupra pacientul Şublerului, internat la clinica profesorului Moroianu! Ia-ți gândul, domnişoară!... Mă duc să vorbesc cu infirmiera, să-ți aducă o cămaşă de spital. Toaleta asta îți va folosi doar în ziua plecării, ha, ha, ha! Crezi că pacienta în locul căreia te-ai aşezat, în rezervă, a purtat dantelele alea la operație?

A plecat râzând, iar Ana, uşor jenată de situația penibilă în care o pusese halatul ei roşu, cu floarea albă din dreptul inimii, a intrat în

salon unde ar fi vrut să stea de vorbă cu celelalte paciente despre ce urma să i se-ntâmple. N-a apucat, pentru că în spatele ei venea o doctoriță tânără, cu stetoscopul atârnat de gât şi cu un aparat pentru verificarea tensiunii într-o mână. În cealaltă ținea fişele bolnavelor care erau programate pentru operație.

— Bună ziua, sunt doctorița Adriana Popa şi am venit să stau de vorbă cu doamnele Cerna, Ionescu şi Trandafir. Eu am să vă administrez astăzi după-amiază anestezia generală. Doamna Cerna, vreți să începem?

S-au aşezat amândouă pe primul pat din stânga salonului, care era încă neocupat. Doctorița o întreba ce boli a avut, ce medicamente ia şi multe altele, care urmau să alcătuiască portretul bolnavei Ana Cerna. Era foarte drăguță şi nespus de simpatică. Îşi purta părul blond-roşcat strâns în vârful capului, iar bretonul des de puştoaică burzuluită o făcea să pară foarte tânără. Avea o voce blândă, graseia feminin şi uşor prețios. După ce s-a convins că anestezia nu-i va crea probleme, deoarece Ana e cu adevărat sănătoasă, aşa cum se vedea şi din analizele recent studiate, Adriana Popa i-a propus o anestezie suplimentară, periduralã, care o va scuti de orice suferință postoperatorie.

— Faceți tot ce credeți ca să nu mă doară! Nu accept „cultul durerii”, nu vreau să mă supun lui. Sunt de acord cu orice numai să nu mă chinui prea tare.

— Cum ați spus, „cultul durerii?!” Da, în mod normal, apar dureri mari. Spun asta şi pentru celelalte doamne, care mă aud sper, dar cateterul pe care vi-l montez la gât, pe masa chirurgicală, va permite să vi se administreze calmante din trei în trei ore. O înțepătură în coloană şi scăpați de suferință.

Vorbea atât de convingător, cu glasul ei tandru, dar ferm, încât, deşi nu înțelegea foarte exact ce i se va întâmpla, era sigură că doctorița asta o va ajuta să scape de panică şi poate, în curând, de

durerile din stomacul ei chinuit de frică şi de foame. Celelalte două doamne însă n-au acceptat propunerea doctoriței. Nu auziseră încă de această anestezie:

— Lăsați, doamna doctor, mai bine să ne doară decât să ni se întâmple cine ştie ce...

— Cum doriți, e o procedură nouă într-adevăr, dar e foarte benefică, a răspuns ea şi a început puțin dezamăgită anamneza pentru următoarea pacientă. Ana s-a retras discretă, deşi discreția, a înțeles asta mai târziu, n-are ce căuta într-un spital.

Infirmiera cu care vorbise Maria i-a adus o cămăşoaie uriaşă, urâtă, care fusese odată albastră. Acum ajunsese gri deschis din cauza dezinfectantelor din maşina de spălat, probabil. Ana s-a schimbat fără să comenteze. Arăta ca o sperietoare de ciori dintre acelea pe care le pun țăranii în vie, când încep să se coacă strugurii. Brațele şi picioarele ei subțiri ieşeau dizgrațios din cămaşa care nu mai avea niciun nasture. Dar despre grație era vorba acum?! S-a aşezat în patul de fier vopsit în alb, de lângă geamul rezervei. Ce bine că stătea la aer, s-a gândit. N-avea chef să se mai dea jos din pat până o vor chema la operație. A deschis cartea cu Dali, nu că ar fi putut citi, dar ca să aibă ce face cu mâinile. Şi-a adus aminte că mobilul ei n-a sunat toată dimineața. I se părea ciudat, dar pe urmă şi-a amintit că le spusese tuturor că va suna ea, după ce se vor termina „preliminariile pentru proba cea mare”. Era aproape două, mai avea timp, aşa că s-a pus pe sunat. Le-a anunțat pe Mioara, Lucia, Lumi şi Carmenuța că în jur de 4 după-masă va adormi... temporar şi se va da „motor” la secvența principală. Nu era deloc patetică, le-a povestit cu haz cum era îmbrăcată şi a rugat-o pe Lucia să aducă a doua zi aparatul de fotografiat. Trebuia să rămână o probă amuzantă la dosarul suferinței ei...

Maria, gata de plecare, a venit să-şi ia rămas-bun. Ieşise din tură, dar trebuia s-o anunțe că în curând va sosi doctorul Mateescu s-o

vadă, pe ea şi pe celelalte paciente pe care le va opera tot el. Arăta foarte bine în ținuta ei de stradă şi Ana s-a bucurat teribil că s-au împrietenit aşa repede. Dacă mai venea şi Şublerul, sigur s-ar mai linişti, pentru un timp... Chiar atunci, în rezervă a fost adusă pentru internare o doamnă de vreo şaizeci de ani, însoțită de doi tineri. Au făcut cunoştință şi Ana a aflat că va fi operată abia poimâine de aceeaşi echipă de chirurgi, iar că cei doi sunt copiii ei care vor sta în permanență cu ea. S-a bucurat. Nu mai era singură, nou-veniții erau vorbăreți şi suficient de gălăgioşi ca să fie pe placul Anei. I-a lăsat să aranjeze lucrurile mamei în noptiera de lângă pat şi, ca să nu-i incomodeze, a ieşit pe culoar.

Aici, surpriză mare, bolnavele din celelalte saloane, mai obişnuite cu „casa", se plimbau cu drena agățată de braț, ca şi când ar fi purtat o poşetă. „Ce marcă folosiți de obicei", intră ea în vorbă, „Gucci sau Furla"? Doamnele se amuzară şi preluară gluma Anei: „Ne-am aranjat, dragă, vine doctorul Mateescu, nu-l putem primi oricum." Erau chiar pieptănate şi uşor rujate, pregătite pentru vizită, deşi nu fusese doctorul tuturor celor care-l aşteptau pe culoar. Asistentele şi rezidentele tinere nu erau cu nimic mai prejos. Se făceau că au treabă mai multă ca de obicei, intrând şi ieşind grăbite din saloane, să nu piardă cumva momentul. Asta era, i se dusese buhul Şublerului, cât de mare chirurg şi ce bărbat bine era şi toată lumea voia să se „bage-n seamă" în fața lui. Ana a rămas în uşa salonului ei şi l-a privit venind: uniforma verde de chirurg îl făcea şi mai înalt, şi mai impunător. Mergea preocupat, fără să se uite nici la dreapta nici la stânga, fără să observe tevatura pe care o crea prezența lui. Într-un târziu a văzut-o şi pe Ana, căci îngândurat cum era mai avea puțin şi se izbea de ea:

— Ce faci aici, era să mă împiedic de tine... Şi ce-i cu cămăşoaia asta, arăți ca în filmele horror! şi trase iar un hohot de râs, dar mai puțin sarcastic ca de obicei.

A îmbrățișat-o și a sărutat-o pe amândoi obrajii, ceea ce, s-a gândit Ana, precis i-a ridicat ratingul în rândul bolnavelor.

— Acum e 2.30, în două ore precis sunt al tău. Încep cu doamna Ionescu. Sărut mâna, doamnă, în zece minute va veni cineva să vă aducă la sală. V-am văzut analizele și sunt mulțumit. Vă aștept!

S-a întors și a plecat fără să mai spună nici măcar „la revedere". Nu mai avea timp de politețuri. Devenise, pentru cine știe câte ore, „Șublerul, doctorul care nu greșește, dar nu prea vorbește", cum i-l prezentase Anei doctorița M.H., cu mult timp în urmă...

Doamna Ionescu era încă tânără și nostimă. Nu părea foarte stresată de ce urma să i se-ntâmple, poate pentru că era norocoasa care-l avea tot timpul alături pe simpaticul domn Ionescu. A ridicat-o din pat, i-a luat halatul de spital (pe al ei de-acasă îl abandonase și ea) și, ținând-o de talie, ca un îndrăgostit sadea, a condus-o spre sală, fără să aștepte un cadru specializat să vină după ea... Parcă se duceau la plimbare.

A sunat-o de departe Ina, să-i ureze baftă și să-i spună că fusese o proastă să construiască scenarii pesimiste în ce-l privește pe Andrei. Bărbatul ei o iubea în continuare și nici nu se gândea să-și continue viața în America fără ea și copii. Până în septembrie, Ina trebuia să vândă sau să închirieze casa, să vândă mașina și să se pregătească de plecare.

— Mai stau trei zile aici, la Praga, nu te supăra pe mine, dar mai avem multe de pus la punct. Voi fi acasă vineri dimineața și mă înființez direct la Spital, să te văd și să-ți povestesc în amănunt cum va arăta viața mea.

— Și la firmă ce le spui?

— Crezi că mă mai interesează? Îmi dau demisia și salut pe toată lumea.

— Bravo, asta da decizie! Te sărut şi te aştept, dar s-ar putea să nu mai fiu aici când te-ntorci.

— Te sun mâine şi să dea Dumnezeu bine!

Se plimba din nou pe culoarul lung de cincizeci de metri, cu gândul aiurea, când a oprit-o un bărbat foarte înalt şi bine făcut, îmbrăcat într-o uniformă închisă la culoare, un fel de vişină putredă, şi a poftit-o la sală. A dus-o mai întâi într-o încăpere mică, unde o asistentă tânără, dar fără niciun farmec, se pregătea să-i facă o injecție:

— Vă operează doctorul Mateescu?

— Da.

— Îl cunoaşteți bine?

— Mă rog, ce-i aia bine?

— Adică o ştiți şi pe soția lui?

— Da.

— Şi cum arată?

— Foarte tânără şi foarte frumoasă.

După acest răspuns, i-a înfipt acul în braț cu atâta ură de parcă ea ar fi fost nevasta doctorului.

— Auuu! a țipat Ana, ce v-am făcut de sunteți atât de dură?

— Nu mai fiți aşa sensibilă, i-a răspuns arțăgos, imediat veți fi amorțită.

Aşa s-a şi întâmplat, dar nu înainte de a apuca să afle de la tânărul care a dus-o până în anticamera sălii de operație că el este brancardierul care o va transporta mai târziu, pe targă, în salonul de reanimare:

— Să aveți grijă de mine, am să mă revanşez, mâine... Şi din momentul acela n-a prea mai ştiut nimic...

S-a trezit în momentul în care foarte aproape de fața ei a văzut un cap mare, rotund, cu mustăți lungi şi botic roz, al unei pisici. Pisica vorbea:

— Gata, iubito, a trecut, a fost bine, te-ai descurcat de minune.

Şi, în timp ce-i vorbea, mutrița pisicii s-a transformat în fața frumoasă cu ochi mari şi gură senzuală a Carmenuței.

I-a tamponat buzele cu apă, i-a aranjat puțin cearşaful şi a întrebat-o:

— Te doare?

— Nu tare... E noapte? a întrebat şoptit Ana.

— E seară.

— Şi la drum de seară... N-a terminat de vorbit. A adormit profund, somn bun, scăpat de griji. Trăia.

Carmenuța a mai rămas puțin lângă ea, i-a mângâiat fruntea fierbinte, a verificat cum stă acul pentru perfuzie în vena de la mâna ei dreaptă, a mai rugat asistentele să n-o scape din ochi şi a plecat. Când a ieşit din salonul de reanimare, i-a telefonat lui Mihai şi, aşa cum se înțeleseseră, l-a liniştit explicându-i că totul e bine. La ora aceea, Carmenuța nu ştia nimic altceva decât că Mihai n-a putut lipsi în niciun chip de la sesiunea de lucru de la Piteşti. Şi ea era dotată cu viciul muncii, aşa că nu i s-a părut nimic suspect.

Ana s-a trezit a doua oară, aşa cum era prevăzut, din cauza durerilor. S-a întins cu greu până la butonul de deasupra patului şi l-a apăsat. N-a trecut mult timp şi a apărut o persoană mititică, cu ten măsliniu, care în viteză mare i-a administrat prin ceva care semăna cu o ventuză, poziționată la gât, calmantul.

— O să treacă imediat durerea şi noi vom fi aici toată noaptea. Eu sunt Viorica şi ies din tură abia după ce vă ducem în salon. Ați visat ceva?

— Da, era frumos... căpşuni... câmpuri de căpşuni... şi mult cer albastru... fără soare... şi un ocean... dacă n-aş uita... şi a adormit din nou, zâmbind cu gândul la ce visase.

Câmpuri de căpşuni, de culoare roşu aprins, coborau până la malul oceanului... în loc de plajă erau câmpuri de căpşuni... valurile treceau peste ele şi, când se retrăgeau, căpşunile creşteau şi mai mari, şi mai roşii... în depărtare se zăreau căsuțe mici, albe, cu acoperişurile portocalii... după ele cerul albastru puternic, aproape violet... o rază strălucitoare, pornită de la soarele care nu se vedea, lumina brațele unei mori de vânt... o linişte grea acoperea totul, în afară de zgomotul, ca o incantație bizantină, al oceanului...

Se trezise din nou şi stătea cu ochii deschişi încercând să deslușească ceva din jurul ei... A rememorat visul. Văzuse o imagine asemănătoare, demult, pe o insulă din Canada: culturi imense de căpşuni pe malul Atlanticului, vile elegante, nenumărate mori de vânt, străzi curate şi oameni neobişnuit de prietenoşi. Le spusese atunci prietenilor care o invitaseră în Prince Edward că „dacă există Paradis, atunci aşa trebuie să arate”!

A priceput că visase a doua oară acelaşi vis, pentru că îşi dorise să nu-l uite pe primul. Doar că zgomotul oceanului, cel care o trezise, era un sforăit conştiincios, ca al unui tractor în plină campanie de arături... Venea din patul de alături. A încercat să se ridice puțin, n-a fost prea uşor, dar a apucat să vadă, la lumina slabă a becului de veghe, că salonul de reanimare era ocupat în întregime. Opt paturi, opt instalații de perfuzie, opt femei aflate încă sub efectul anesteziei. Sforăitul creştea în intensitate, dar n-avea cum s-o trezească pe vecina ei de suferință. A apăsat pe butonul soneriei. N-a venit nimeni... Sforăitul se răspândise în toată încăperea, prevestitor de insomnie. Dintr-un colț al salonului, s-a auzit un glas sfios:

— Cine sforăie aşa tare?

— Doamna de lângă mine, dar nu pot face nimic.

— Ce noroc are că poate dormi.

— Şi eu aş putea dacă m-ar lăsa. Dumneavoastră nu?

— Mă doare tare rău operația.

— Doamna Ionescu sunteți?

— Da. Acum regret că n-am ascultat-o pe doctorița Popa.

În momentul acela au intrat amândouă asistentele din tura de noapte. S-au apropiat de patul Anei, fiindcă de acolo venise semnalul sonor.

— Vă e rău? a întrebat-o Viorica.

— Nu mie, doamnei Ionescu.

Cealaltă – „eu sunt Sorina" – s-a prezentat scurt şi a plecat la patul doamnei suferinde.

Din cauza agitației produse de apariția fetelor, vecina de pat s-a oprit din sforăit, aşa că Ana n-a mai „reclamat" nimic. Viorica i-a verificat sonda şi a întrebat-o zâmbind:

— Cum mai cresc căpşunile?

— Superb, țin minte visul, am să ți-l spun mâine-dimineață. Şi a adormit din nou...

Nu ştia cât e ceasul. Pentru că reîncepuseră durerile, a înțeles că trecuseră trei ore de la ultima administrare de calmant. Dar mai era şi sforăitul. Şi mai puternic, semn de somn adânc. A cuprins-o invidia pe doamna corpolentă de alături şi, ca să se răzbune, a început să fluiere, cum ştia că se face în asemenea situații. Niciun semn că ar fi fost auzită! La un moment dat, femeia s-a întors spre ea, a deschis ochii, care erau foarte mari şi negri tăciune şi i-a spus:

— Cred că vă cunosc de undeva.

— Şi eu, i-a răspuns Ana întorcându-şi cu greu capul spre ea.

— De unde, a mai întrebat?

— Precis din salon, nu stați în salonul 4?

— Ba da, dar eu v-am mai văzut şi altă dată.

— Poate la Accelerator.

— Exact, dumneavoastră erați aia care venea târziu şi intra peste rând. Uite că acum v-am luat-o înaine. Pe mine m-a operat la prânz, înaintea dumneavoastră.

— Şi nici n-aveți dureri.

— Ba am, vai de capul meu, dar ce să fac?

Ana apăsă din nou pe butonul soneriei şi de data asta Viorica sosi imediat. În timp ce-i făcea calmantul, Ana se informă:

— Cum de-ai venit aşa repede?

— Eram în cabinet şi am auzit soneria.

— Altfel n-o auzi?

— N-avem cum. Suntem două fete care ne îngrijim de pacienții din saloane, din rezerve şi de la reanimare. Două asistente, la douăsprezece ore tura. Dacă sunați şi sunt într-o rezervă, de exemplu, n-am cum să ştiu că aveți nevoie de mine.

— Şi ce leafă aveți?

— 1 400.

A plecat grăbită spre celelalte paturi, de unde gemetele se auzeau tot mai intense şi tot mai multe...

Prin despărțitura dintre cele două draperii care protejau de lumină, pe timp de zi, salonul de reanimare, Ana a văzut că afară se apropia răsăritul. Aproape că trecuse noaptea. Mai avea puțin şi o vor muta în salon, în patul de fier, vopsit în alb, pe salteaua de muşama care-i va încinge spatele, dar lângă fereastră. Va respira aerul de afară şi va privi cerul albastru din vara aceasta fără ploi. Albastru intens: culoarea norocului!...

Când a ajuns la patul ei, pe propriile picioare, ajutată desigur de Viorica şi Sorina, nici n-a apucat să se aşeze, că a şi venit infirmiera să-i schimbe cămăşoaia oribilă, plină acum de sânge, cu alta la fel de imensă, roz decolorat, dar foarte curată. A fost un chin care i s-a părut c-a durat o viață. Apoi, pentru că era obligatoriu să meargă, s-a târât la baie, să se spele măcar pe dinți. Chiuveta era defectă, dar, pentru că pe ea stătea sprijinit furtunul duşului, s-a gândit să-l folosească, i-a dat drumul şi s-a trezit udă din cap până-n picioare. Şi el era stricat. Nu s-a enervat, a redus volumul apei şi a reuşit să se spele pe față şi pe dinți. Făcuse o lăcăraie fără de seamăn în micuța toaletă, dar ea era cât de cât... curată. Când s-a întors în încăpere, la marginea patului ei stătea sprijinită Mioara, o altă prietenă căreia Carmenuța, după prospecția făcută cu o seară înainte în care aflase diverse amănunte despre perioada postoperatorie, îi ceruse să fiarbă o supă de rădăcinoase şi să-i aducă şi-un iaurt în cazul în care Ana va cere de mâncare. N-a cerut, dar s-a bucurat că Mioara era acolo. Îi era greață şi silă de tot ce avea miros. Când a apărut Maria Petrescu, veselă şi optimistă după ce citise raportul despre operația Anei, a izbucnit toată lumea într-un hohot de râs auzind-o ce spune:

— Ți-a zis cineva, domnişoară, să faci duş în dimineața asta? Ai aflat că operația a decurs foarte bine şi te-ai aruncat în piscină?

— N-am avut de gând, dar aşa s-a nimerit. Poate anunți instalatorul să ne facă o vizită.

— Bineînțeles, dar după ce te schimbi şi după ce-ți pun perfuzia, că de mâncat văd că nici pomeneală. Dacă vrei un şnițel pane, spune-mi să dau comandă la bucătărie.

Infirmiera a apărut cu o cămaşă mov, de data asta, dar pe Ana n-o mai interesa. Îşi dorea doar să doarmă puțin, fără „gânguritul” de tractor al vecinei, în patul de sub geamul pe care intra aerul curat al dimineții. Nu i-a ieşit nici figura asta, pentru că afară se desfăşura un imens şantier. Se construia o aripă nouă pentru spital.

Macarale... excavatoare... comenzi răcnite... înjurături savuroase... Cine să doarmă?!

N-a trecut mult şi au apărut vizitatorii, într-un zumzet permanent de glasuri întrebătoare „cum îți e, cum te simți”, de fâşâit de pachete, de clinchet de lingurițe, care mestecau ceva în căni. Apoi, ei da, din nou negustorii, trei la număr, au pătruns discret, în salonul lor. Racordată cum era la instalația de perfuzie, Ana nu se putea mişca, în schimb, Dana, doamna drăguță pe care o lăsase în rezervă când plecase la operație, i-a prezentat, cu seriozitate bine jucată, marfa băiatului oacheş, care se oprise lângă patul ei, de ziceai că e înțeleasă cu tipul să împartă banii după cât de multe pijamale vând împreună.

— Ce alegeți, doamnă? a întrebat ea, abia stăpânindu-şi râsul.

— Eu mi-am cumpărat ieri, azi vă las pe dumneavoastră să vă întregiți trusoul.

Tipul a ieşit în viteză pentru că Maria, cu vocea ei tunătoare, a anunțat vizita profesorului.

— De ce stau fetele noastre în pat? a întrebat doctorul Moroianu din uşă. Vă rog, toată lumea în picioare, faceți plimbări, că altfel n-o să vă meargă burta şi vom avea probleme. Operatele de ieri, ați ieşit afară?

— Nu prea, a răspuns cineva.

— Vedeți, ce vă spun: plimbări, cât de multe plimbări. Poftiți la sala de pansamente să vă văd pe fiecare-n parte. Haideți, doamnelor, doare puțintel, dar trece!

Ana a rămas mută în fața acestui profesor, o notorietate în lumea medicală, pentru care interesul numărul unu după operație era legat de intestinele bolnavului. A înțeles că falsa pudoare n-are ce căuta într-un loc în care primordială era recuperarea voinței bolnavului de a intra în normalitate. „Dacă nu-şi obligă trupul, cu propria voință, să se vindece, să-şi recapete armonia, degeaba am muncit noi în sala

de operație", i-a spus el Anei, când i-a cercetat în acea dimineață pântecele. În locul desenelor făcute de doctorul Dimitroff, acum se vedea urma bisturiului, o dungă roşiatică, împestrițată de firele dese, mici şi negre, pe care le cususe un rezident, după ce chirurgul Mateescu terminase treaba.

— Eşti bună de carne, doamnă, ai să te vindeci repede. Cu televiziunea cum mai merge?

— Habar n-am, domn profesor, acum sunt în mâna dumneavoastră, văd eu când ies de-aici, dar nu cred că merge mai bine ca medicina.

— Nu mă provoca, te rog, n-ai vrea să ştii părerea mea.

— Poate mi-o spuneți până ies din spital.

— Nu vorbesc politică cu ziariştii.

— Sănătatea e politică?

— Totul e politică. Nu se poate mişca nimic în țara asta fără voință politică. Şi nu mă mai trage de limbă!...

Ei, nu chiar tot. De exemplu, duşul stricat din baia lor din rezervă, nu trebuia reparat prin voință politică. Paturile inconfortabile şi vechi de când spitalul puteau fi schimbate şi fără voință politică, ci cu una raportată la un elementar spirit gospodăresc. „Ce voință politică trebuie să ne învețe să chibzuim banii cu gândul la amărâtul ăla de bolnav?" l-ar mai fi întrebat ea pe doctor, dacă n-ar fi ştiut că fleacurile astea nu intră în atribuțiile lui. De fapt, înțelegea bine ce voia să spună profesorul, dar nu era momentul să insiste.

„Măi", îi zisese odată un ziarist mai bătrân ca ea, dar al dracului de deştept, „noi avem doctori extraordinari, dar păcat că lucrează în spitale!"

Stătea cuminte-n pat, când a început să sune mobilul. Prima a fost Ela, soția doctorului Mateescu:

— Cum eşti, Ana?

— Merge, am avut şi zile mai bune în viața mea!

— Fii atentă, mi-a spus Radu că operația a decurs perfect. Din punctul lui de vedere eşti sănătoasă. După ora 2 la prânz, trece să te vadă şi el. Şi a mai zis să nu stai în pat, să te plimbi.

— După ce-mi scot perfuzia. Promit.

A urmat telefonul Soniei, din Turcia, care fusese informată de cu seară, de însuşi Şublerul, că Ana se trezise din anestezie şi că din punct de vedere oncologic el n-a avut nicio problemă. A curățat tot. Temeinic. Asta da, veste! Era gata, gata să-şi scoată perfuzia şi s-o pornească țopăind pe culoare, dar, pentru că greața persista, trebuia să accepte mâncarea din fiole... Lumi a sunat-o şi i-a spus că trece deseară pe la ea „ce să-ți aduc"? „Nu vreau nimic, doar să vii tu şi să râdem puțin."

Nu după mult timp a auzit glasul Luciei pe culoar. Uşa salonului principal din care se ajungea şi în rezervă era larg deschisă zi şi noapte din cauza căldurii, pentru că aer condiționat nu exista nicăieri, aşa că nu i-a fost greu să înțeleagă agitația verbală a Luciei: „Cum a plecat? Şi unde s-a dus?", întreba dezorientată. Era încă o glumă cu care Maria îşi pigmenta ziua de muncă. După ce a speriat-o bine, a condus-o la Ana:

— I-am spus că ai cerut mutarea la altă clinică, încă de ieri.

— Şi eu am crezut-o şi mă pregăteam să-l sun pe Mihai, să aflu ce se-ntâmplă.

— Apropo? Mihai e soțul tău? a intervenit Maria. Când vine? Că vrea şi doctorul Mateescu să stea de vorbă cu el.

— Nu ştiu exact. Când se întoarce de la Piteşti probabil. Dar n-aş prea vrea vizita familiei. El e mai fricos decât mine şi nu suportă nici

măcar ideea de spital.

— Mă rog, cum zici, dar nu te prea cred... a mai rostit Maria, în timp ce se îndrepta spre salonul mare.

— Ți-am adus un ouşor proaspăt şi două iaurturi fără fructe. Poate le mănânci după ce-ți scoate porcăria asta!

— Nu-mi vorbi de mâncare, Lucişoru, bine că ai venit tu. Ce mai e pe-afară?

— Doamnelor, vă rog să mă scuzați că vă întrerup, a intervenit Dana, din celălalt pat. Mâine mă operează şi pe mine şi nu ştiu cum să procedez... Ştiți dumneavoastră cu ce... Cum şi câți bani ați dat?

Doamna Dana M. era o femeie foarte măruntică, delicată şi fragilă. Avea aproape 60 de ani, dar arăta cu mult mai tânără, poate şi din cauza părului tuns perie, în urma citostaticelor. Era profesoară de fizică la un liceu din Bucureşti şi se afla, ca şi Ana, prima oară într-o situație limită cu „descărcări masive ale hormonilor de stres”.

Copiii ei nu veniseră încă, era doar 10 dimineața, iar ea voia să ştie cu ce bani trebuie să se prezinte în cursul zilei.

— Draga mea, doamnă Dana, cu mine n-ai nimerit-o pentru „consultație” pentru că eu n-am dat niciun ban nimănui. Mi s-a explicat că, fiind ziaristă, s-ar feri toți de mine. Dar ştiu că nu-i normal. Şi eu ar trebui să-mi manifest cumva recunoştința, mai ales că toți doctorii ăştia, unul mai valoros ca altul, câştigă mai puțin ca mine, un simplu ziarist. Dacă eu fac un reportaj sau o emisiune proastă, nu moare nimeni, dar dacă ei taie greşit, pacientul e dus.

— Aşa e! a sărit şi Lucia. Cum poți să plăteşti un medic primar cu 2500 de lei pe lună? Cum poate să trăiască un rezident cu 1200 salariu? Ce să aştepți de la el?

— Şi ştiți de ce? a răspuns Ana, uitând de acul pentru perfuzie, înfipt în vena de la brațul ei stâng şi fixat cu un leucoplast care se dezlipea în permanență, de prost ce era. Pentru că mentalitatea guvernanților noştri e aceeaşi ca pe timpul lui Ceauşescu. Atunci se

spunea „frizerii şi doctorii n-au nevoie de salarii mari pentru că iau şpagă”. Potentații de azi, dacă dau de vreo belea, pleacă la clinicile din străinătate, deci puțin le pasă de ce se-ntâmplă cu doctorii români sau cu pacienții. Disprețul şi lipsa de considerație sunt aceleaşi. Dar eu nu vă pot ajuta cu „şpaga” pentru că nici în cazul meu nu ştiu cum s-o dau.

— Bine, şi eu ce fac?

— Când vin copiii, îi trimiteți să afle de la alți pacienți cum stă treaba. Se descurcă ei.

Se enervase Ana. O iritase întotdeauna această scârbavnică atitudine a politicienilor postrevoluționari, în ceea ce priveşte sistemul de sănătate publică şi retribuția cadrelor medicale. La fiecare schimbare de guvern, promisiunile legate de sănătate erau pe ultimul loc. Acolo şi rămâneau... Prin ’93, făcuse un interviu în direct cu profesorul Sedlacek şi el a explicat că atât timp cât economia unei țări nu merge bine, sănătatea şi cultura vor fi vai de capul lor. Au trecut ceva ani de-atunci, profesorul s-a petrecut în altă lume, iar economia noastră n-a mai apucat să „duduie”!...

N-a aflat cum s-a descurcat doamna Dana cu recompensa pentru doctori, dar a văzut-o spre seară liniştită, semn că lucrurile se rezolvaseră.

Lucia venise, la rugămintea Anei, cu un minuscul aparat de fotografiat cu care a intrat în acțiune pentru câteva poze care o înfățişau pe bolnava Cerna, legată de perfuzor şi râzând cu gura până la urechi: era perfect conştientă de înfățişarea ei jalnică şi amuzantă în acelaşi timp.

Când a intrat doctorița Adriana Popa s-o vadă, Anei i se terminase şi a doua perfuzie:

— Hai să facem o pauză şi să vedem dacă ne vine pofta de mâncare. Vă doare ceva?

— Nimic, doamna doctor, vă mulțumesc din suflet pentru anestezia suplimentară. Tare-aş vrea să le conving pe următoarele paciente s-o accepte. Doamna Dana e pregătită.

— Vin imediat să discutăm pentru operație, i s-a adresat Danei, iar dumneavoastră vreau să vă spun că mâine-seară sunt de gardă şi, dacă am noroc şi nu e prea grea, poate mai stăm de vorbă, ce ziceți?

— Aş fi încântată, unde trebuie să vin?

— Trimit eu pe cineva să vă conducă, ne vedem mâine.

S-a aşezat pe patul Danei şi au început conversația aceea în care pacientul trebuie să răspundă cu maxim de sinceritate întrebărilor doctorului. Mai ceva ca la preot, la spovedanie.

Eliberată de perfuzie, a coborât icnind şi gemând din patul înalt, de care nu învățase cum să se sprijine. A ajuns cu greu pe verticală şi a pornit încet, cu paşi nesiguri, spre culoar, îmbrăcată în cămăşoaia imensă şi odată mov, purtând cu grijă drena, pe care o numise prețios poşeta marca Furla. Ştia cât sunt de scumpe produsele acestei firme, dar şi-a jurat că la prima plimbare pe Calea Victoriei şi-o va cumpăra direct de la magazinul de prezentare. S-a mişcat încet de-a lungul culoarului, salutându-se cu alte doamne purtătoare de „Gucci, Orsay, Burberry” şi admirându-se reciproc. S-a întâlnit cu doamna Ionescu, susținută atent de soțul ei, prezent, ca de obicei.

— Cum vă mai e, mai aveți dureri?

— Mult mai puțin ca astă-noapte, a răspuns în locul ei domnul Ionescu. Dacă m-ar fi lăsat cu ea în reanimare, sunt sigur că i-ar fi fost mai uşor.

— Nu exagerați, vă rog, sau credeți că dragostea ține loc şi de algocalmin?

— Cred, de ce să nu cred?! Să vedeți că în două zile o pun pe picioare.

— Succes, vă doresc, i-a zis Ana îndreptându-se spre rezerva ei, pentru că i se făcuse o poftă nebună de o țigară.

S-a aplecat cu greu să deschidă sertarul noptierei unde le ascunsese cu o zi înainte, a scos una din pachet şi, când s-a întors la fel de greu, s-o pornească spre ieşire, pe uşă, însoțit de frumoasa Speranța, a intrat un comisionar cu un buchet imens de flori de câmp.

— Cineva vă iubeşte foarte tare, doamna Cerna, uitați ce minune de flori. Mă duc să caut ceva în care să le puneți.

Omul le-a lăsat pe pat şi i-a spus, ca şi când l-ar fi întrebat cineva:

— Nu ştiu de la cine sunt, precis e o carte de vizită în mijlocul buchetului. Sărut mâna!

Total greşit. Nu era nicio carte de vizită nicăieri, asta însemna că erau de la Mihai. Voia să-şi ceară iertare, uimind-o cu un asemenea gest. Speranța s-a întors cu o sticlă de apă minerală de plastic, tăiată la jumătate, a pus florile, le-a aşezat pe pervazul ferestrei şi a însoțit-o pe balcon, unde în sfârşit şi-a aprins mult râvnita țigară. N-a putut fuma, a amețit repede şi s-a întors în pat. Era teribil de obosită... Doamna Dana M. ieşise pe culoar şi, împreună cu copiii ei, plănuiau strategia de supraveghere a mamei pentru zilele următoare. Afară, escavatoarele îşi făceau treaba cu multă râvnă, picamărele se auzeau ca şi când ar fi fost în salon, înjurăturile muncitorilor la fel... Şi totuşi a adormit...

...S-a trezit la 2 fix, când ştia de la Ela că trebuie să vină Şublerul. În saloane şi pe culoare nu se simțea nicio agitație, semn că astăzi vizita lui nu fusese anunțată. Ar fi vrut să-l primească în picioare, dar n-a fost în stare să se ridice din pat. L-a văzut când a intrat pe uşa salonului mare. S-a dus mai întâi la celelalte bolnave operate ieri, apoi, după destul timp, a ajuns şi la ea. Ana era emoționată, dar şi puțin speriată, pentru consultul care va urma. Numai că n-a fost

niciun consult, doar îl făcuse dimineață profesorul. Doctorul Mateescu s-a aşezat pe pat lângă ea şi a întrebat-o:

— Pot să ştiu şi eu de ce ai fost atât de disperată ieri? Nu mai aveai încredere în mine? Ți-ai pierdut-o după ce ai citit ce-a scris nebuna aia pe Internet?

— Nici vorbă, doctore, mi-a fost doar frică, dar nu de tine. Frică pur şi simplu. M-a stăpânit toată dimineața de ieri o deznădejde copleşitoare, care m-a abandonat doar în sala de operație, când oricum nu mai ştiam de mine. Tu n-ai emoții sau spaime niciodată?

— Ar fi un dezastru! Am griji, dar numai atunci când eu trebuie să dreg ce-au stricat alții înainte. Ți-am povestit despre tânăra de la Constanța?

— Un rateu al Şublerului?

— Avea douăzeci şi cinci de ani şi o tumoră uterină, pe care o operaseră cu un an în urmă. Când mi-au adus-o, era un schelet de treizeci şi cinci de kilograme cu o burtă imensă. Am scos tumorile şi lichidul de ascită, operația a fost perfect făcută, doar că după, nu i s-a mai coagulat sângele, anesteziştii au lucrat ca la carte, s-a adus sânge de peste tot, dar sângerarea nu s-a mai oprit... Există un punct critic, peste care tumora îşi omoară gazda şi fata n-a supraviețuit. Dacă aş fi operat-o eu de la început, dacă ar fi curățat tot, să nu se refacă tumora, trăia şi astăzi. N-a fost greşeala mea, dar mă revolt şi acum la gândul că n-am putut s-o repar, după nepriceperea altora.

— Şi de ce-mi spui tocmai azi despre întâmplarea asta cumplită?

— Ca să-nțelegi că la tine am fost primul, aşa că te-ai speriat de pomană, n-aveam cum să ratez.

— Doctorul Mateescu e trufaş?

— Nu, Ană, doctorul Mateescu e foarte mulțumit că a făcut treabă bună şi tu eşti vindecată. Mai aşteptăm verdictul laboratorului de anatomie patologică şi facem un chef. Eu n-am emoții pentru rezultatul lor, să ştii.

Doamna Dana M. s-a întors în rezervă cu copii cu tot şi doctorul a părăsit-o pe Ana mutându-şi interesul asupra ei, următoarea pacientă. Crezând că va fi nevoie de „discreție absolută”, a coborât din pat ajutată de băiatul Danei, în aplauzele Şublerului, şi s-a îndreptat şontâc-şontâc spre culoar – bulevardul ei de plimbare. Speranța şi Neli, asistentele partenere de tură, se odihneau în cabinetul cu geamuri şi fără uşi. Ana s-a uitat la ele, mirată că le vede pe scaune.

— Profităm şi noi de momentul ăsta de linişte. În curând sosesc în reanimare pacientele din sala de operație şi nu mai vedem scaunul până deseară la 7. Aveți nevoie de ceva?

— Da, cred că mi-e puțin foame, mă duc spre frigider să-mi iau un iaurt, deşi nu mă gândesc decât la musacaua de ieri.

— Până la musaca mai aveți de aşteptat, au râs fetele.

Când a ieşit Şublerul din salon, a luat oul şi iaurtul aduse de Lucia, s-a întors în rezervă şi s-a pus pe mâncat. Oul cleios, cu gălbenuşul foarte galben, avea în după-masa aceea gustul cel mai bun de oul cel mai bine făcut din câte ouă mâncase în viața ei. Cum oare îl nimerise Lucia chiar aşa, nici moale nici tare, se minuna Ana! L-a mâncat gol, fără nicio înghițitură de pâine, să nu-i strice gustul. Când a ajuns la iaurt, îi trecuse cheful de mâncare. A băut puțin ceai şi s-a întins tot cu mare greutate, nu înainte s-o întrebe pe vecina ei de pat cum a mers cu doctorul.

— Mi-a spus că va fi bine, vedem noi mâine.

Un nou şir de telefoane i-au ocupat după-amiaza: Matei, Ina, Carmenuța, Alina, doctorul Preda, din nou Sonia şi George, apoi părinții ei care o întrebau când vine în vacanță... Mare minune telefonul mobil, nu te poate verifica nimeni dacă minți. A vorbit cu mama îndelung, apoi cu tata, ca şi când ar fi fost la studio, şi ei au crezut-o bineînțeles... Le-a spus că în două-trei săptămâni va fi în grădina de pe malul Dunării „vezi, tată, ce-i cu şezlongul meu, că

anul trecut se cam clătina”... Singurul absent din această „conferință telefonică” a fost Mihai, dar el îi trimisese florile ei preferate, cu alte cuvinte, el era cu ea.

Un buchet asemănător cu cel la care se uita acum nostalgic, cum stătea pe pervazul geamului, în sticla de apă minerală Borsec şi înveselea toată rezerva, fusese buchetul ei de mireasă, acum şaptesprezece ani!...

Când a ajuns Lumi la Spital se făcuse deja seară târziu şi în salon era agitație mare. Era nevoie urgentă de carbocif, cărbunele acela cu efecte miraculoase pentru oamenii cărora nu „le merge burta”. În categoria asta intrase şi Ana. Farmacia Spitalului nu mai deținea pilulele negre şi spongioase, care costă un fleac, se terminase provizia. Asistentele s-au scuzat, cu un sentiment vădit de jenă. Şi atunci ce să facem? După o scurtă dezbatere, s-a oferit Lumi să iasă şi să caute în jurul spitalului o farmacie, pentru că cei doi tineri, copiii doamnei Dana M., se învoiseră de la mama, să meargă acasă şi să doarmă câteva ore...

Nici n-a plecat bine, că s-a pornit o vijelie cu tunete şi fulgere şi ploaie torențială. Lumi n-avea umbrelă, iar Ana era sigură că se va întoarce imediat. Raționament total greşit, pentru că Lumi nu era omul care să abandoneze la jumătate o sarcină atât de importantă. În jurul Spitalului nu era nicio farmacie deschisă şi atunci a luat metroul, a coborât la Piața Romană şi, printre băltoacele care se formează în Bucureşti la cea mai mică ploaie, a găsit lângă librăria Cărtureşti o farmacie deschisă non-stop, de unde a cumpărat zece cutii de carbocif, să rămână în custodia salonului 4, pentru situații de avarie. Din cauza bălților din ce în ce mai generoase şi a ploii care invadase cu apă din belşug chiar şi trotuarele, talpa uneia dintre sandalele ei noi s-a dezlipit şi a rămas desculță. Dar norocul... o tarabă de sub coloanele din apropierea stației de metrou, care vindea

papuci de cauciuc, îşi strângea calabalâcul, tocmai când a ajuns ea. Fericită, a achiziționat o pereche de culoare vişinie, urâți foc, şi s-a prezentat la spital cu „pantofi” noi, cu medicamentul respectiv şi udă fleaşcă. Orice om de pe planeta asta s-ar fi umplut de draci după o asemenea escapadă, Lumi însă a povestit aventura râzând în hohote, în timp ce împărțea cărbunele miraculos în salon. Doamnele erau salvate!

— Şi ce-ai să faci cu ororile astea din picioare, le arunci, nu? Măcar lasă-mă să-ți dau banii pe ele.

— Fii serioasă, le dăruiesc lui Mamaie, îi vor prinde foarte bine la lucrările agricole de la „moşie”.

„Mamaie” era mama lui Lumi, care pe timpul verii trebăluia în grădina casei de la țară pe care o moştenise de la părinții ei. Tot ce-i lipsea acolo era această pereche de papuci de cauciuc, cu care se procopsise fiica ei în căutarea pastilelor negre.

— Ai putea să-i duci şi o cutie de carbocif, din partea spitalului, nu crezi? a glumit Ana.

— În niciun caz, „Mamaie” are 80 de ani, dar e sănătoasă tun! Cum s-o „jicnesc” cu negriciunile astea?!...

Următoarele două zile au fost mult mai sărace în evenimente spectaculoase. Ana intrase în rutina recuperării, care însemna: vizitele în cabinetul de pansamente, unde profesorul înjura ca la uşa cortului că banda adezivă e proastă şi că se dezlipeşte imediat ce-ai pus-o, plimbările cu mici pauze, pentru trasul sufletului, de-a lungul culoarului, prima cafea pe care Speranța i-a adus-o pe balcon, cu țigară cu tot, tratamentul obligatoriu cu antibiotice, conversații amuzante cu negustoresele care se-nmulțeau pe zi ce trece, glumele domnului Ionescu, permanent lângă nostima sa soție, vizitele fetelor, care se perindau una după alta, parcă se vorbeau să vină pe rând să nu aglomereze spațiul şi aşa modest al rezervei. Îi aduceau, ba o

brânzică de vaci foarte slabă, ba alt ouşor la fel de minunat, ba o bucățică de pui fiert, deci total insipid. Nici nu era chiar aşa rău!... În salonul mare apăruseră vreo trei paciente noi, care stăteau adunate la patul doamnei, sforăitoarea „de serviciu" din fiecare noapte.

— Dana, ce şedință e alături? a întrebat-o pe vecina ei de rezervă, care tocmai se pregătea să plece la sala de operație.

— Se face mercurialul. Cât, cum şi la cine trebuie dați bani. Totul e să n-auzi tu. Le e frică şi de ziarişti, şi de doctori. Dacă se află că ştii prețurile, s-ar putea să vorbeşti şi atunci personalul medical se va supăra pe ele. Aşa că fă-te că habar n-ai ce şuşotesc acolo şi nici că te interesează!

— Baftă multă şi să ne vedem cu bine!

Stupidă situație! Să te faci că plouă, deşi tu ştii mai bine ca toată lumea cum stau lucrurile. Să te faci că plouă şi să nu poți reacționa în niciun fel. Neputința o scotea întotdeauna din minți. Era o ziaristă-pacientă a unui spital din România, deci legată de mâini şi de picioare, cum se zice.

De obicei, trecea greu peste astfel de momente, pe acesta însă îl depăşi cu lejeritate, „da, se va face că nu-nțelege, dacă tot nu poate să schimbe ceva". Cercul era prea vicios, ca să-i poată da ea de capăt. Ajunsese la înțelepciunea asta şi pentru că în ultimele două zile se petrecuse ceva uimitor cu ea: îi dispăruseră frica, panica, disperarea. Când şi cum s-a petrecut eliberarea de aceşti duşmani cu care a conviețuit trei luni, nu ştia. Nu-i mai era teamă când se apropia cineva de ea cu acul seringii pregătit să-i străpungă venele, nu mai tremura când intra în cabinet să i se schimbe pansamentul, o deranja doar prezența studenților şi a rezidenților din suita profesorului Moroianu. Ei învățau pe plaga ei, care în fiecare zi era mai aproape de vindecare, dar tare nu-i plăcea să stea cu cămăşoiul de spital, ridicat până la mijloc, în fața lor. Nu se mai speria de sala de reanimare, unde se ducea mereu să vadă dacă n-are cineva nevoie

urgentă de asistente şi să le cheme din vreun salon. Când Dana a ieşit din locul cu draperii închise la culoare, în care şi-a petrecut la rândul ei noaptea cu vise frumoase şi sforăituri puternice, s-a ocupat de ea înlocuindu-i pe băiatul şi fata ei, în puținele momente când nu erau acolo. Numai că Dana avea dureri mari, deşi verdictul lui Radu Mateescu era mai mult decât optimist. Ficatul femeii care trecuse prin tratamentul cu citostatice pentru tumora din uter suportase cu dificultate efectul anesteziilor, nu putea mânca nimic şi doar perfuziile o mai linişteau... Ana observase că, odată eliberată de frică, începuse să înțeleagă altfel suferința. Aici, în Spital, a priceput, privindu-i pe medici şi raportându-se la propria ei experiență, că nu e suficientă doar compasiunea, ci e nevoie de un sentiment mai activ, mai ferm, mai dur chiar, față de suferință. Nu ştia cum să-l numească, dar înțelegea bine de ce-i spusese Radu Mateescu că mila nu-i bună de nimic când te-apuci de medicină. Acum nu se mai gândea cu strângere de inimă la suferința atroce pe care i-o provocase Bulgarul. Dacă i-a ajutat intervenția lui nemiloasă, ce mai contează c-a suferit atunci? Acum nu se mai gândea cu teamă nici măcar la ce va fi cu ea de-acum înainte. Ce putea fi, în situația în care ce fusese mai rău se pare că trecuse: să rămână fără slujbă! Şi ce? Găseşte ea ceva de făcut. S-o părăsească Mihai, pentru fata cu mers de stăpână. Ăsta ar fi un moment dureros, dar nu o catastrofă. Şi, în fond şi la urma urmei, ce ți-e scris în frunte ți-e pus, vorba lui Jacques fatalistul, principalul e că trăieşte.

Doctorița Adriana Popa s-a ținut de cuvânt. A venit chiar ea s-o conducă pe Ana în cabinetul de gardă. Era după 12 noaptea, când Anei i se administrase ultimul tratament din ziua aceea şi când Adriana spera să aibă câteva ore mai liniştite, deşi „în gardă, nu se ştie niciodată nimic”. A aşezat-o pe Ana pe canapeaua din cabinetul minuscul, dar dotat cu tot ce trebuie: birou cu computer, rafturi pline

de cărți de specialitate şi nenumărate vase de flori, pline toate, aşezate ordonat pe pervazul destul de lat al ferestrei.

— E ziua dumneavoastră şi eu am venit cu mâna goală.

— Nici vorbă, sunt de la pacienți.

— La fel de urât din partea mea.Vă aduc cadou o carte când vin la control peste zece zile.

— M-aş bucura foarte mult, îmi place enorm să citesc, dar, după cum vedeți, nu prea am timp...

— Cred că am avut mare noroc cu dumneavoastră. Odată pentru că sunteți frumoasă, a doua oară, pentru că aveți un glas de fetiță care vrea să pară domnişoară şi atunci graseiază prețios, şi a treia oară, pentru că mi-ați făcut anestezia aia suplimentară, care m-a scutit, postoperatoriu, de durerile de care n-au scăpat celelalte doamne.

S-a înroşit chiar ca o fetiță pe care o surprinde lauda mamei, când ea tocmai a făcut o prostie. Avea ochi căprui, expresivi, dar un pic exoftalmici, pe care bretonul bogat îi masca uşor.

— Nu-mi vine să cred ce spuneți. Mie chiar mi-a fost frică să nu mă refuzați, pentru că de obicei doctorul Mateescu operează cu celebrul A.D., care a şi modernizat serviciul de anestezie şi reanimare din spitalul nostru...

— Îl cunosc. E celebru. Am filmat cu el acum destui ani, aici în spital, pe timpul când nici nu mă gândeam c-aş putea ajunge pacientă. Radu mi-a spus că el îmi va da anestezia, dar, când v-am văzut alaltăieri, am uitat complet de vedetă şi nici măcar nu l-am întrebat de ce absentează. Ha, ha, ha... Să mă-nțelegeți exact, am mare respect şi prețuire pentru doctorul A.D., ştiu că e cap de şcoală în specialitatea asta, dar nu mi-aş fi permis niciodată să vă refuz.

— Mă gândeam că, fiind prietenă cu Radu şi fiind şi dumneavoastră persoană publică, o să doriți un anestezist de renume. Eu nici nu lucrez la clinica de ginecologie, ci la chirurgie,

dar l-am înlocuit pe şefu' pentru zilele astea în care e plecat din ţară. Are încredere în mine...

— Nu mă îndoiesc, am constatat pe pielea mea şi vă mulţumesc încă o dată, deşi ştiu că vorbele nu fac doi bani în situaţiile-limită în care trăiţi. Noi, pacienţii, habar n-avem dacă ni s-ar întâmpla să pornim pe drumul, ştiţi dumneavoastră care, dar voi, care ne aveţi în faţa voastră, zăcând neputincioşi pe masa de operaţie şi respirând prin aparatele pe care le manevraţi, voi cum vă descurcaţi?

— Noi avem o vagă senzaţie că această specialitate, care se opune cu vehemenţă cultului durerii, cum singură aţi spus, îţi dă puterea să controlezi vieţile altora şi în acelaşi timp propria viaţă...

I-a povestit Anei că de mică a fost ipohondră şi, pentru că îi era teribil de frică de boală, s-a înscris la Facultatea de Medicină. Şi, pe de altă parte, voia să deţină controlul, mai ales asupra ei însăşi, pentru că ştia că e mai degrabă o fiinţă intuitivă, mai puţin raţională, care se lăsa de multe ori parazitată de emoţie. Special alesese anestezia şi terapia intensivă, „regina" serviciilor de urgenţă, în permanenţă supusă la risc, ca să-şi demonstreze că e puternică. Dar, mai spunea Adriana, cei care lucrează foarte mult timp descărcând permanent „hormoni de stres" s-au trezit cu diverse patologii: alterarea somnului, îngrăşare excesivă, sau basedof, în cazul ei. „Când te confrunţi în permanenţă cu suferinţa umană, anesteziştii mai cu seamă, te depersonalizezi. Unii devin alcoolici, alţii îşi lasă familiile, alţii se sinucid." De ce? Pentru că el, anestezistul, trăieşte cel mai dur contactul cu absurdul vieţii şi al sorţii. Chirurgul pleacă acasă sau bea o bere sau consumă o partidă de sex cu cine nimereşte, dar ei, anesteziştii, rămân ore-n şir în reanimare, să salveze uneori cazuri de nesalvat...

— Venim în contact cu absurditatea suferinţei finale, suntem ca în purgatoriu, unii trăiesc, alţii mor, şi noi constatăm că putem controla orice, în afară de soartă. În reanimare se produce depersonalizarea,

acolo vezi cum un bătrân de optzeci şi cinci de ani, cu infarct, îşi revine şi pleacă acasă, iar un tânăr de treizeci de ani, cu politraumă, se infectează cu germeni de spital şi moare. Cum să nu ajungi la balamuc?

— Devenind cinic.

— Dacă voi mai da câte cincisprezece anestezii pe zi, voi deveni şi eu cinică sau indiferentă... Bărbaţii sunt mai buni, pentru că sunt mai indiferenţi. Femeile sunt mai conştiincioase, doar că în reanimare ele n-au cum să nu dezvolte compasiunea şi asta se plăteşte cu depersonalizarea, cu boala.

— De ce ne-o fi dat să suferim?

— Vedeţi, sunteţi femeie şi întrebaţi, iar dac-aţi avea meseria mea aţi întreba zilnic. Bărbaţii nu întreabă. Ei constată suferinţa şi se luptă s-o elimine. Atât.

— Credeţi în Dumnezeu, doamna doctor?

— Da! Şi mai cred că sunt oameni care-l au pe Dumnezeu în ei.

Au ieşit împreună din cabinetul doctoriţei, pentru că, fiind de gardă, a fost chemată într-o urgenţă, la chirurgie, un serviciu foarte greu, cu pacienţi terifiaţi de durere, aflaţi în situaţii dramatice. A urmărit-o cum alerga spre lift, să dea a unsprezecea anestezie generală pe acea zi şi încă jumătatea de noapte, dar Ana, şi ea o fiinţă intuitivă, nu şi-o putea imagina pe doctoriţa Adriana Popa cinică sau indiferentă, nici dacă intra în a douăzecea operaţie. Precis îl avea pe Dumnezeu cu ea!.. Şi mai avea o fetiţă de paisprezece ani, din prima căsătorie, şi un iubit, doctor şi el, care lupta împotriva aceluiaşi cult al durerii, la Institutul în care Ana îşi petrecuse douăzeci şi cinci de dimineţi, plus două, din viaţă!...

Mergea agale târşâindu-şi picioarele. Culoarele erau pustii, câte o asistentă, doar, se grăbea spre vreun salon din care câte un geamăt prelung spărgea liniştea nopţii... În rezervă, le-a găsit pe Viorica şi

Sorina, care îl aşteptau pe doctorul internist de gardă, chemat de urgență pentru doamna Dana M. Avea dureri cumplite în partea dreaptă şi precis nu din cauza operației, ziceau fetele. Când a ajuns, doctorul nu le-a contrazis, i-a făcut un calmant puternic şi a propus un nou consult, dimineața, în prezența profesorului. Mai rămăseseră patru ore până sosea primul termometru, cel de ora 6. Ana a încercat să adoarmă, dar n-a reuşit din cauza acelui sentiment pe care tocmai îl invocase, ca sursă de suferință proprie, cu doctorița Popa. Compasiunea pentru doamna cu părul tuns perie şi cu doi copii superbi era la locul ei... Şi tocmai ce hotărâse cu câteva ceasuri mai devreme că a început să priceapă altfel suferința, mai rece, mai distant. Prostii... Bine că nu s-a făcut medic anestezist! Recunoştea, totuşi, că paralel cu durerea pe care o simțea pentru chinul doamnei, în sufletul ei îşi făcea loc, aproape material, o bucurie mocnită: s-ar zice că ea a scăpat!

A mai rămas puțin întinsă în pat, până a auzit respirația regulată a Danei M., apoi s-a ridicat şi, încet de tot, s-a dus până pe balcon, unde a rămas câteva minute, în compania nopții fierbinți, de vară bucureşteană...

Dimineața, cu ritualul ei obişnuit – termometru, antibiotic, micul dejun cu iaurt sau ceai –, a trecut repede. Vecina ei de rezervă şi-a revenit binişor şi doctorii au hotărât că după weekend o vor muta la o clinică de specialitate pentru investigații legate de metastazele ficatului, diagnostic pe care unii îl susțineau.

— Nici vorbă, se revoltase doctorul Mateescu, eu am deschis-o. În afară de tumora de la uter, n-are nicio metastază, dar n-am nimic împotriva unui consult strict pe problemă.

Pe Ana nici n-o băgase-n seamă. Pentru el nu mai era un caz. I s-a adresat, totuşi, înaine de a părăsi salonul:

— Şi tu cât mai ai de gând să zaci aici? Nu te-ai plictisit?

— Eu aş pleca şi în clipa asta, dacă m-ar lăsa cineva.

— Mai aşteaptă până mâine, să aibă timp bărbatul tău să vină să te ia. Poate mă caută de data asta.

— Dacă vine, am să-i spun, doctore.

Ştia că n-o să vină, dar i-a fost ruşine să recunoască în fața Şublerului. Ar fi trebuit să-i spună întreaga poveste şi să-i explice motivele care duseseră la distrugerea relației lor. Dar ce-l privea pe doctor viața ei amoroasă?! Uitase să-l întrebe însă dacă a folosit şublerul şi la operația ei...

S-a trezit în acea zi de vineri cu mult înainte de ora termometrului. Şi-a strâns cu mare grijă, să nu trezească pe nimeni, halatul roşu şi cămaşa albă – amândouă nepurtate –, obiectele de toaletă, s-a rujat puțin, că prea era palidă, să nu zic lividă, şi, fără să-şi scoată cămăşoiul gri, s-a aşezat pe marginea patului, în aşteptare. O durea din poziția asta operația, dar a vrut să vadă cât rezistă... Puțin. Aşadar s-a întins, după ce a aşezat pe pat lângă ea sacul de sport, gata pregătit de plecare. Ştia că e caraghioasă, dar ce importanță avea?! Când a intrat Maria Petrescu, anunțându-şi ca de obicei prezența cu „bună dimineața, fetelor, frumoaselor" şi a dat cu ochii de ea, a izbucnit în râs:

— Stai ca-n gară, ce tren aştepți?

— La ce oră crezi că mă vede profesorul, ca să-mi poți face foaia de ieşire?

— Mai devreme de 9 în niciun caz, vrei să stai aşa până atunci, cu sacoşa lângă tine?

— Da. Mi-e foarte bine aşa.

— Şi dacă profesorul zice că mai trebuie să rămâi?

— Ar fi îngrozitor, dar nu cred. Aş vrea să-i anunț să vină să mă ia.

— „Să-i anunţi.” Da’ câţi vin, o delegaţie parlamentară? Spune-mi, fetiţo, să pregătesc covorul roşu.

— Eşti teribilă, doamnă, din orice fleac găseşti motiv de haz.

— Dacă nu râzi, nu trăieşti, ascultă la mine, că ştiu ce spun.

Dar norocul a ţinut cu Ana. Sub mâinile dolofane, dar precise şi rapide, ale doctorului Moroianu s-a despărţit de „poşeta Furla”, Speranţa i-a administrat ultimul pansament, au îmbrăţişat-o, i-au urat baftă şi i-au dat întâlnire „la fire”, adică peste zece zile. Ca să zic aşa, din acest moment era liberă. A sunat-o pe Carmenuţa, i-a anunţat decizia medicului şi, până la sosirea ei, şi-a luat la revedere de la toate doamnele, partenerele ei de suferinţă, o suferinţă pe cale de a fi uitată. A glumit cu fiecare, în special cu cea care o trezise din „paradis” în noaptea de la reanimare.

— Sper că nu v-aţi supărat pe mine.

— Nici vorbă, doar că am să povestesc la toată lumea cum mi-am petrecut timpul, în salonul în care de obicei se plânge, nu se sforăie.

— Dar v-aţi distrat, văd.

— Pe cinste, n-am să vă uit niciodată.

S-a mai îmbrăţişat de adio, cu asistentele şi infirmierele, care i-au mărturisit că le va fi dor de ea şi de glumele cu care le-a alintat pe toate, ba au rugat-o să mai treacă pe la ele şi când va fi bine, sănătoasă.

— Nici vorbă, le contrazise Maria Petrescu, eu nu vreau să te mai văd pe-aici, după „fire”. Te aştept la mine-n Militari. Am o grădină superbă, vii şi stăm la o şuetă sănătoasă...

Au ajuns acasă în jur de ora 11. Ana era emoţionată la culme pentru că, deşi lipsise numai patru zile, îi era tare dor de casa ei.

A rămas în pragul uşii de la intrare, uimită de ce vedea: peste tot flori. Patru buchete imense de trandafiri roşii şi galbeni stăteau cu grijă aranjate în sticle, cu forme neobişnuite, pe care Ana le

cumpărase de-a lungul timpului de la diverşi meşteri sticlari. A păşit timidă în casă, de parcă n-ar fi vrut să le deranjeze. În birou mai erau încă două şi în camera de zi alte trei. Apartamentul ei drag arăta ca un cavou. După ce s-a dezmeticit, a îngăimat:

— Carmenuța, dar eu trăiesc, ce-i cu catafalcul ăsta, ştii ceva?

— E un semn de dragoste sau nu-nțelegi?

— Înțeleg orice, dar nu-mi place. Te rog să iei câte poți, să le duci la tine, la Mama Mia, eu îmi opresc doar două. Ajunge.

— Mihai va fi borş, el a vrut să-ți facă o bucurie şi tu o împarți cu alții.

— Am găsit şi explicația: „Iubita mea, bine ai venit acasă, sper ca florile de la mine să-ți țină de urât până ajung eu", scrisese bărbatul ei pe o foaie mare de hârtie lăsată pe măsuța din hol.

La interfon a sunat Matei, care aflase de la Carmenuța că va ieşi din spital. Dacă acolo Ana îi interzisese să vină, acasă ştia că-l aşteaptă. A sosit drăguțul, încărcat de pachete şi pachețele, cu prăjituri, fructe, cornuri şi sucuri naturale.

— Flori nu ți-am adus, că a zis tata că-ți umple el casa, a zis Matei ținând-o fericit în brațe.

— Aşa a şi făcut, uite şi tu, aş putea concura cu florăresele de la colț, dacă aş scoate o tarabă în fața blocului. Noroc cu Carmenuța, că o să mă mai scape de ele. Poți să-i duci şi tu Adelei un buchet, din partea mea sau a lui Mihai, cum vrei.

Au povestit îndelung, pentru că Matei voia să ştie tot, cum a fost, ce a fost, dacă „te-a durut", dacă „ai plâns", dacă poate mânca orice, dacă poate ieşi la plimbare şi, mai ales, când vor pleca la Barcelona.

— Sigur în septembrie, de acord?

Când a rămas singură, înconjurată de flori, pentru că cei doi n-au vrut să ia niciun buchet, de frica lui Mihai, Ana le-a cerut mai întâi

iertare. N-avea nimic cu ele, iubea în general orice floare, dar nu înțelegea gestul lui. De ce atâtea? Ce voia de fapt să spună? Că-i pare rău pentru absența atât de îndelungată de lângă ea? Sau era pur şi simplu unul dintre gesturile lui de megalomanie masculină, de care mai dăduse dovadă uneori, dar pe care în vremea aceea ea le interpretase doar ca semne de iubire?! Tot analizând situația, a adormit pe canapeaua din birou, după ce s-a îmbrăcat în sfârşit cu cămaşa de noapte albă şi cu halatul roşu...

Aşa cum a promis, Ina, după ce a aflat că a ieşit din spital, a sosit ca o vijelie direct de la aeroport. Era teribil de frumoasă, ca orice femeie după câteva zile de dragoste. Avea chipul strălucitor, ochii luminoşi şi buzele mai senzuale ca oricând. Veselă şi gălăgioasă, i-a povestit Anei în amănunt cum va fi viața ei la New York, începând din luna august. Stabilise cu Andrei că va închiria casa şi va vinde maşina, cât va putea de repede, în aşa fel încât să ajungă la el până va începe şcoala fetița lor cea mare.

— Până una-alta, nu vrei să suni la firmă şi să vezi ce se întâmplă acolo? a potolit-o Ana din entuziasmul ei debordant.

— Am vorbit pe drum de la aeroport. Suporți să-ți comunic noutățile? a răspuns Ina, cam fără chef.

— Suport orice, draga mea, prin ce a fost mai rău am trecut.

— Atunci află că emisiunea cu Bonifacius continuă, deşi amenda pentru pornografie e gigantică. Bossul mi-a desființat departamentul. Tu eşti pe tuşă, la fel şi ceilalți şase oameni, dar pe mine nu m-a dat afară, ce zici?

— Adică eşti director peste nimeni.

— Cam aşa. Mâine-dimineață, mă duc la el în birou cu demisia în dinți şi-i trag un perdaf de nu se vede. Mă gândesc că de dobitoci din ăştia plini de fițe n-o să am parte şi în America. Problema e ce o să faci tu.

— Am să trăiesc, dacă aşa mi-e scris. Soarta n-o poate controla nimeni, aşa mi-a spus o doctoriță grozavă, pe care am cunoscut-o în Spital. Şi la toamnă am să plec cu Matei la Barcelona. Când mă întorc, am să văd ce-o să fac. Dacă televiziunile n-au nevoie de mine, poate o să-mi deschid o librărie, dacă găsesc vreun sponsor miliardar, şi se porni pe râs. Doar ştii că sunt dependentă de cărți.

— Eşti total nebună, cine mai citeşte în ziua de azi? Eu te-ntreb din ce o să trăieşti?

— E prea devreme să mă gândesc la asta, oricum, nu sunt disperată. Pentru mine şomajul ăsta temporar e o eliberare. Am scăpat de umilință. Sigur că-mi va fi dor, sigur că am să sufăr, dar nu pot să cred că nu mai e nevoie de profesionişti ca noi două. Ceva am să găsesc eu. Deocamdată... uită-te şi tu ce față am!

— Când îmi povesteşti cum a fost la Spital?

— După ce rămâi şi tu fără slujbă, avem tot timpul.

Din cauza musafirilor, Ana uitase de plimbări, aşa că a început să facă exerciții de mers prin apartament. Nu se compara cu „bulevardul" ei din spital, dar tot erau câteva zeci de metri, dus şi-ntors. Aşa, mişcându-se din birou până în dormitor, a găsit-o Mihai, când a venit acasă, mult mai devreme decât o obişnuise în ultimele luni. A fost mirat că nu stătea în pat cum ştia el că trebuie să stea orice bolnav, a îmbrățişat-o cu duioşie, dar şi cu frică, să nu-i atingă rana, încă proaspătă, a mângâiat-o pe păr, a privit-o adânc în ochi şi a întrebat-o într-un final:

— Ți-au plăcut florile, iubita mea?

— Sigur, Mihai, dar nu-nțeleg de ce aşa de multe. Nouă buchete!

— Câte două pentru fiecare zi de spital şi unul pentru că ai ajuns acasă.

— Dar mi-ai trimis un buchet de flori de câmp, preferatele mele, în prima zi după operație.

— Eu? Nici vorbă, eu m-am gândit să-ți fac o surpriză când vii acasă.

— Nu mi-ai trimis tu flori la spital?

— Eu sigur nu, sunt chiar contrariat, de la cine ar fi putut fi?! Poate de la Ina, sau de la Carmenuța, sau de la Matei, nu crezi?

— În niciun caz. Rămâne un mister, dar am să-l dezleg eu în următoarele zile.

Obosise de atâta plimbare şi stat în picioare, aşa că l-a rugat pe Mihai să se aşeze pe sofaua lor îmbietoare, martora nenumăratelor lor momente de iubire. El a ajutat-o să se întindă, dar s-a dus pe fotoliul de vizavi, s-o poată privi. Între ei s-a lăsat o tăcere descărcată de orice tensiune sau emoție: o tăcere plată, stearpă, ca între doi oameni străini care se nimeresc alături în sala de aşteptare de la stomatolog sau de la aeroport. Într-un târziu, Ana l-a întrebat, cu un glas neutru:

— Ce mai faci Mihai?

— Uite ce e, draga mea, trebuie să discut foarte serios cu tine, dar nu ştiu dacă acum este momentul potrivit. Poate ar trebui să mai aştept câteva zile să te întremezi cât de cât...

— Am fost operată la burtă nu la inimă, aşa că poți să-mi spui orice, sunt pregătită.

— N-aş vrea să suferi în plus...

— Mihai, am trecut printr-un cancer de una singură, despre ce suferință mai poate fi vorba?

— Tocmai asta e problema, boala asta a ta m-a îndepărtat de tine. Mi-era teamă să nu-ți provoc o suferință-n plus prin pofta mea de sex, prin nevoia mea nebună de tine.

— Am mai vorbit despre asta. E vina mea, am înțeles.

— Nu e vina nimănui, numai că în perioada asta o altă femeie ți-a ținut locul.

— Surogatul, zaharina, mi-ai spus deja...

— Da, numai că m-am îndrăgostit. N-o să mă țină mult, mă cunosc, dar acum nu pot trăi fără ea. Dar nici fără tine nu pot, tu eşti marea mea iubire, n-aş renunța la tine şi la perechea noastră, dar ar trebui să ai răbdare să-mi treacă. O să-mi treacă, ştiu sigur, doar câteva luni, poate un an, să mai ai răbdare... ce zici?

— Şi, când o să-ți treacă, o vei ruga şi pe ea să aştepte consumația integrală a surogatului următor?

— O să-i spun adevărul, în fond față de ea n-am nicio obligație.

— Exhibiționist de trei parale, ăsta eşti tu Mihai. În clipa asta chiar mi-e milă de tine. Ai să îmbătrâneşti trist şi pustiu. Bine că-l ai pe Matei! El n-o să te părăsească niciodată.

— Exagerezi, Ana, ca întotdeauna. Preferai să te mint?

— M-ai mințit probabil de atât de multe ori, încât acum ai obosit. Şi pe urmă... prea am nimerit la țanc peste ultima ta aventură.

— Nu te-a ajutat nimeni?

— Nu... a fost o simplă întâmplare.

Acum mințea ea, o făcea conştient. Ştia că fără întâlnirea la care o invitase Răzvan n-ar fi legat lucrurile atât de bine între ele, pentru că propria intuiție nu i-a fost de ajuns. Se mişcase mult timp între ambiguitatea şi lipsa de finalitate a gestului său, dar ce sens mai avea să-l aducă pe bancher în discuția nespus de tristă, pe care o purta cu bărbatul ei, după şaptesprezece ani de căsnicie...

— Mi-e tare somn, Mihai, sunt în sfârşit obosită ca un om care a tras la coasă. Am înțeles care-i frământarea ta, cred că nu-i uşor pentru tine, dar îți promit c-am să te ajut, nu ştiu cum, dar găsesc eu soluția. Deocamdată vreau să dorm şi, dacă tu mai ai treabă cu

surogatul, nu te jena, poți să pleci fără grijă... noapte bună, iubitul meu chinuit de atâtea... iubiri!

Bineînțeles că Mihai a plecat, după ce Ana s-a dus în dormitor. De data asta a închis ea uşa. Înainte să adoarmă a făcut bilanțul acelei zile, 1 iulie: avea 45 de ani şi 10 luni, cu trei zile în urmă devenise şomeră, cu nu ştia exact câte luni în urmă bărbatul vieții ei, singura ei dragoste, începuse o aventură cu o fată tânără, sănătoasă şi frumoasă, încurajat de boala care urma să-i mutileze trupul. Astăzi, 1 iulie, se întorsese acasă, după o suferință prin care nu şi-a imaginat vreodată că va trece. Era convinsă însă că se află în posesia unui câştig imens: obținuse de la Cel care manevrează soarta tuturor un supliment de viață. Care sunt criteriile lui de selecție pentru bonusurile repartizate nu va şti nimeni niciodată. Şi, dacă aşa era, ce mai conta şomajul apropiat, trădarea lui Mihai şi propunerea lui duplicitară?... Dacă tot trăia, trebuia neapărat să afle cine i-a trimis la Spital buchetul de flori de câmp. N-avea nicio idee, dar asta n-o împiedică să cadă într-un somn bun şi sănătos, fără ajutorul somniferului.

Zilele de recuperare treceau repede. Pentru prima oară în viața ei nu făcea nimic, deoarece casa era mereu plină de ajutoare. Venea să-i țină de urât „grupul de suport”, adică Sonia, Lumi şi Alina, Matei, care asigura aprovizionarea, întrucât tatăl lui îşi reluase programul obişnuit: pleca de-acasă dimineața devreme şi se-ntorcea noaptea târziu, uneori lipsea câte două sau trei zile. Eliberat de minciună, acționa cum îi dicta testosteronul, cu care era dotat din belşug, şi socotea că alegerea stă doar în mâna Anei. Dacă ea acceptă un asemenea tip de căsnicie, asta îi conferea lui Mihai certitudinea că nevasta lui este o femeie deşteaptă, care în situția dată ştie să-l păstreze. Ana însă nu hotărâse nimic. Aştepta, de ce să se grăbească?

Din când în când, o mai vizita ghemul acela stupid, care-i ocupase stomacul zile-ntregi, pentru că se apropia verdictul final: rezultatul laboratorului de anatomie patologică... Era alungat repede, de un gând care parcă nu venea de la ea: „Va fi bine, eşti sănătoasă şi norocoasă, ascultă-l pe Şubler!”...

Super TV-ul, cu Bossul şi cu Bonifacius cu tot dispăruseră din preocupările ei. I se părea că totul s-a petrecut demult şi altcuiva, nu ei: ea n-ar fi putut înghiți atâta umilință şi mizerie umană, într-o profesiune pe care o adorase atâta vreme. Exercițiul acesta mental o ajutase să scape de senzația de murdărie pe care o simțise fizic aproape, în lunile de lucru cu megastarul... Nu-i era foarte dor de televiziune şi asta nu-i prea plăcea, dar probabil că aşa se vindecă rănile, după ce se consumă la maxim durerea provocată de ele. Aşa se va vindeca probabil şi de Mihai, concomitent cu cicatricea care va lua locul rănii de pe pântecele ei...

Florile se ofileau încetul cu încetul în apartamentul Anei, deşi Monica, vecina lor de la etajul 2, le schimbase apa zilnic. Dar aşa le e lor destinul, de aceea Ana nu-şi dorea niciodată flori tăiate. Îi plăcea să le alinte în grădină, să stea de vorbă cu ele, aşa cum făcea acasă la părinții ei... nu voia să le vadă murind după ce au fost rupte, pentru o bucurie de moment. Dar Monica, doamna Monica T., fostă profesoară la ASE, astăzi pensionară, n-avea aceeaşi părere, aşa că s-a ocupat de ele, până le-a dus la gunoi. Rămăseseră pe balcon doar muşcatele roşii din ghiveci, şase la număr, pe care le adusese de mult mama Anei... Într-o zi, Monica a urcat la ea cu un castron de supă de pui cu găluşte, pe care o elabora cu măiestrie, şi cu un nou buchet de flori de... câmp.

— Ce faci, Moni, îmi cumperi şi tu flori?

— Nici pomeneală, dar când m-am întors de la piață, m-am întâlnit la intrare cu un curier, care trebuia să ți le aducă. Le-am luat eu şi iată-le!

Erau superbe, mai multe şi mai frumoase decât cele primite la Spital. N-a aşteptat retragerea Monicăi. S-a repezit la mobil şi l-a sunat pe bancherul Răzvan. Acum era sigură că el e vinovatul. A răspuns greu şi şoptit, precis era într-o şedință.

— Mulțumesc pentru flori, pentru amândouă buchetele. De unde ai ştiut că sunt preferatele mele?

— Nu sunt în țară, te sun peste trei zile, când mă întorc, dar de ce eşti sigură că sunt de la mine?

— Pentru că sunt. Aştept explicații.

— Te sărut, a mai spus el şi a închis fără să aştepte replica Anei.

— Extraordinar! s-a trezit ea vorbind cu voce tare. Mă sărută! De unde până unde am ajuns aşa de intimi?! o întrebă pe vecina de la 2, ca şi când ea ar fi ştiut despre ce e vorba.

Deşi trecuse de şaptezeci de ani, Monica era foarte deschisă la minte şi, pe deasupra, avea şi mult umor.

— Admiratorii, dragă, admiratorii, să văd pe unde scoți cămaşa când te-o întreba Mihai cine ți l-a trimis.

— Crezi că la noapte când o să vină el o să-l observe?

Bineînțeles că nu l-a observat, nici în noaptea aceea, nici în zilele următoare...

Ina îşi dăduse demisia, spre bucuria afişată a Bossului. Îşi strânsese lucrurile personale din birou sub privirile triste ale colegilor. Toată lumea o regreta, mai puțin şeful suprem, care i-a mai şi spus la despărțire:

— Te-aş mai fi ținut pe-aici, dacă n-aş şti că mi-ai pune piedici tot timpul. Îmi pare rău de tine, că nu eşti proastă, dar nici atât de

deşteaptă, încât să faci pe proasta, când e nevoie. Succes mai departe!

— Şi ție. Nu cred că o să mai stai mult timp prin televiziunea asta. Poate-ți fac rost de un job.

Şi a ieşit trântind uşa. Nu-i spusese Bossului, că pleacă din țară, să nu creadă cumva bărbatul acesta stupid cu ochi de peşte că atitudinea lui a determinat-o.

Acum se ocupa de treburile gospodăreşti, pregătitoare plecării. Cumpărase deja biletele de avion, Bucureşti – New York, pentru 25 august.

În dimineața în care s-a dus la Spital pentru verdictul final, ghemul se zvârcolea în stomacul ei cu aceeaşi vigoare ca în ziua operației. Profesorul era în examen cu anul VI şi frumoasa de Speranța i-a dus un scaun pe balcon, unde urma să-l aştepte câteva ore. Nu era capabilă să stea într-un loc. S-a plimbat din nou, de data asta fără niciun efort, pe culoarul care-i ținuse cu trei săptămâni în urmă loc de bulevard. Se întâlnea, mergând în susul şi josul lui, cu alte femei, foarte multe tinere, care purtau cu mare atenție aceleaşi „poşete". Le saluta pe fiecare, cu sentimentul că le cunoaşte. Acum ştia că suferința stabileşte între oameni un soi de complicitate, care-i uneşte sincer, ca şi când ar fi împărtăşit de când lumea aceleaşi trăiri, aceleaşi dureri şi bucurii... Răbdarea o părăsea lăsând loc ghemului care devenise dureros. A căutat-o pe doctorița Popa, anestezista, dar era în sala de operații. Doctorul Mateescu nu avea programată nicio intervenție chirurgicală în ziua aceea. Maria Petrescu intrase în concediu... nu mai cunoştea pe nimeni, n-avea cu cine să vorbească... şi timpul se scurgea tare greu... La un moment dat a văzut o doctoriță, cu care era sigură că se mai întâlnise în viața ei. S-a dus glonț la ea şi a întrebat-o:

— Spuneți-mi, nu ne-am mai văzut undeva?

— Doamna Cerna! Cum să nu, mergem la acelaşi salon de coafură. Sigur că ne cunoaştem, dar ce faceți aici?

I-a povestit tot într-o suflare şi atunci, doctorița, deşi nu fusese pacienta ei, a luat-o de mână şi s-au strecurat împreună în cabinetul asistentei şefe, gol în momentul acela, unde se găsea fişierul cu toate analizele. Erau ca două hoațe, gata să dea o spargere la bancă. I-a găsit buletinul, l-a citit în viteză, a luat-o-n brațe şi a sărutat-o cu foc pe amândoi obrajii:

— E perfect! Dar să nu mă spuneți profesorului, n-am voie să citesc analizele altor pacienți. Vă dau fişa şi-i spuneți că ați comis singură infracțiunea. Vă rog!

— Fiți fără grijă! Vă mulțumesc din suflet, a mai zis şi a izbucnit în plâns în brațele doctoriței.

Când s-a liniştit, a condus-o în mijlocul holului din care plecau cele patru culoare şi a dispărut în aripa de care răspundea ea. Cu buletinul de analiză în mână, Ana s-a dus direct pe balcon, s-a aşezat pe scaun, ca să nu se vadă că-i tremură picioarele, şi l-a aşteptat cuminte pe profesor. Nu se mai grăbea... După puțin timp, uşa balconului s-a deschis să facă loc de intrare unei femei drăguțe cu un bagaj imens pe care l-a lăsat imediat pe jos. Ana a recunoscut-o, dar n-a zis nimic. Negustoreasa-ghicitoare, căci ea era, cu un nou transport, s-a uitat atent şi a întrebat-o:

— Spune-mi drept, n-ai fost în seara aia ca-n paradis din cauza bărbatului de ghindă?

— Ba da, dar mi s-a tras de la o femeie de roşu.

— Hai nu mai spune, şi ziceai că nu te pricepi...

Ce să-i explice ea persoanei care-şi câştiga existența alergând de la un spital la altul să vândă pijamale că femeia de roşu era doctorița Popa ale cărei „droguri" i-au revitalizat o amintire dragă, care căpătase în noaptea trăită între veghe şi somn indus un simbol benefic!..

Profesorul şi-a făcut apariţia urmat de bine cunoscuta suită şi Ana s-a repezit la el, arătându-i buletinul de analiză, fără să mai aştepte să intre în cabinet.

— De unde ai făcut rost de el? a întrebat-o.

— L-am furat.

— V-am spus eu să nu mai primiţi ziarişti în spital?! Ăştia şi când sunt pe moarte sunt periculoşi. Noroc c-am scăpat de tine!

— Ce scrie, domn profesor, e bine?

— Nu e bine. E extraordinar. Chiar că l-ai avut pe Dumnezeu lângă tine!

I-a explicat amănunțit rezultatul, dar Ana nu înțelegea nimic din termenii lui de specialitate. Capul îi vâjâia ca atunci când doctorița M.H. îi dăduse cumplitul diagnostic. Din discursul profesorului Moroianu, care se adresa, desigur, mai mult studenților decât ei, a mai reținut doar că:

–... este un caz fericit, care a fost depistat rapid, tratat de doctori competenți şi operat de un artist. Bravo, domnişoară, ai scăpat!

Ana i s-a aruncat în brațe, l-a sărutat, i-a mulțumit şi el a complimentat-o neaşteptat:

— Să fii sănătoasă, frumoasă şi să te mai parfumezi cu Magie Noir, că tare-mi place!

— Vă pricepeți la parfumuri?

— Păi tu crezi că degeaba sunt eu de atâta amar de vreme doctor de femei? Măcar la parfumuri să mă pricep!

A coborât pe scări cele patru etaje, pentru că oricum n-avea stare să aştepte lifturile. Când a ajuns în stradă, a oprit primul taxi şi a cerut s-o ducă pe Calea Victoriei, la Biserica Albă. Pe drum i-a telefonat Elei şi a rugat-o să vorbească ea cu Radu şi să stabilească un loc de-ntâlnire, ca să-i arate buletinul de analize.

— Ştie deja, a vorbit cu profesorul, dar e furibund, nu ştiu ce are. A zis că neapărat vrea să te vadă, doar te avertizez că e foc şi pară.

— Din cauza mea?

— În niciun caz, o să ne spună el când ne întâlnim. Într-o oră voi fi la librăria Cărtureşti de lângă Patria şi vedem pe urmă unde mergem să mâncăm.

Din taxi a continuat telefoanele: doamna Dana M. nu i-a răspuns, apoi Lumi, Sonia, Alina, Ina şi Carmenuța, cei pe care-i bănuia că sunt interesați de ea. Erau încântați de victorie cu toții. Mihai nu i-a răspuns, avea telefonul închis. În schimb, Răzvan a fost prezent, deşi era în continuare plecat din țară.

— Când te întorci? Sunt sănătoasă! aproape că a răcnit ea, de era să intre şoferul într-un stâlp.

— Mâine la prânz. Te sun cum ajung. Sunt fericit pentru tine.

După ce a închis, l-a rugat pe şofer s-o scuze. Era un bărbat tânăr şi blond, cu figură de suedez.

— Nu vă faceți griji, am trecut şi eu prin asta şi am scăpat, aşa că vă înțeleg, doar că, doamnă cum vă văd, m-ați luat prin surprindere.

A coborât la Biserica Albă şi a intrat în lăcaşul Domnului, cum se zice, pentru că, deşi nu era bisericoasă sau habotnică, avea nevoie acum să-I mulțumească direct. Să-I mulțumească pentru că-i dă voie să trăiască în continuare, pentru că i-a trimis în această încercare dizarmonică doctori care să-i readucă armonia, să-I mulțumească pentru că a înțeles încă o dată că El există şi că nu e singură pe lume. Biserica era plină de oameni, totuşi era răcoare, iar mirosul de tămâie, care de obicei nu-i făcea prea bine, nu se simțea prea tare. A rămas acolo până a înțeles că e fericită. Nu era doar o stare emoțională, aşa cum mai cunoscuse nenumărate. Simțea fericirea ca pe o haină luxoasă, lungă şi largă, care o învelea din cap până în picioare!... Aşa „îmbrăcată” s-a dus la întâlnirea cu Ela şi mai apoi cu doctorul Mateescu.

Fetele stăteau de ceva timp într-un restaurant cu mâncare ungurească din centrul vechi al Bucureştiului. Erau deja la desert, când a intrat doctorul, negru la faţă, iar ochii lui căprui de obicei deveniseră şi ei negri de furie. Cum s-a aşezat a început să înjure, fără măcar să le dea „bună ziua”.

— Idioţi, cretini, dobitoci, ăştia sunt! O ţii minte pe doamna Dana M., i s-a adresat el Anei.

— Am sunat-o acum două ore şi nu mi-a răspuns.

— Nici n-o să-ţi mai răspundă. A murit.

— ...

— Eu o operez de cancer, scot tot ce trebuie, ca să nu apară recidivă, şi ea moare de inimă la secţia de reanimare de la clinica de cardiologie a unui spital cu pretenţii din Bucureşti! O suspectau de metastaze la ficat, eu am spus că n-are şi, când şi-au dat seama că inima face figuri, era prea târziu. N-au vrut să mă creadă şi mi-a murit pacienta, din nou din cauza altora. Fir-ar a dracului de meserie, c-au ajuns s-o facă toţi piloşii şi şpăgarii, de-mi vine să iau drumul bejeniei!

Ana îşi pierduse „îmbrăcămintea de fericire” şi stătea mută în faţa doctorului. Îi venea să plângă pentru Dana, dar s-a stăpânit. Asta mai trebuia, să pună şi ea paie peste foc. Nici Ela nu deschidea gura. Ştia lecţia: până nu se linişteşte, orice cuvânt ar aprinde mai rău furia bărbatului, care de data asta se socotea învins. La un moment dat a cerut o palincă şi, cum nu erau decât cinci oameni în restaurant, i-au adus-o repede. A dat-o peste cap şi şi-a adus aminte de Ana:

— Dă-mi buletinul de analiză! i-a zis repezit.

L-a citit atent, timp în care Ana nu mai sufla, se uita fix la el să-i citească pe chip, dacă ceva ar fi fost în neregulă şi i-ar fi scăpat profesorului.

— Perfect! Te-ai îmbătat vreodată în viața ta?

— Nu.

— Azi îți dau voie, meriți. Şi i-a comandat o palincă ungurească de piersici. A băut-o dintr-o înghițitură, dar n-a simțit nici parfumul, nici gustul, nici căldura băuturii...

Nu după mult timp i-a venit ideea să-i invite pe amândoi la ea acasă, să stea liniştiți de vorbă. Au acceptat cu plăcere, ea l-a sunat pe Mihai, care, culmea, a răspuns, i-a anunțat musafirii, iar el i-a promis că, până la sosirea lor, va fi acasă. Nu-i venea să creadă...

Când au ajuns, îi aşteptau şi Sonia, şi George, anunțați între timp de Mihai.

— Ți-am adus o nevastă sănătoasă şi, dacă mai ai răbdare câteva săptămâni, poți s-o şi iubeşti. Până atunci... abstinență, bătrâne!

— Mulțumesc pentru tot, domnule doctor. Cum mă pot revanşa față de dumneavoastră?

— Dă şi tu o palincă, dacă ai, să bem în sănătatea ei şi a noastră, bineînțeles.

S-a încins o mică petrecere, timp în care n-au discutat decât despre excursia Soniei şi a lui George în Turcia şi despre Oana, fetița familiei Mateescu, care a ajuns la performanța de a zice fluent „tata, vreau o păpuşă”, semn că a început să manifeste atitudini feminine certe... Mihai era atent cu toată lumea. Era din nou, după mult timp, bărbatul seducător, posesorul unui magnetism desăvârşit, care atrăgea atenția celorlalți, fără să facă nici cel mai mic efort. Cu Ana era teribil de drăgăstos şi, de câte ori se găsea aproape de ea, o săruta duios pe frunte, ca şi când ar fi vrut să le demonstreze celor prezenți bucuria lui pentru vindecarea soției mult iubite. N-ar fi bănuit nimeni adevărul despre acest cuplu, care se arăta musafirilor atât de impecabil armonios. Singura care nu-l scăpa pe Mihai din priviri era Ela şi Ana a înțeles că femeia cu ochii verzi nu credea nimic din ce

vedea. Din când în când, doctorul devenea absent de la pălăvrăgeala lor. I se întuneca privirea, i se adâncea cuta de pe frunte, semn că-l bântuia în continuare amintirea eşecului medical, la care, fără vină, luase parte... Ana se îmbrăcase la loc „în veşmântul ei de fericire", neuitând însă nicio clipă de doamna Dana M. Azi putea amesteca sentimentele: tristețea cu fericirea. Deşi primise aprobarea medicului să bea, chiar să ajungă la starea de euforie provocată de alcool, nu reuşea decât să devină din nou spectatorul unei întâmplări în care juca şi ea un rol... Dacă cineva ar fi înțepat-o, n-ar fi curs din ea nicio picătură de sânge, semn că fericirea pusese stăpânire pe întreaga ei ființă. Iar din fericire nu se pot lua mostre pentru analiză!...

La un moment dat, din camera cea mai mare a apartamentului lor, în care trona încă buchetul de flori de câmp, dispăruseră discret doctorul Mateescu şi Mihai. Ana i-a văzut îndreptându-se spre birou, dar, pentru că George tocmai povestea despre cât de chicios arată Calul Troian din Troia turcească, s-a făcut că nu-i bagă în seamă şi a ascultat în continuare observațiile pertinente ale inginerului Bratu.

Cei doi au zăbovit destul de mult în atelierul de lucru al softistului şi, la întoarcere, doctorul, singurul care nu băuse decât un deget de palincă toată seara, i-a şoptit Anei care în bucătărie pregătea un platou cu fursecuri:

— Ai un bărbat idiot, un softist banal şi sec. Nu te merită.

Când au rămas singuri, Mihai a strâns din proprie inițiativă paharele şi farfuriuțele pentru gustări, le-a pus în chiuvetă şi, în timp ce le spăla, a atacat subiectul pe care-l dezbătuse cu doctorul:

— Ana, maestrul bisturiului, Radu Mateescu, nu vrea să înțeleagă că boala asta nenorocită nu poate păstra aceleaşi manifestări emoționale între parteneri. Ceva s-a rupt. Frica şi spaima mea pentru tot ce ai suferit m-a inhibat erotic pentru totdeauna. Îți mai spun o

dată: putem rămâne împreună, putem fi acelaşi cuplu admirat de o mulțime de oameni, fără intimitate. Eu sunt victima, eu nu mă mai pot apropia de tine, eu sunt marele perdant.

— I-ai povestit şi despre surogat, despre zaharină?

— Nu, de ce să-i fi spus? Asta va trece.

— Şi va veni alta, nu?

— Probabil, dar tu vei rămâne pe veci Ana mea.

— Dac-o să vreau.

— O să vrei, că altceva n-ai de făcut.

— Poate am să te ajut să pleci tu de lângă mine.

— N-ai puterea asta, Ană, ştiu sigur.

Ce grozav era că aveau în apartamentul lor două dormitoare şi ce bine era că nu mai aveau de ce să-şi ascundă unul altuia sentimentele! Numai că tare i-ar fi plăcut Anei să fie luată-n brațe, cast, fără urmă de pornire pasională, ca într-o iubire platonică, în fiecare noapte, ca o consfințire a unui sentiment mai presus de chimia primară, sexul. Punctul însă rămăsese punct. Pentru Mihai nu vor mai urma niciodată virgule sau puncte de suspensie. O durea certitudinea, dar suportabil.

Următoarea lună a petrecut-o la părinții ei, în oraşul de pe malul Dunării. Le-a spus tot, despre boală, despre Mihai, despre noua ei poziție de şomeră şi despre cât de greu i-a fost că a trebuit, din grijă pentru ei, să le ascundă adevărul legat de avalanşa de întâmplări neaşteptate prin care trecuse. Au reacționat bine, fără plânsete disperate, când le-a rezumat istoria bolii. Au luat întâmplarea nefericită prin care trecuse fata lor ca pe o încercare dură, dar depăşită, pentru că Ana nu mai păstra nici măcar fizic urmele suferinței. Cei doi, care trăiau împreună, fără accidente sentimentale,

de aproape cincizeci de ani, au primit veştile despre o eventuală despărțire de Mihai fără să facă o dramă din ele:

— Lasă, tată, alții au făcut războaie şi lagăre ani de zile şi au supraviețuit. Dar eu zic să nu-l laşi pe Mihai, că i-o trece lui de paparudele astea şi e mare lucru să ai pe cineva lângă tine.

Mama ei nu a comentat nimic, semn că nu descoperise încă soluția cea mai bună pentru fiica ei. Aşa se purta doamna profesoară: nu reacționa decât atunci când putea da şi o soluție. Deocamdată n-avea niciuna, în schimb, i-a făcut în sfârşit musaca de cartofi, ca să-i stingă pofta din spital, şi a alintat-o ca pe timpul când era copilă la mama acasă. Se plimbau toți trei, kilometri în şir, pe faleza Dunării, şi făceau planuri de viitor: „Ar trebui să reparăm foişorul din grădină, a cam părăginit, dar nu acum, după ce pleci tu", sau „nu vrei să schimbăm mobila din camera ta, mi se pare cam demodată...". „Ai răbdare, tată, să-mi găsesc mai întâi un serviciu şi să adun ceva bani, că doar n-o s-o cumpărați din pensia voastră", răspundea Ana, încercând să le abată atenția de la situația ei profesională incertă, dar pentru care, în continuare, nu era deosebit de preocupată... Matei suna aproape zilnic, mai ales în legătură cu apropiata lor călătorie. Taică-său îi dăduse bani şi cumpărase biletele pentru Barcelona, pentru 14 septembrie.

Plecarea Inei în America s-a petrecut în lipsa Anei. A fost bine pentru amândouă: n-au plâns la aeroport. Era prima oară când se despărțeau pentru un timp nelimitat, deşi Ina, cu spiritul ei organizatoric desăvârşit, i-a făcut Anei un program strict: „De Crăciun, îl iei pe Mihăiță şi veniți la noi."

N-apucase să-i povestească Inei mai nimic despre dezastrul ei sentimental, n-a făcut-o nici în timpul îndelungatei conversații telefonice de rămas-bun. I-a spus doar că în vara asta a învățat un singur lucru: să nu-şi mai facă planuri. „Vreau să trăiesc un timp la

întâmplare, să vedem cum e. Ai ceva împotrivă?” „Am să te țin sub observație pe net”, i-a răspuns Ina. „Te sărut şi te aştept.”

Într-o zi şi-a adus aminte de Diana, fata frumoasă şi foarte tânără pe care o cunoscuse în sala de aşteptare de la Accelerator. Se simțea vinovată față de ea: îi promisese că o va căuta şi uitase. A sunat-o într-o dimineață, din grădina de flori a mamei sale, care în vara asta arăta mai bogată şi mai colorată ca oricând, ca un cadou pentru ea:

— Ce faci, Diana, mai porți peruca?

— Da, ce bine că m-ai sunat! O port fiindcă nu mi-a crescut încă părul, aşa cum vreau eu. Dar sunt bine, toate rezultatele zic că sunt sănătoasă. Tu... cum eşti?

— Am scăpat, sunt la mama la recuperare şi la îngrăşare. Mai eşti cu logodnicul tău din primăvară?

— Mai sunt, lângă el m-am vindecat, problema e cu părinții lui.

— Adică?

— Nu vor să ne căsătorim, pentru că eu n-o să mai pot avea copii, din cauza citostaticelor.

— Şi el ce zice?

— Să înfiem unul sau doi...

— Aşa să faceți şi să mă chemi când îi aduci acasă.

Singura persoană care lipsea din biografia Anei, la ora la care vă spun povestea ei, era bancherul Răzvan. N-o sunase, aşa cum îi promisese, când ea înțelesese de unde veneau buchetele de flori de câmp. Dispăruse cu totul şi Ana se gândea că atâta i-a fost rolul. El trebuia să fie, într-un scenariu dictat şi regizat de soartă, cel care în calitate de personaj secundar urma să-i aducă aminte că, orice s-ar întâmpla, ea era o femeie, care nu depăşise încă toate formele de suferință, disponibile pentru un om, pe parcursul unei vieți. Ce-i

drept, nu-şi dorea deloc să le verifice pe toate, îi ajungeau cele prin care trecuse şi se ruga la Dumnezeu să nu o încerce şi cu altele... Se întreba aproape zilnic ce se petrece cu Răzvan, dar nu îndrăznea să-l sune. Până când şi-a luat inima-n dinți şi a făcut-o:

— Mi-ai rămas dator cu o explicație: de unde ştiai unde să-mi trimiți flori de câmp?

— A fost simplu, doamnă, să aflu ce-i cu tine. Lumea-i mică, iar tu eşti persoană publică şi nevasta, încă, a colegului meu de liceu. Dacă vrei să ştii neapărat, mi-a spus chiar el tot, după ce i-am confirmat că ne-am întâlnit la Accelerator şi că mă interesează persoana ta... Nu i-am spus nimic însă despre întâlnirea de la cafenea şi nici că mi-e uşor greață de el. Ți-am trimis flori de câmp pentru că, dintre toate, ele ți se potrivesc cel mai tare. Eşti sălbatică şi fragilă ca ele. Greşesc?

— Habar n-am. M-am bucurat tare mult. Tu eşti bine?

— Deocamdată se zice că da. Nu vrei să ne vedem?

— Încă nu, poate când mă întorc din Spania, dacă vei mai avea tu chef.

— Fii fără grijă! Am o datorie față de tine: ți-am ascuns o poveste, ce-i drept nu prea amuzantă, pentru că n-a venit încă vremea mărturisirii.

— Nu vreau poveşti triste şi urâte din partea unui bărbat de succes. Dar, dacă n-am încotro, am s-o ascult. Până atunci, spune-mi de ce m-ai invitat la Turist, în după-amiaza aia?

— Pentru că am fost un dobitoc îndrăgostit.

— Şi acum cum eşti?

— Doar îndrăgostit.

— Ar trebui s-o iau în serios?

— Faci cum crezi tu că-i mai bine. Aşii toți sunt în manşeta dumneavoastră, doamnă! Dac-ai fi acum lângă mine, te-aş mângâia

pe obrazul drept, te-aş lua în braţe şi aş aştepta să începi să mă iubeşti.

Dacă i-ar propune cineva la acest sfârşit de august să facă un bilanţ al vieţii ei din ultima jumătate de an, ce ar aduna?

O suferinţă teribilă, pe care acum, aşa cum i-a spus Şublerul la prima consultaţie, era gata s-o uite. O căsnicie pe care, dacă ar păstra-o, ar trebui să înveţe să trăiască în spatele unei măşti, pentru ea chinuitoare: minciuna! Un bărbat aproape necunoscut, care susţinea că-i poate fi alături, „în fond şi la urma urmei, de ce s-a-ndrăgostit bancherul de mine? Şi cine este de fapt bărbatul ăsta aparent riguros şi sec, ca şi cifrele cu care lucrează? De ce a intrat el în viaţa mea? Va rămâne bancherul, în continuare, acelaşi personaj secundar, cu respiraţie scurtă şi superficială? Mărturisirea pe care mi-o ascunde îl va descoperi a fi mai complicat, mai vulnerabil, deci mai uman? Mă voi mai putea îndrăgosti, oare, când dragostea mi-a rămas undeva în trecut?!" Avea la ora aceea numai semne de întrebare şi o singură certitudine: apropiata călătorie cu Matei la Barcelona. Şi mai era... „suplimentul de viaţă". Cum va fi el şi cât va dura?... Ştia că nimeni nu-i poate răspunde la această întrebare şi, chiar dacă i-ar răspunde, ar avea ea puterea să înţeleagă? Până una-alta nu-i rămânea de făcut decât... să trăiască şi să aleagă. Ce? Habar n-avea.

Mihai i-a condus la aeroport în acea dimineaţă caldă de septembrie. Pe drum n-au vorbit aproape deloc. Când s-au apropiat de peronul de la terminalul Plecări, Matei i-a pus o întrebare la care nu se aştepta nimeni:

— Unde te găsesc la întoarcere, Mihăiţă, la voi acasă sau la altă adresă?

— De ce te interesează?

— Pentru că măcar acum aş vrea să înțeleg şi eu cine eşti tu de-adevăratelea. Mă poți ajuta?

— Întreab-o pe Ana, ea trebuie să aleagă.

— Eşti culmea, măi tată, cât mai joci rolul de victimă? Tu n-ai nicio vină niciodată?

— N-are, Matei, interveni Ana, el e doar un biet bărbat sfâşiat de sentimente. Asta nu-i o treabă uşoară, nu-i deloc simplu să te descurci între şi printre iubiri mai noi şi mai vechi. Eu îl înțeleg, dar sunt sigură că nu voi avea răbdare să aştept. Timpul meu e tare prețios, aşa că puțin îmi pasă dacă ne aşteaptă sau nu la întoarcere. Puțin îmi pasă, Mihai, dacă vei fi aici peste zece zile sau nu. În ceea ce mă priveşte, eu nu ştiu sigur decât că mă duc să-l văd pe Gaudí. Succes, iubitule!

Şi-au luat „la revedere", ca doi soți după zeci de ani de căsnicie plictisită. Mihai a rămas în sala de aşteptare vădit tulburat şi pentru prima dată singur. Matei l-a îmbrățişat şi i-a şoptit:

— E groasă, bătrâne!

În avion, Ana primise locul de la geam. De obicei nu-i plăcea, pentru că i se părea înghesuit, dar ajunseseră târziu şi funcționara de la controlul biletelor nu mai avea altul, la culoar, de pildă. De data asta însă s-a mulțumit cu el, pentru că, privind pe geamul hubloului, a văzut că cerul era perfect senin şi albastru intens. Avea, prin urmare, culoarea norocului...